

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

Acc. No: 2077 கபும்

R65 புகளும்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்
வாழ்க்கையும் உபதேசங்களும்

2077

ஆங்கில மூலம்
சுவாமி தபஸ்யானந்தர்

தமிழில்
திருமதி மங்கையர்க்கரசி M. Sc.
சாரதா கல்லூரி, சேலம்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

1993 -

5/00.

வெளியிடுபவர் :

© தலைவர்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்,

மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004.

உரிமைப் பதிவு பெற்றது

ஏழாம் பதிப்பு

VII-10M 3C-1-93

ISBN 81-7120-034-6

அச்சிட்டவர் :

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்

மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004.

பொருளடக்கம்

இளமைப் பருவம்	... 1
பரவச அனுபவங்கள்	.. 5
ஏட்டுக் கல்வியைத் துறத்தல்	... 10
தட்சிணேசுவரக் கோவில்	... 11
சாதனையின் முதல் படி	... 13
இறைவனிடம் உரிமை	
கொண்டாடுதல்	... 18
கிராமத்திற்குத் திரும்புதலும்	
திருமணமும்	... 25
தட்சிணேசுவரம் திரும்புதலும்	
அதன் பின்னரும்	... 26
மதுர்பாபுவுக்கு உண்மை வடிவைக்	
காட்டுதல்	... 30
பைரவி பிராம்மணியின் வருகை	... 33
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை அவதார	
புருஷர் என்று அறிவித்தல்	... 36
தாந்திரிக சாதனையும் அனுபூதி	
பெறுதலும்	... 39
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய சாதனையின்	
தனித்தன்மை	... 51
வாஞ்சல்ய பாவனை பழகுதல்	... 54
மதுர பாவனை பழகுதல்	... 56
தோதாபுரியிடம் அத்வைத சாதனை	
பழகுதல்	... 62

அத்வைத உணர்வில் திளைத்தல்	...	68
பாவ முகம்	...	70
புற மதங்களை அனுஷ்டித்தல்	...	88
தீர்த்த யாத்திரை	...	96
தூய அன்னையின் வரவும் ஷோடசி பூஜையும்	...	99
குரு நிலையில்	...	106
கேசவரின் சந்திப்பும் பக்தர்களின் வருகையும்	...	108
இல்லறச் சீடர்கள்	...	113
துறவறச் சீடர்கள்	...	119
பெண் அடியார்கள்	...	126
ஆன்மிக உபதேசம்	...	129
தொண்டைப் புண்ணும் அதன் நோக்கமும்	...	143
சில அதிசய நிகழ்ச்சிகள்	...	152
கல்பதரு என்ற நிலையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்	...	156
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டுதல்	...	160
நோய்ப் படுக்கையின் அருகில் நிகழ்ந்த சில உரையாடல்கள்	...	163
உபதேசங்களைப் பற்றிய சுருக்கமான விமரிசனம்	...	172
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சில உபதேசங்கள்	...	178

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வாழ்க்கையும் உபதேசங்களும்

இளமைப் பருவம்

'ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் வாழ்க்கை வரலாறு, சமயத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்த வரலாறு எனலாம். அவர் தம் வாழ்க்கை, நாம் இறைவனை நேருக்கு நேர் காண உதவுகிறது. அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றினைப் படிப்போர் அனைவரும் 'கடவுள் ஒருவரே மெய்ப் பொருள், மற்ற அனைத்தும் மாயை' என்பதில் உறுதி பெறாமல் இருக்க முடியாது. தெய்விகமே ஓர் உருக்கொண்டு வந்தது போல் வாழ்ந்தவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர். அவருடைய உபதேசங்கள் வெறும் ஏட்டுக் கல்வி கற்றவரின் வாய்மொழிகளல்ல. அவருடைய அமுத மொழிகள், வாழ்க்கை என்ற புத்தகத்தின் ஏடுகள் ஆகும். அவருடைய உபதேசங்கள் அனைத்தும் அவருடைய அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகளாம். எனவே அவை படிப்போரின் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த பக்தியை ஏற்படுத்துகின்றன. எதையும் நம்ப மறுக்கும் இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில், அறிவு சார்ந்த திட நம்பிக்கைக்கு இவர் வாழ்க்கை ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறது; ஆயிரக்கணக்கான ஆடவர்

பெண்டிருக்கும் ஆன்மிக விழிப்பினைத் தோற்றுவித்து மன அமைதியைத் தந்துள்ளது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கை அஹிம்சையைப் புகட்டுகிறது. அவருடைய அன்பு எல்லையற்றது. இடம், காலம் எனும் வரையறை அற்றது. அவருடைய வாழ்க்கை சரிதத்தைப் படிப்போருக்கு அவரது தெய்விக அன்பு நிறைந்த வாழ்க்கை மக்களின் வாழ்விற்கு ஒரு தூண்டு கோலாய் அமையட்டும்.'-இவ்வாறு நமது தேசத் தந்தை மகாத்மா காந்தி, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கை வரலாறு என்ற நூலிற்குத் தாம் எழுதிய முன்னுரையில் குறித்துள்ளார்.

காந்தியடிகளால் புகழப்பெற்ற இத் தகைய மகானின் வாழ்க்கையை ஆரம்பத் திலிருந்து அறிய வேண்டுமாயின் நாம் 1814-ஆம் வருடத்திற்குச் செல்லவேண்டும். கல்கத்தாவில் ஹூக்ளி என்ற மாகாணத்தில் தேரேய்பூர் என்ற ஒரு கிராமம் உள்ளது. அங்குப் பக்தி மிகுந்த அந்தணர் ஒருவர் வசித்து வந்தார். அவர் ஒரு சமயம் பொய்ச் சாட்சி சொல்ல மறுத்ததால் அக் கிராமத்தின் ஜமீன்தாரால் அங்கிருந்து விரட்டப்பட்டார். தமது சொத்து சுகங்களை இழந்த அவர் அதே மாகாணத்தில் உள்ள கமார்புகூர் என்ற கிராமத்திற்குக் குடி பெயர்ந்தார். நற்பண்பு வாய்ந்த,

தரமிக்க அந்த அந்தணருடைய பெயர் குதிராம் சட்டர்ஜி என்பதாகும். உலக மக்களால் இன்று அவதார புருஷர் என்று போற்றப்படும் பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தந்தை இவரேயாவர்.

குதிராம் உண்மைக்கு உறைவிடம்; பக்திமான். புண்ணியத் தலங்களைச் சென்று காண்பதில் பெரு விருப்பம்கொண்டவர். எனவே அவர் 1824-ஆம் ஆண்டு, போக்குவரத்து வசதிகள் அவ்வளவாக இல்லாதிருந்த அந்தக் காலத்தில், தெற்கே 1500 மைலுக்கும் அதிகமான தொலைவி லுள்ள இராமேசுவரத்துக்குப் புனிதப் பயணம் மேற்கொண்டு வாகனம் ஏதுமின்றி ஓராண்டுகாலத்தில் நடந்தே சென்றார். 1835-ஆம் ஆண்டு கயா என்ற புண்ணியத் தலத்திற்கு புனித யாத்திரையாக சென்றார். அக் காலத்து, கையையில் எழுந்தருளியிருக்கும் விஷ்ணு இவர் கனவில் தோன்றி தான் அவருடைய எளிய குடிசையில் அவதரிக்கப் போவதாக உரைத்தார். அவருடைய மனைவி சந்திரமணி தேவியாரும் தமக்கு ஒரு தெய்விகக் குழந்தை பிறக்கப் போகிறது என்பதை முன்னதாகவே உணர்ந்திருந்தார். 1836-ஆம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் 18-ஆம் தேதி காலை சுமார் ஐந்து மணிக்கு தெய்விக அவதாரமாகிய குழந்தை இம் மண்ணுலகில் பிறந்தது. அக் குழந்தைக்கு, கையையில் எழுந்

தருளியிருக்கும் விஷ்ணுவின் பெயரான கதாதரன் என்ற நாமம் சூட்டப்பட்டது. பின்னாலில் அவதார புருஷராகக் கொண்டாடப் பெற்றபோது ராமகிருஷ்ணர் எனும் நாமம் ஏற்பட்டது.

பிற்காலத்தில் மனிதகுலத்தை உய்விக்க வந்தவர் என்பதற்கான அறிகுறிகள் சிறுவயதிலேயே கதாதரரிடம் தென்பட்டன. ஸ்ரீகிருஷ்ணரைப் போன்றே இவரிடமும் மற்றவர்களை கவரக் கூடிய ஆற்றல் இருந்தது. அக் கிராமத்தின் செல்லக் குழந்தை இவர். அதிலும் பெண்களுக்கு இக்குழந்தையிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு. அழகு, ஆரோக்கியம், சுறுசுறுப்பு, சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசி மற்றவரை மகிழ்விக்கும் சரளமான தன்மை, மற்றவர்களிடம் அன்பாகப் பழகுவதல் ஆகிய நற்குணங்கள் இவரிடம் நிரம்பியிருந்தன. ஆதலால் தம் சமவயதுடைய தோழர்களின் நடுவே நாயகமாக விளங்கினார். இனிமையாகப் பாடும் ஆற்றலும் இருந்தது. மற்றவர்களைப் போன்று தத்ரூபமாக பேசவும் நடிக்கவும் வல்லவராதலால் பிற்காலத்தில் பக்தி நிறைந்த நாடகங்களை நடத்துவதில் வல்லவராக விளங்கினார். விழாக் காலங்களில் அக் கிராமத்தில் இறையுணர்வை ஊட்டக் கூடிய நாடகங்கள் நடப்பதுண்டு. அதில் பாடப்படும் பாடல்களை, கதாதரர் ஓரிருமுறை கேட்

டாலே போதும், அவை அப்படியே மனப் பாடம் ஆகிவிடும். ஞாபகசக்தி மிக்கவர். கிராமப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏட்டுக் கல்வி பயின்ற அவருக்குக் கணிதத்தில் அவ்வளவு ஈடுபாடு இருக்கவில்லை. சில மேடைப் பேச்சாளர்கள் கூறுவது போன்று அவர் கல்வியறிவு அற்றவர் அன்று. ஏட்டுக் கல்வி பயிலாமலேயே மேதையாக விளங்கியவர் அவர். அவர் கைப்பட எழுதிய இராமாயண நூலில் சில பகுதிகளின் பிரதி இன்றும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. நுண் கலைகளில் ஆர்வம் மிகப் பெற்றவர். அவருடைய நேரம் முழுவதும் பக்திப் பாடல்களைப் பாடுவதிலும், நடிப்பதிலும் களிமண்ணைக் கொண்டு இறை உருவங்களைச் சமைப்பதிலுமே செலவானபடியால் ஏட்டுக் கல்வியில் மிக்க முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை. பிற்காலத்தில் இவர் ஏட்டுக் கல்வியை வயிற்றுக்குச் சோறு போடும் கல்வி என்று வேடிக்கை செய்ததுண்டு.

பரவச அனுபவங்கள்

கதாதரர் இளவயதிலேயே பக்தி மிக்க வராக இருந்தார். பரம்பொருளில் ஒன்றிவிடும் சமாதி அனுபவமும் கதாதரருக்கு இளவயதிலேயே ஏற்பட்டது. கதாதரருக்கு ஆறு அல்லது ஏழு வயதிருக்கும் பொழுது இந்தப் பரவச அனுபவம் முதன்

முதலாகக் கிட்டிற்று. ஒருநாள் மதிய உணவிற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட அவல் பொரியை கொறித்துக் கொண்டே வயல் வரப்பில் நடந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது வானம் மழை மேகங்களால் மூடப்பட்டுக் கருமையாகக் காட்சியளித்தது. அந்தக் கரிய பின்னணியில் வெள்ளை வெளேரென்று கொக்குக் கூட்டங்கள் வரிசையாகப் பறந்து சென்றன. கரிய மேகம், வெள்ளைக் கொக்கு என்ற இந்த மாறுபட்ட நிறங்களின் அழகும், இயற்கையின் எழிலும் இணைந்து கதாதரரின் மனத்தில் இறையுணர்வைத் தூண்டியது. இயற்கை இறைவனின் மங்கிய பிரதிபலிப்பல்லவா! இயற்கையைக் கடந்து பேருணர்வில் திளைத்த கதாதரர் வெளியுணர்வை முற்றும் இழந்தார். சொற்களால் விவரிக்க வொண்ணாத ஆனந்தத்தை அடைந்தார். இதுவே அவருடைய முதல் சமாதி அனுபவமாகும். பிற்காலத்திலோ அவருடைய வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதி சமாதியிலேயே கழிந்தது.

அடுத்தடுத்து இதைப் போன்ற அனுபவங்கள் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் கதாதரருக்கு ஏற்பட்டன. சில மாதங்களுக்குப் பிறகு பக்கத்து கிராமத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஜகன்மாதா விசாலாட்சியைத் தரிசிக்கப் பெண்கள் கூட்டம் ஒன்று கமார்

புகூரிலிருந்து புறப்பட்டது. கதாதரர் அவர்களின் செல்லப்பிள்ளை ஆதலால் அவரையும் உடன் அழைத்து சென்றனர். நடந்து செல்கையில் வழிநடைக் களைப்பு ஏற்படாவண்ணம் கதாதரர் தம் இனிய குரலில் பக்திப் பாடல்களை உருக்கமாகப் பாடிக்கொண்டு வந்தார். அவர் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கன்னங்களில் வழிந்தது. பாடல்கள் அவரிடம் ஆன்மிக உணர்வைத் தூண்டியபடியால், புற உலக நினைவை அவர் அறவே இழந்து தெய்விகப் பேருணர்வில் திளைத்தார். பெண்கள், உலக நாயகியான விசாலாட்சியின் நாமத்தைக் கதாதரரின் காதுகளில் உரக்க உச்சரித்த பின்பே அவருக்குப் புற உலக நினைவு திரும்பிற்று. இச் சமாதி நிலையினால் உடற் சோர்வு கதாதரனுக்கு ஏற்படாத காரணத்தால் யாத்திரை கூட்டம் மேலே தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

ஓரிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சிவராத்திரி நாளன்று இவருக்கு மீண்டும் பரவச அனுபவம் கிட்டிற்று. அக் கிராமத்தில் சிவராத்திரியன்று சிவனைப் பற்றிய நாடகம் ஒன்று நடத்தக் கிராமத்தினர் ஏற்பாடு செய்தனர். சிவவேடம் பூணவிருந்த முக்கிய நடிகருக்கு, ஏதோ தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் அன்றிரவு நடிக்க

இயலவில்லை. கதாதரரின் நடிப்பாற்றலை அறிந்திருந்த அக்கிராமத்தினர் அவரை சிவவேடம் பூண்டு நடிக்கும்படி வேண்டி டினார்கள். கதாதரரும் சிவ வேடம் தாங்கி மேடை மீது ஏறினார். அக்கணமே சிவ உணர்வில் ஒன்றிவிட்டார். அந்நிலையிலேயே கதாதரர் அசையாமல் வெகு நேரம் இருந்தார். அவரை அந்நிலையில் கண்டதும் அங்கிருந்த அனைவரையும் அவ்வுணர்வு பற்றிக் கொண்டது. அவ்விரவில் அனைவரும் சிவ உணர்வில் திளைத்திருந்ததால் அது உண்மையான சிவராத்திரியாகவே அமைந்தது. அந்த இரவு முழுவதும் கதாதரருக்கு சமாதானிலையிலேயே கழிந்தது. நாடகம் பார்க்க வந்த அனைவரும் மௌனமாகக் கலைந்து சென்றனர்.

கதாதரருக்கு அவருடைய ஒன்பதாவது வயதில் உபநயனம் செய்யப்பட்டது. அதன் பிறகு தங்கள் குல தெய்வத்திற்குப் பூஜை செய்வதை அவர் மேற்கொண்டார். ஆன்மிக உணர்வு அவரிடம் மேலும் மேலும் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. 1843-இல் அவருடைய அருமை தந்தை திடீரென்று மரணமடைந்தார். அவரது மறைவு கதாதரரைச் சிந்திக்கவைத்தது. பிறப்பு இறப்பைப் பற்றி எழுந்த வினாக்கள் இவருடைய உள்ளத்தை உள்முகமாகத் திருப்பின.

பக்கத்து ஊர்களில் இருக்கும் கோவில் களுக்கு யாத்திரிகர்களும் சந்நியாசிகளும் செல்வதுண்டு. அந்தச் சந்நியாசிகளையும் யாத்திரிகர்களையும் கதாதரர் சென்று காண்பார். அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்ட சிறுசிறு உதவிகளைச் செய்து கொடுப்பார். அவருடைய நேரம் முழுமையும் இவ்வாறு துறவிகளுக்குச் சேவை செய்வதிலும் பக்திப் பாடல்களை இசைப்பதிலும், நாடகங்களை நடிப்பதிலும் கழிந்ததால் பள்ளிக்கூடம் செல்வது படிப்படியாகக் குறைந்தது. ஏட்டுக் கல்வியைப் புறக்கணித்துவிட்டு அவர் தம் போக்கில் பதினேழு வயதுவரை வளர்ந்தார். அவருடைய தமையனாராகிய ராம்குமார் கல்கத்தாவில் ஒரு சம்ஸ்கிருதப் பள்ளியை அப்பொழுதுதான் துவக்கி அதை நடத்தி வந்தார். கதாதரர் கல்வியைப் புறக்கணிப்பதைக் கண்டு அவருடைய எதிர்காலம் பாதிக்கப்படும் என்பதை நினைந்து ராம்குமார் மிகவும் கவலையுற்றார். மேலும் ராம்குமாருக்குத் தம் பள்ளியில் உதவிக்கு ஆள் பெரிதும் தேவைப்பட்டது. எனவே பதினேழு வயதை எட்டிப் பிடித்திருந்த கதாதரரைத் தம்முடன் கல்கத்தா விற்கு 1852-ஆம் ஆண்டு அழைத்துச் சென்றார். கமார்புகூரில் சுதந்திரமாக வாழ்ந்து வந்த கதாதரரின் வாழ்க்கை எனும் நாடகத்தில் ஓர் அங்கம் முடிவுற்றது.

ஏட்டுக் கல்வியைத் துறத்தல்

வடமொழிப் பள்ளியின் வருமானம் போதுமான அளவிற்கு வராததால், வருமானத்தைச் சிறிது அதிகரிக்கும் பொருட்டு ராம்குமார் ஒரு வீட்டில் பூஜை செய்யும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். வடமொழிப் பள்ளியில் கதாதரர் பயிலவேண்டும் என்று ராம்குமார் விரும்பினார். பூஜை செய்வது, கல்வி கற்பது என்ற இரு கடமைகளில் கதாதரரைக் கவர்ந்தது பூஜை செய்வதே. பூஜை செய்த நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் கதாதரர் பக்திப் பாடல்களைப் பாடுவதில் செலவழிப்பார். அவருடைய, இனிமையான உருக்கம் நிறைந்த பக்திப் பாடல்களில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த நண்பர்களும் பக்தர்களும் அவரைச் சூழ்ந்து மொய்த்தனர். இதனால் கல்கத்தா வந்தும், ஏட்டுக் கல்வியில் கதாதரர் கவனம் செலுத்தவில்லை. கவலையற்றுக் கிராமத்தில் வாழ்ந்த கதாதரர், பழக்கமற்ற புதிய நகர வாழ்க்கையினால், கல்வியில் கவனம் செலுத்தவில்லை; நாளடைவில் சரியாகிவிடும் என்று தமையனார் எண்ணினார். ஆனால் கதாதரர் சிறிதளவுகூடத் தன் வழியினின்றும் மாறுதலைக் கண்ட தமையனார் கல்வியைப் புறக்கணிப்பதற்காகக் கதா

தரரைக் கோபித்துக் கொண்டார். உடனே கதாதரர் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காமல் “அரிசி, வாழைக்காய் சம்பாதிக்கும் இக் கல்வி எனக்குத் தேவையில்லை. என் உள் ளத்தில் ஒளி ஏற்படுத்தி, ஆன்மிகத் திருப்தி நல்கி, அனைத்து ஆசைகளையும் கடந்து செல்லும் கல்வியே எனக்குத் தேவை” என்று பதிலுரைத்தார். இதுவே அவ ருடைய ஏட்டுக் கல்விக்கு முற்றுப் புள்ளி யாக அமைந்தது. அனைவரும் பயிலும் ஏட்டுக் கல்வி என்னும் பாதையிலிருந்து விலகி ஆன்மிகப் பாதையில் செல்லலானார்.

தட்சிணேசுவரக் கோவில்

ராணி ராசமணி என்னும் ஒரு மாது கல் கத்தாவில் வசித்து வந்தார். அவர் தெய்வ நம்பிக்கை மிக்கவர்; பரோபகார சிந்தை உடையவர்; நற்குணங்கள் நிரம்பப்பெற்ற வர்; செல்வந்தர். அம்மாது ஒரு சமயம் காசி விசுவநாதனைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு தன் உற்றார், சேவகர்கள் முதலியவர் களோடு படகில் சென்றார். ஒருநாள் தட்சிணேசுவரம் என்னும் இடத்தின் அருகே படகு நின்று கொண்டிருந்தது. இரவில் ஜகன்மாதா இவ்வம்மையாரின் கனவில் தோன்றித் தனக்கு ஒரு ஆலயம் எழுப்பும்படியும், அச் செயல் காசிக்குச் செல்லும் புண்ணியத்திற்கு ஒப்பானது

என்றும் கூறினார். அதற்கிணங்க ராணி ராசமணி காசியாத்திரையை விடுத்துத் தட்சிணேசுவரம் என்னும் இடத்தில் உலகநாயகியான காளி தேவிக்கு, மிகுந்த பொருட் செலவில் ஓர் அழகான ஆலயம் எழுப்பினார். கதாதரர் கல்கத்தா வந்து மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின் இக் கோவில் எழுப்பப்பட்டது. இக் காளி கோவில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையுடன் நன்கு பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டு இருந்தது. ஆன்மிகச் சாதனைகள் அனைத்தும் நிகழ்ந்த இடம் இக் கோவில்தான். அவரிடம் புதைந்து கிடந்த ஆன்மிக பொக்கிஷம் வெளிவந்த இடம் காளி கோவில்தான்.

1855-ஆம் வருடம் தேவியைப் பிரதிஷ்டை செய்து கும்பாபிஷேகம் நடத்தியவர் கதாதரரின் மூத்த சகோதரர் ராம்குமார். இக் கோவிலின் முதல் அர்ச்சகரும் அவரே. இதனால் அவர் தட்சிணேசுவரத்தில் வசிக்கும்படி நேர்ந்தது. ஆகவே கல்கத்தாவில் நடத்தி வந்த சம்ஸ்கிருதப் பள்ளியை மூடிவிட்டார். ராம்குமாருடன் கதாதரரும் தட்சிணேசுவரம் வந்து வசிக்கலானார். கோவிலினை ஒரு மூலையில் இருந்த அறை ஒன்றில் இவர் வசித்து வந்தார். வைத்தியத்தின் பொருட்டு 1885-ஆம் ஆண்டு கல்கத்தா செல்லும்வரை சுமார்

முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இவ்வறையே இவரது உறைவிடம் ஆயிற்று.

ராணி ராசமணியின் மருமகனான மதுர்பாபு என்பவரே ராணியின் சமஸ்தான நிர்வாகத்தைக் கவனித்து வந்தார். அர்ச்சகரின் தம்பியான கதாதரரின் தெய்வபக்தி, நற்பண்புகள், முதலியன ராணி, மதுர் இவர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தன. அதனால் அவர்கள் கதாதரரை ஓர் அர்ச்சகராக நியமிக்க விரும்பினர். ஆனால் கதாதரர் முதலில் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. மதுர் விடாமல் முயன்று இறுதியாக வெற்றி பெற்றார். முதலில் ராதாகாந்தரின் சந்நிதியில் அர்ச்சகராக நியமிக்கப்பட்டார். பின்பு காளி சந்நிதியில் ராம்குமாரின் உதவியாளராக நியமிக்கப்பட்டார். 1856-ஆம் ஆண்டு ராம்குமார் மறைந்தார். அதன் பிறகு காளி தேவியின் தலைமை அர்ச்சகராகக் கதாதரர் நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு உதவியாக அவருடைய மருமகன் இருதயன் என்பவரும் நியமிக்கப்பட்டார்.

சாதனையின் முதல்படி

காளி கோவிலின் அர்ச்சகர் நியமனம், கதாதரரின் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது. இதற்கு முன்பே

கதாதரர் உலக நாயகியின் மந்திர உப தேசம் பெற்றவர். மந்திர ஒலி கேட்ட அளவிலேயே தம்மை மறந்து அவர் பரவச நிலையை அடைந்துவிடுவார். வேடிக்கையும், களிப்பும், மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த மனநிலை மாறி உள்முகமாக ஆழ்ந்து செல்லும் மனநிலையை எய்தினார். மற்றச் சாதாரண அர்ச்சகர்களைப் போன்று, பூஜையை உணர்ச்சியின்றிச் சடங்காகச் செய்யாமல் கதாதரர் அதில் மூழ்கி அது னுடன் இரண்டற கலந்து விடுவார். பூஜையின் முடிவில் பக்தியுடனும், உணர்ச்சியுடனும் மணிக் கணக்காக அன்னையின் புகழைப் பாடுவார். கடமை நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில், முக்கியமாக இரவில் கதாதரர் அவருடைய அறையைவிட்டு மறைந்துவிடுவார். இது பற்றி இவரிடம் மருமகனான இருதயன் வினவியபொழுது, அருகாமையில் உள்ள மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத இடத்தில் அமைதியான இரவில் அகிலாண்ட நாயகியான அன்னையை தியானம் செய்வதாக கதாதரர் பதிலுரைத்தார். ஒருநாள் இரவு கதாதரர் தியானம் செய்யச் சென்றபொழுது, இருதயனும் இவருக்குத் தெரியாமல் இவர் பின்னே சென்றார். சிறிது தூரம் சென்றார். பின்பு கதாதரரைப் பயமுறுத்தும் பொருட்டு சிறு

கற்களை எறிந்தார். இதனால் கதாதரர் பயந்து அவ்விடத்தை விட்டு வந்து விடுவார் என்று இருதயர் எதிர்பார்த்தார், ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்தது நடக்காததனால், ஒருநாள் கதாதரர் தியானம் செய்யும் இடத்திற்கே சென்றார். அங்கே தனது மாமா பூணூலையும் ஆடையையும் களைந்துவிட்டு இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தார். ஆனால் கதாதரருக்கோ வெளி உலக உணர்வே இல்லை. இருதயர் வெகு நேரம் பொறுமையுடன் காத்திருந்து, கதாதரருக்கு வெளி உணர்வு வந்தவுடன் அவருடைய செயலின் காரணத்தை வினவினார். “மனிதன் வெறுப்பு, அவமானம், ஜாதி, பண்பாடு, பயம், புகழ், பெருமை, அகங்காரம் என்ற எட்டுவிதக் கட்டுகளால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளான். புனிதமான பூணூல் பிறரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் பிராமணன் என்ற உணர்வைக் கொடுக்கிறது. அதனால் இக் கட்டுகளில் இருந்து விடுபடும் பொருட்டு, பூணூலையும் களைந்து விடுகிறேன். ஜகன்மாதாவை பக்தர்கள் இவ்வாறுதான் அழைக்க வேண்டும். பூணூல் முதலியவற்றை பிறகு அணிந்து கொள்வேன்” என்று பதிலுரைத்தார்.

இருதயர், கதாதரர் நடந்து கொள்ளும் முறையையும் பூஜை செய்யும் முறை

யையும் கண்டு தன் மாமாவுக்கு அளவுக்கு மீறிய பக்தியினால் பித்துப் பிடித்து விட்டதோ என எண்ணலானார் பூஜையின்பொழுது கதாதரருக்கு படிப்படியாக விக்ரகம் என்ற உணர்வு போய்விடும். உயிருள்ள அன்னையிடம் நடந்து கொள்வதுபோல் நடந்து கொள்வார். சிலையிடம் பேசுவார்; உணவை வாயில் ஊட்டிவிடுவார்; படுக்கும்படி அழைப்பார்; வெகு நேரம் பூஜை செய்வார்; விசிறி கொண்டு வீசுவார்; தன்னை மறந்து, குழ்நிலையை மறந்து, அனைத்துச் சடங்குகளையும் வெகுநேரம் செய்வார். சிறிது நாட்களுக்குப் பின் கதாதரர் சடங்குகளை எவ்வித முறையுமில்லாமல் செய்வதைக் கோவிலில் பணிபுரிவோர் கவனித்தனர். முறைமையை மீறுவதனால் கோவிலின் புனிதத் தன்மை பாதிக்கப்படும் என்று கருதிய அவர்கள் கோவில் கட்டிய ராணி ராசமணியின் மருமகனிடம் புகார் செய்தனர். உண்மையை அறியும் பொருட்டு மதுர்பாபு ஒருநாள் முன்னறிவிப்பு இன்றிக் கோவிலுக்கு வந்தார். மதுர்பாபு குறுகிய மனம் படைத்த கோவில் பணியாளர்கள் போன்றவரல்லர். ஆதலால் அவர் 'ஆழ்ந்த பக்தியே இனைய அர்ச்சகரின் மாறுபட்ட நடத்தையின் காரணம்' என்ற உண்மையை அறிந்து கொண்

டார். அதனால் கதாதரரின் வழியில் எவரும் குறுக்கிடலாகாது என்று கோவில் பணியாளர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். இது அவர்களுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்தது. கதாதரர் பூஜை செய்வதைக் கண்ட மதுர் பாபுவுக்கு கதாதரரின் மேல் இருந்த மதிப்பு பத்து மடங்காக அதிகரித்தது.

சில நாட்களிலேயே கதாதரர் செய்த செயல் ஒன்று கோவிலில் விறுவிறுப் பூட்டும் ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்கியது. கோவிலைக் கட்டிய ராணி ராசமணி ஒருநாள் கோவிலுக்குப் பூஜையைக் காணும்பொருட்டு வந்தாள். கதாதரரைப் பாடும்படி அவள் வேண்டினாள். அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிக் கதாதரர் பக்திப் பாடல்களைப் பாடலானார். ராணி ராசமணி காளி தேவிக்குப் பூமாலை தொடுத்துக் கொண்டே பாடல்களை கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று கதாதரர் குதித்தெழுந்து, அனைவரும் ஆச்சரியப்படும்படியாக, “இங்கு வந்துமா அதனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கூறிக்கொண்டே ராணி ராசமணியின் கன்னத்தில் ஒங்கி அறைந்தார். ராணி அப்பொழுது உண்மையிலேயே நீதிமன்றத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த ஒரு வழக்கைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்துக்

கொண்டிருந்தாள். எஜமானி, பணிபுரி பவன் என்ற வேறுபாட்டைக் கடந்து தவறு செய்யும் சிஷ்யையாக ராணி ராச மணியைக் கதாதரர் எண்ணினார். பூஜை, பிரார்த்தனை நேரத்தில் கூட இறைவனை எண்ணாமல் உலக எண்ணங்களில் மூழ்கி, பக்தி மார்க்கத்தை விட்டு நமுவும் மகளைத் தண்டிப்பது உலகக் குருவின் கடமையன்றோ! ராணி ராசமணியே அர்ச்சகரின் பைத்தியக்காரச் செயலை காண நேர்ந்ததனால், அர்ச்சகரை வேலையை விட்டு நீக்கி விடுவாள் என்று கோவில் பணியாளர்கள் எண்ணினார்கள். ஆனால் ராணியோ தன் தவற்றைத் திருத்த அன்னையால் கொடுக்கப்பட்ட தகுதியான தண்டனை அச்செயல் என எண்ணினாள். அதனால் மற்றவர்களிடம் இச் செயலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டாம் என கூறிவிட்டாள். இந் நிகழ்ச்சிக்குப் பின் ராணிக்கு கதாதரரிடம் இருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் அதிகரித்தது.

இறைவனிடம் உரிமை கொண்டாடுதல்

கதாதரருக்கு ஏற்பட்ட ஆன்மிக அனுபவத்தின் காரணமாக வாழ்க்கையைப் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த 'கருத்து பூரணமாக மாறி அமைந்தது. அதனால் அவர் அசாதாரணமாக நடந்து கொண்டார்.

கோவிலில் திருவுருவத்துக்கு நித்திய பூஜை செய்யும் பொழுது, மனத்தில், தான் விரும்பி வழிபடும் தெய்வம் உண்மையா, அல்லது கற்பனையா என்ற கேள்வி எழுந்தது. சாதாரண மக்களுக்குத் தோன்றுவது போன்று இக் கேள்வி இவருக்கு மேலோட்டமானதாக இல்லை; பகுத்தறிவு வாதி களைப் போன்று வெறும் அறிவு பூர்வமானதாகவும் இல்லை. உடற்பசி, வயிற்றுப் பசி, ஆன்மிகப் பசி என்று மூன்று விதப் பசிகள் மனித இனத்திற்கு உண்டு. உலக மக்களுக்கு, மிருகங்களைப் போன்று முதல் இரண்டு பசிகளும் ஏற்படுகின்றன. பெரும்பாலும் மூன்றாவது பசி ஏற்படுவதில்லை. சிலரிடம் ஆன்மிகப் பசி தலைதூக்குவதுண்டு. ஆனால் கதாதரரிடமோ நிலையாக, மிக அதிக அளவில் ஆன்மிகப் பசி இருந்ததனால் மற்ற இரண்டும் மறைந்து பட்டுப் போயின. பிற்காலத்தில் காமினி(காமம்) காஞ்சனம் (பண ஆசை) இவைகளே ஆன்மிக வாழ்க்கைக்கு இடையூறுகள் என்று கதாதரர் கூறுவார். இறைவன் மெய்ப் பொருள் என்றால் தோற்றத்திற்கு வந்துள்ள அனைத்திலும் இறைவனே உறுதியான ஒன்று என்பதை உணர்தல் வேண்டும். இறைவன் கருணமூர்த்தி என்றால் அவனுடைய பக்தர்களின் பக்தி பூர்வமான, ஏக்கம் நிறைந்த பிரார்த்தனைகளை

நிறைவேற்ற வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சிந்தனைகள் அவருடைய ஆன்மாவையே பிடித்து உலுக்கின. அவர் ஜகன் மாதாவைக் காணவேண்டும் என்று ஏக்கத் துடன் இடையறாது கண்ணீர் சிந்தலானார். இச் செயல் மற்றவர்களின் கண்ணோட்டத்தில் பைத்தியக்காரத்தனமாகத் தோன்றியது. இவரிடம் மிக்க மதிப்பையும், அன்பையும் வளர்த்துக் கொண்டிருந்த மதுர் பாபுவுக்கு, இந்த மனநிலையில் கதாதரர் கோவிலில் பூஜை, சடங்கு முதலிய கடமைகளைப் புரிவது கடினம் என்பது புரிந்தது. அதனால் கதாதரருக்குக் கோவில் வேலையினின்று ஓய்வு கொடுத்து, தனிமையில் ஆன்மிக சாதனைகளைப் புரியும் வாய்ப்பினை நல்கினார். காளி கோவிலின் பூஜைப் பொறுப்பை இருதயன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

இதனையடுத்து வந்த நாட்களில் யாருமே கேட்டறியாத அளவு கதாதரரின் ஏக்கம் வளர்ந்தது. பகல், இரவு என்பதே தெரியாமல் இவர் மனது உள்முகமாகத் திரும்பியிருந்தது. மாலை வழிபாட்டிற்கான கோவில் மணி ஒலி கேட்டவுடன், இறைவ்வையக் காணாமல் ஒருநாள் கழிந்துவிட்டதை எண்ணி அளவற்ற வேதனை அடைவார். அன்னையைக் காண வேண்டும் என்ற ஏக்கம் நிறைவேறுததனால்,

புலம்பி முகத்தைத் தரையில் தேய்த்து வேதனை அனுபவிப்பார். 'ஓ அம்மா, குறுகிய வாழ்வில் இன்னும் ஒருநாள் கழிந்து விட்டதே' இன்னும் நீ எனக்குக் காட்சி கொடுக்கவில்லையே' என்று கதறுவார். நீரில் அமுக்கப்பட்டிருக்கும் மனிதன் ஒருவன் எவ்வாறு மூச்சுக் காற்றிற்காகத் தவிப்பானோ அதேபோன்று அன்னையின் தரிசனத்திற்குத் தான் ஏங்கித் தவித்ததை, பிற்காலத்தில் இவர் கூறியுள்ளார். பக்கத்து அறையில் பொக்கிஷம் இருப்பதை அறிந்த திருடன் அதனை அடையத் தவிப்பது போன்று இறைவனை அடையத் தவிக்க வேண்டும் என்று பிற்காலத்தில் கூறுவார். திருடனுக்கும், பொக்கிஷத்துக்கும் இடையில் இருப்பது ஒரே ஒரு சுவர்தான். அதே போன்று உயிர்களை இறைவனிடம் இருந்து பிரிப்பது மாயை என்ற சுவர்தான். இறை அனுபூதி பெறவில்லை என்ற ஏக்கத்துடன் உணவின்றி உறக்கமின்றி நாட்கள் கழிந்தன. வாழ்வதில் பொருளே இல்லை என்ற நிலையை அடைந்தார். தெய்விகப் பித்து மீதூரவே தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு அன்னையின் சன்னிதியில் உள்ளவாளை எடுத்து ஒங்கினார். அந் நிலையில் திரை விலகியது. காலம், இடம் இவற்றிற்குக் கட்டுப்படாத பரம்பொருள், சத்-சித்-ஆனந்தம் ஆகிய ஜகன் மாதாவின் காட்சி

கிடைத்தது. பிற்காலத்தில் தன் அனுபவத்தை எளிய முறையில் பின்வருமாறு கதா தரர் கூறியுள்ளார். “தாய் குழந்தைக்கு விளையாட்டுச் சாமான்களும், தின்பதற்கு இனிப்பும் கொடுத்துவிட்டு வீட்டு வேலைகளைச் செய்யச் செல்கிறாள். வெகு நேரம் விளையாட்டிலும், இனிப்பிலும் கழிந்து விடுகின்றன. விளையாட்டு ஞாபகத்தில் குழந்தை தாயை மறந்துவிடுகிறது. பின்பு பசி எடுக்கும்பொழுது, தாயை நினைத்துக்கொண்டு அவளுக்காக அழுகிறது. உண்மையான பசியுள்ள குழந்தையின் அழுகையைத் தாய் உணர்ந்து கொள்கிறாள். அதன் பின் குழந்தையை விட்டு இருக்க இயலாது, ஓடி வந்து குழந்தையை வாரி எடுத்துக்கொள்கிறாள். அவ்வாறே உலக நாயகியான அன்னையும் செய்கிறாள். காமினி, காஞ்சனத்தைத் துறந்து பக்தன் ஒருவன் கசிந்துருகி ஜகன் மாதாவை ஏக்கத்துடன் அழைப்பானாகில், அன்னை அவனுக்குத் தரிசனம் தருகிறாள்.”

பிற்காலத்தில் 'தன்னுடைய இறை அனுபூதியைச் சீடர்களுக்குப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். “பரம்பொருளின் காட்சி கிட்டியபொழுது வீடு, கதவு, கோவில் அனைத்துமே மறைந்துவிட்டன. எங்கும் எதுவுமே இல்லாததுபோல் தோன்றியது. எங்கும் ஒளி பரவி எல்லையற்று இருக்கக்

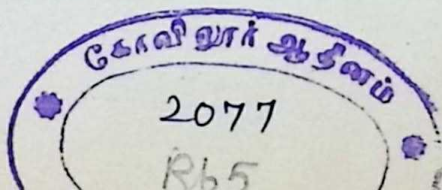
கண்டேன். எங்கு நோக்கினாலும் ஒளி மயம். எல்லா திசைகளிலிருந்தும் ஒளி, மிக்க வேகத்துடன் என்னை சூழ்ந்து கொண்டு என்னை எல்லையற்ற பரம்பொருளில் ஆழ்த்தியது. ஒளி வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திணறி வெளி உணர்வை இழந்து விட்டேன். வெளி உலகில் என்ன நிகழ்கின்றது என்பதே தெரியவில்லை. அன்றைய தினமும் மறுநாளும் எவ்வாறு கழிந்தன என்று தெரியாது. ஆனால் என் உள்ளத்தில் அளப்பரிய ஆனந்தம் பொங்கித் ததும்பியது. முன்பு இப்படிப்பட்ட ஓர் அனுபவம் எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை. அன்றையை, பரம்பொருளைத் தரிசிக்கிறோம் என்ற உணர்வு உடனே ஏற்பட்டது.”

உன்மத்தம் பிடித்த நிலையும், அதன் விளைவாகக் கிடைத்த அரிய இறை அனுபவமும், சத்வகுணமே உருவெடுத்த கதா தரரைப் பாதித்தது. அதன் விளைவாக அவருடைய நரம்புகள் பலவீனம் அடைந்தன. கிடைப்பதற்கு அரிய இந்த அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட புதிய நிலையை மனமும் உடலும் பழக சிறிது காலம் பிடித்தது. உலக மக்கள் தங்களைப் போல் நடந்து கொள்ளாதவர்களைப் பைத்தியக்காரர்கள் என்று கூறுகிறார்கள். உலகப் பொருள் களுக்காக ஏங்கி மனம் திரிந்து பைத்தியமாவது ஒருவகை. இறைவனுக்காக

ஏங்கி உன்மத்தம் பிடிப்பது மிக மிக உயர்ந்த மற்றொரு வகை. முதல் வகையில் மனம் பிளவுபட்டுச் சிதறிப் போகிறது. இரண்டாவதில், மனம் ஒருமைப்பாட்டை அடைகிறது. கதாதரரின் பித்து இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தது. ஆனால் இப் பாகுபாடுகள் சாதாரண மக்களுக்குப் புரிவதில்லை. அதனால் இருதயன் உட்பட அனைவருமே கதாதரருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதாகவே எண்ணினர். இவரிடம் மிக அன்பும், மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்ட மதுர்பாபுவும் இவருக்குப் பக்தி முற்றியமையால் சித்தப் பிரமை ஏற்பட்டு விட்டதாகவே கருதினர். அதனால் ஆயுர்வேத வைத்தியத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். ஆனால், வைத்தியத்தால் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. பித்துப் பிடித்ததைப்போன்ற நிலை ஆன்மிகப் பாதையில் செல்லுபவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற ஓர் அறிகுறியே ஆகும். மருந்துகளால் பயனில்லை என்பதனை ஆயுர்வேத வைத்தியரான துர்க்கா பிரசாத் சென் கூறினர். சிறிது காலத்திற்குப் பின் பைரவிப் பிராம்மணி என்னும் அம்மையார் கதாதரரின் அசாதாரணமான நிலையின் காரணத்தைக் கண்டு அதற்குரிய பரிகாரத்தையும் கூறினர்.

கிராமத்திற்குத் திரும்புதலும் திருமணமும்

கதாதரரின் உடல் நிலையைப் பற்றிய செய்தி கமார்புகூரில் வசித்து வந்த கதாதரரின் தாய் சந்திரமணிக்கும் அவருடைய சகோதரர் ராமேஸ்வரருக்கும் எட்டியது. இவர்களின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கியும், ஓய்வை முன்னிட்டும் உடலைத் தேற்றிக் கொள்வதற்காகக் கதாதரர் கமார்புகூருக்குச் சென்றார். ஆன்மிக மனநிலைக்குத் தூண்டுதலாய் அமைந்த பக்திபூர்வமான கடமைகள் இங்கு இல்லாமையாலும், பழக்கப்பட்ட கிராமச் சூழ்நிலையில் வசித்ததாலும், கதாதரரின் உன்மத்தம் குறைந்திருந்தது, மற்றவர்களுடன் அன்புடனும் அமைதியாகவும் உறவாடினார். இதனால் உற்றாரும், உறவினரும் அவர் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றால் உலகத்தினரைப் போல் வாழ்வார் என்று நம்பினர். தெய்வப் பித்திற்குச் சிறந்த மாற்று மருந்து திருமணமே என்று உலக அறிவு படைத்தவர்கள் எண்ணினர். தகுந்த பெண் தேடினர். மணமகன் சித்தப்பிரமை பிடித்தவர் என்று அனைவரும் எண்ணிய படியால் அவர்கள் முயற்சி பலன் அளிக்கவில்லை. இறுதியாக இச் சங்கடம் அதிசயிக்கத்தக்க வழியில் தீர்ந்தது. திருமணத்தைக் கதாதரர் மிகவும் எதிர்ப்பார் என்று எண்ணி இரகசியமாக உறவினர்கள்

பெண் நேடலானார்கள். ஆனால் இதனை எவ்வாறோ அறிந்த கதாதரர் பரவசநிலையில் சரியான வழியைக் காட்டினார். “இங்கும் அங்கும் தேடுவதில் பயனில்லை. ஜெயராம் பாடியில் வசிக்கும் ராமசந்திர முகோபாத் யாவின் குடும்பத்தில் சென்று விசாரியுங்கள். மணப்பெண் அங்கு எனக்காகவே வளர்கிறாள்” என்று கூறினார். அப்பெண் ஐந்து வயதுக் குழந்தையான சாரதா. தற்பொழுது தாய் அன்னை என்று புகழப் பெறும் ஸ்ரீசாரதா தேவிக்கும், இருபத்து மூன்று வயதுடைய கதாதரருக்கும் 1859-ஆம் ஆண்டு திருமணம் நிகழ்ந்தது. 1866, 1867 ஆண்டுகளில் கதாதரர் சுமார் புகூர் சென்ற பொழுது, தன் கணவருக்குப் பணிவிடை செய்யும் வாய்ப்பு சாரதாவுக்குக் கிடைத்தது. ஆனால் இவர்களின் உண்மையான சந்திப்பு 1872-ஆம் ஆண்டு சாரதை தட்சிணேசுவரத்துக்குச் சென்ற பொழுதுதான் நிகழ்ந்தது.

தட்சிணேசுவரம் திரும்புதலும் அதன் பின்னரும்

சுமார் இரண்டு ஆண்டுகள் சுமார் புகூரில் தங்கிவிட்டுப் பின்பு தட்சிணேசுவரம் மீண்ட கதாதரர் கோவில் வேலைகளை மேற்கொண்டார். இனி நாம் கதாதரரை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என்ற பெயராலேயே

அழைப்போம். சிறிது நாட்களாகக் குறைந்திருந்த தெய்விகப் பித்து இரண்டு பங்கு வேகத்துடன் தாக்கியது. உருக்கமான பிரார்த்தனை, அசாதாரணமான அனுபவம் என்று நாட்கள் நகர்ந்தன. அந்த அனுபவத்தின் ஆழத்தைப் புத்தி பூர்வமான மனதுடையவர்களாலும் அளக்க இயலாது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தெய்விக எண்ணத்தில் மூழ்கிவிட்டபடியால், இவருக்கு உறவினர்களைப் பற்றிய எண்ணம் மனத்தை விட்டு நழுவி விட்டது. அனைத்திலும் தெய்வத்தைக் காணவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணம்தான் அவரிடம் இருந்தது. ஜபம், கடவுளைப் பற்றிய எண்ணம், தியானம், சிந்தனை முதலியவை தொடர்ச்சியாக இருந்ததால் அவருடைய மார்பு சிவந்திருந்தது. உலகப் பேச்சுக்கள் அவருக்கு விஷம்போல் கசந்தது. உடல் முழுவதும் ஒரே எரிச்சல்; உறக்கமில்லை. தியானத்திற்கு அமர்ந்தவுடன் அவருடைய மூட்டுக்களை பூட்டுப்போட்டு பூட்டுவதுபோன்ற ஓசை கேட்கும். வெகு நேரம் கழித்தே பூட்டு திறக்கும் ஓசை கேட்கும். அதன் பிறகே இவரால் இவருடைய கை கால்களை அசைக்க முடியும். உடல் உணர்வை மறந்து ஆழ்ந்த தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் போது சிறு சிறு பறவைகள் தலை

மயிரைக் கொத்துவது கூட இவருக்குத் தெரிவதில்லை.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நேர் சீடரும் அவருடைய வாழ்க்கைச் சரிதத்தை எழுதியவருமான சுவாமி சாரதானந்தர் தம்முடைய நூலில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இந்நிலையைப் பற்றிக் கூறியதைப் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்; “சாதாரண மக்கள் இந்நிலையை அடைவதில்லை. எனக்கு ஏற்பட்ட ஆன்மிக வேகத்தில் கால்பங்கே மற்றவர்களின் உடலையும், உள்ளத்தையும் அழித்துவிடப் போதுமானது. இரவு பகலாக அன்னையின் ஏதாவது ஒரு காட்சி கிடைத்துக் கொண்டே இருந்தது. அப்பொழுது அன்னையின் காட்சி மட்டும் இல்லாதிருந்தால் இவ்வுடல் அழிந்து போயிருக்கும். ஆறுவருடங்கள் தொடர்ச்சியாக எனக்குத் தூக்கம் என்பதே இல்லை. கண்கள் இமைப்பதே இல்லை. எவ்வளவு முயன்றும் கண்களை மூட முடியவில்லை. நேரம் போவது தெரியாது. உடல் உணர்வே இல்லை. அன்னையிடமிருந்து கவனம் சிறிது உடலுக்கு திரும்பும் பொழுதெல்லாம் பைத்தியம் பிடிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டோமோ என்ற பயம் கலந்த கவலை உண்டாகும். ‘அம்மா’ உன்னையே விடாமல் கூவி அழைத்தேனே, அதன் விளைவா? உன்னையே

முற்றும் சரணடைந்ததன் விளைவாகவா நீ பயங்கர வியாதியை இந்த உடலுக்குத் தந்துள்ளாய்?' என்று கதறுவேன். மறு வினாடியே 'எதுவேண்டுமானாலும் நடக்கட்டும். அவசியமானால் உடல் அழிந்து போகட்டும். ஆனால் நீ மட்டும் என்னைப் புறக்கணித்துவிடாதே. உன்னுடைய தரிசனத்தை எனக்குக் கொடு. உன் கருணையைப் பொழி. ஏனெனில் நான் உன்னுடைய கமலத் திருப்பாதங்களைச் சரணடைந்துள்ளேன். உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு கதையில்லை' என்று வேண்டுவேன். இவ்வாறு கதறிப் பதறி அழுவேன். சிறிது நேரத்தில் உன்னுடைய மனம் மறுபடியும் பரவசத்தில் மூழ்கிவிடும். கவனம் செலுத்தத் தகுதியற்ற அற்பப் பொருள் இவ்வுடல் என்று தோன்றும். பின்பு அன்னையின் தரிசனமும் ஆறுதல் மொழிகளும் கிடைக்கும் பேறுபெற்றேன்.''

அனைவரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கப் போகிறது என்றே எண்ணினர். இவருடைய தாய் சந்திராதேவி தன் மகனுடைய சித்தப் பிரமையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு மிக வேதனையடைந்தார். பக்கத்துக் கிராமத்தில் இருக்கும் சிவன் கோவிலுக்குச் சென்று மகனின் நோய்தீரப் பிரார்த்தித்தாள். இறைவனுடைய அருள் கிடைக்கும் வரையில்

உடல் அழிந்துபட்டுப் போயினும், உண்ண நோன்பு இருக்க முடிவுசெய்தாள். கனவில் சிவபெருமான் தோன்றி, "பயப்பட வேண்டாம். உன்னுடைய மகனுக்கு பைத்தியம் அல்ல. ஆன்மிக சக்தியின் அளப்பரிய வெளிப்பாடே உன் மகனின் இந்நிலைக்குக் காரணம்" என்று பகர்ந்தார்.

மதுர்பாபுவுக்கு

உண்மை வடிவைக் காட்டுதல்

இருதயனுக்கும் மதுர்பாபுவுக்கும் கூட ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு புத்தி சுவாதீனம் இல்லையோ என்ற சந்தேகம் இருந்தது. அதனால் மதுர்பாபு, அப்பொழுது மிகப் பிரபலமாக இருந்த ஆயுர்வேத வைத்தியர் கங்கா பிரசாத் சென் என்பவரை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வைத்திய சிகிச்சைக்கு ஏற்பாடு பண்ணினார். வைத்தியரின் தம்பி துர்கா பிரசாத் சென் என்பவரும் ஆயுர்வேத வைத்தியர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், தெய்விக அமுதத்தைப் பருகியுள்ளதால் தான் இந்நிலை என்பதனை அறிந்து கொண்ட துர்கா பிரசாத் சென் வைத்தியத்தினால் எவ்விதப் பயனுமில்லை என்று கூறினார். அவருடைய கூற்றைச் சிறிது காலத்திற்குப் பின்பு பெரும்பான்மையோர் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஸ்ரீராம

கிருஷ்ணரின் முதல் குருவாகிய பைரவி பிராம்மணி அம்மையாரே சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, சாஸ்திரப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு, உலகத்தாரால் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று கருதப்பட்ட செயல்கள் மிக உன்னத பக்தியாகிய மகாபாவத்தின் அறிகுறிகள் என்று நிரூபித்தார். அவதார புருஷர்களிடையே மட்டும் தான் மகாபாவம் தோன்றும்.

முதல் சந்திப்பிலேயே மதுர்பாபுவுக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. அது சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து அவருக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் அளவற்ற மதிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு மனக் கொந்தளிப்பும், போராட்டமும் ஏற்பட்ட சமயத்தில் அவருக்கு மதுர்பாபு உறுதுணையாக இருந்தார். ஆயினும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குச் சித்தப் பிரமையோ என்ற சந்தேகம் மட்டும் மதுர்பாபுவுக்கு இருந்து கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், தன்னை யாரென்று ஒரு செய்கையால் விளக்கிய பின்பே மதுர்பாபுவுக்குச் சந்தேகம் மறைந்தது. ஒருநாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தம் அறைக்கு முன் உள்ள வராந்தாவில் உலவிக் கொண்டிருந்தார். மதுர்பாபு கோவிலை ஒட்டிய தன் அறையினின்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் கண்ணில் ஸ்ரீராம

கிருஷ்ணர் நடப்பது தென்பட்டது. மதுர் பாபு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உடல் மறைந்து அன்னை காளி தேவியின் உருவம் தெரிந்தது. ஒரு கோடிக்குச் சென்று திரும்பி மறுதிசையில் நடக்கும்பொழுது சிவன் உருவம் தெரிந்தது. கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு பலமுறை உற்று ஆராய்ந்து பார்த்தார். பார்வைக் கோளாறு ஒன்றும் இல்லை. உண்மையான அனுபவமே, சந்தேகம் இல்லை என்று அவருக்குப் புரிந்தது.

மற்றொரு நிகழ்ச்சியும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தனித் தன்மையை விளக்குவதாக அமைந்தது. ஒருநாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடன் பேசிக் கொண்டே மதுர்பாபு தோட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தார். மதுர்பாபு, “இயற்கையைப் படைத்த இறைவனாலேயே இயற்கையின் திட்டத்தை மாற்றமுடியாது” என்று கூறினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், “இறைவன் விரும்பினால் அவர் வகுத்த திட்டத்தைக் கண்டிப்பாக மாற்ற இயலும்” என்று பதிலுரைத்தார். செம்மை நிறப் பூ பூக்கும் செடி அந்த நிறப் பூவை உண்டு பண்ணுமேயன்றி, வெண்மை நிறப் பூக்களை உண்டாக்காது என்றும், இறைவனால் இயற்கையின் திட்டத்தை மாற்ற இயலுமானால் சிவப்புப் பூ பூக்கும் செடி

யிலேயே வெள்ளைப் பூ பூக்கட்டும் என்று மதுர் கூறினார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அதே செடியில் ஒரே கிளையில் வெள்ளை நிறப் பூவும், சிவப்புப் பூவும் பூத்திருப்பதைக் கண்ட ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மதுர் பாபுவிற்கு அதனைக் காண்பித்தார். இதனால் மதுர்பாபுவிற்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மேல் இருந்த நம்பிக்கை அதிகரித்தது.

இப்படிப்பட்ட அனுபவங்களாலும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தெய்விகப் பரவச நிலையைக் கண்டதாலும் மதுர்பாபு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பக்தரானார். செல்வமும், செல்வாக்கும் நிறைந்த மதுரின் துணையும், உலக விஷயங்கள் அறிந்த இருதயரின் உதவியும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சாதனைக் காலத்தில் மிக உறுதுணையாக அமைந்தன. அவருடைய சாதனைக் காலத்தில், மனம் முழுவதும் தெய்விகத்தில் முழுகியிருந்தபடியால் உலக நினைவே இல்லை. அவருடைய லௌகிகத் தேவைகள், இறையருளால், மதுர்பாபுவினாலும் இருதயனாலும் கவனித்துக் கொள்ளப்பட்டன.

பைரவி பிராம்மணியின் வருகை

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி 1866-ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. அச்சமயம் அவருடைய முதல் குருவான பைரவி பிராம்மணி

என்னும் அம்மையார் தட்சிணேசுவரம் வந்தார். அவர் நடுத்தர வயதினர்; துறவி; தாந்திரிக சாதனைகளை நன்கு பயின்றவர். அம்மையாரின் பூர்விகத் தைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தோட்டத்தில் பூக் கொய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவ்வம்மையார் படகில் வந்து குளிக்கும் படித் துறையில் இறங்குவதைக் கண்டார். முதல் சந்திப்பிலேயே இருவருக்குமிடையே ஓர் அன்பும் நேயமும் ஏற்பட்டன. ஜகன் மாதா மூன்று ஆன்ம சாதகர்களுக்குச் சாதனைகளைக் கற்பிக்கும்படி இவ்வம்மையாருக்கு ஆணையிட்டிருந்தார். அன்னை காட்டித் தந்த மூவரில் இருவருக்கு சாதனை முறைகளை முன்பே கற்பித்துவிட்டார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைச் சந்தித்தவுடன் மூன்றாவது சாதகர் இவரே என்று அறிந்துகொண்டு அந்த மகிழ்ச்சி மிகுதியினால் உணர்ச்சி வயப்பட்டார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு, அவ்வம்மையாரிடம் தாயன்பு ஏற்பட்டது. இவர் அவ்வம்மையாரிடம் தனக்கு ஏற்பட்ட ஆன்மிக அனுபவங்களையும், உடனில் ஏற்பட்ட மாறுபாடுகளையும் விரிவாக எடுத்துரைத்தார். கோவிலை அடுத்துப் பைரவி பிராம்மணி வசித்துக் கொண்டு, தினம் இவரைக் காணுதற் பொருட்டு அங்கு

வருவார். மணிக் கணக்காக ஆன்மிக விஷயங்களைப் பற்றி உரையாடுவார்கள். சாக்த, வைஷ்ணவ முறைகளில் பைரவி பிராம்மணி தேர்ந்தவர். மத சம்பந்தமான நூல்களின் உதவி கொண்டு, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உடல், மனநிலைகளை நன்கு ஆராய்ந்து கூறிய முடிவு அவருக்குச் சித்தப்பிரமை என்கூறிக் கொண்டிருந்தோரைத் பிராம்மணியின் முடிவு திகைக்கச் செய்தது. இயற்கையைக் கடந்த அதீதநிலையான மகாபாவத்தில் திளைத்திருப்பதன் அறிகுறிகளே இவரிடம் காணப்பட்ட மாறுதல்கள் என்று பைரவி பிராம்மணி அறிவித்தார். இறைவனுடன் சேர்ந்திருப்பதால் பரமானந்தமும், இறைவனைப் பிரிவதால் வேதனையும் மாறி மாறி அமைவது மகாபாவத்தின் ஓர் அறிகுறியாகும், என்று வைஷ்ணவ நூல்கள் பகர்கின்றன. சாதாரண உயிர்களிடம் மகாபாவம் தோன்றுவதில்லை. அவதார புருஷர்களிடம் மட்டும்தான் மகாபாவம் தோன்றும் என்றும் பைரவி பிராம்மணி அறிவித்தார். அவ்வம்மையாரின் ஆராய்ந்தறிந்த முடிவின் விளைவாக பைத்தியக்காரர் என்று எண்ணப்பட்டவர் அவதார புருஷர் என்ற உண்மை புலனாயிற்று. பண்டிதர்கள் சபையில், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை அவதாரபுருஷர் என்று தான் நிரூபிப்பதாகவும் கூறினார் பைரவி.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை அவதார புருஷர் என்று அறிவித்தல்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு உடலில் தாங்க முடியாத எரிச்சல் இருந்ததை முன்பே கண்டோம். பல பிரபல வைத்தியர்கள் வைத்தியம் செய்தும் குணம் சிறிதும் ஏற்படவில்லை. எரிச்சலைக் குறைப்பதற்காக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கழுத்தளவு தண்ணீரில் மணிக்கணக்கில் நிற்பார். அல்லது குளிர்ச்சி பொருந்திய சலவைக்கல் பதிக்கப் பெற்ற தரையில் புரளுவார். சந்தனத்தை அரைத்து உடல் முழுவதும் பூசுவதும் நிறைய மணம் பொருந்திய மலர் மாலைகளை அணிவதும் எரிச்சலை நீக்கப் பரிகாரம் என்று பைரவி பிராம்மணி கூறினார். மூன்று நாட்கள் இவ்வாறு செய்தபின் தாங்க முடியாதிருந்த எரிச்சல் முற்றிலும் நீங்கியது. அவரிடம் இருந்த மற்றொரு அறிகுறி அளவுக்கு மீறிய பசி. எவ்வளவு சாப்பிட்டாலும் பசி அடங்கவே செய்யாமல் இருந்தது. எல்லாவித இனிப்புகளையும், சாப்பாட்டுப் பொருள்களையும் ஓர் அறையில் நிறைத்து அவ்வறையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தங்கும்படியும், பசிக்கும் பொழுதெல்லாம் வேண்டிய அளவு சாப்பிடும்படியும் பைரவி பிராம்மணி பகர்ந்தார். இரண்டு

அவதார புருஷர் என்று அறிவித்தல் 37

தினங்களுக்குப் பின்பு இவ் வைத்
தியத்தால், அவருடைய அகோரப் பசி நீங்
கியது. இந்த இரண்டு அனுபவங்களின்
காரணமாகப் பைரவிப் பிராம்மணி ஸ்ரீராம
கிருஷ்ணரை அவதார புருஷர் என்று கூறு
வதும் உண்மையாக இருக்கலாம் என
மதுர் எண்ணினார். அவதார புருஷர்
என்பதனைப் பண்டிதர் சபையில் நிரூபிப்ப
தாகப் பைரவி பிராம்மணி கூறியதை
ஒட்டி மதுர்பாபுவினால் பண்டிதர் சபை
கூட்டப்பட்டது. வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்
தில் புலமையும் புகழும் பெற்றிருந்த
வைஷ்ணவ சரண் என்ற பக்தரும்
மற்றும் சில பண்டிதர்களும் அழைக்கப்
பட்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின்
அனுபவங்களைப் பைரவி பிராம்மணி பண்டி
தர்கள் சபையில் சாஸ்திரப் பிரமாணத்
துடன் விளக்கினாள். விளக்கத்தையும்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பரவச நிலையையும்
கண்ட வைஷ்ணவசரண் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண
ருடைய மனோ நிலை பத்தொன்பது குணக்
குறிகளுடைய மகாபாவம் என்பதனை
நன்கு உணர்ந்தார். முன்பு இந்நிலையை
ஸ்ரீராதை, ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபு ஆகிய
இருவரே பெற்றிருந்தனர். மகாபாவத்
தின் அம்சங்கள் பூரணமாக ஸ்ரீராம
கிருஷ்ணரிடம் பொலிந்ததால் அவர் ஓர்
அவதார புருஷர் என்னும் தம் முடிவை

வைஷ்ணவ சரண் பண்டிதர்கள் சபையில் அறிவித்தார். சிறிது நாட்களுக்குப் பிறகு மதுர்பாபு தாந்திரிக முறையில் சிறந்தவரும், பண்டிதருமாகிய கௌரி பண்டிதர் என்பவரிடம், வைஷ்ணவ சரணைச் சந்தித்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நிலையைப் பற்றி விவாதிக்கும் பொருட்டு, அழைத்தார். வைஷ்ணவ சரணின் எண்ணத்தை மனப்பூர்வமாகக் கௌரிபண்டிதர் ஆதரித்தார். அது மட்டுமன்றித் தட்சிணேசுவரத்தில் தங்கி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பக்தருமானார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் ஆசிகளுடன் வீடுவாசலைத் துறந்து சந்நியாசம் பெற்றுக் கொண்டார். பர்த்வான் அரசரின் ஆஸ்தான பண்டிதரான பத்மலோசனர் என்ற சாதகரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவதார புருஷர் என்பதனை ஆதரித்தார். அவதாரம் என்பதனைப் புரிந்து கொண்ட நான்காவது சாதகர் ராஜபுதனத்தில் வசித்த நாராயண சாஸ்திரி ஆவார். இவர் நவத்வீபத்தில் கல்விகற்றபின், தன் ஊர் திரும்புகையில் வழியில் உள்ள தட்சிணேசுவரத்தில் தங்கினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தொடர்பு இவருடைய வாழ்க்கையை மாற்றியமைத்தது. இதனால் புலமை பெறுவதில் இருந்த ஆர்வம் குறைந்து, வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் பிரம்மத்தை அனுபூதியில் அடைவதே

என்பதனை உணர்ந்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் தன் வாழ்க்கையை ஒப்படைத்தார். சந்நியாசம்பெற்று வசிஷ்டாஸ்ரமம் சென்று தவ வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார்.

பைரவி பிராம்மணியினால் அவதார புருஷர் என்று அறிவிக்கப்பட்ட இந்தத் கூற்று, பின்பு பண்டிதர்கள் பலரால் ஆமோதிக்கப்பட்டது. அவதார புருஷர் என்று கொள்வது, பிற்காலத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தை ஸ்தாபித்த அவருடைய சீடர்களின் கூற்று மட்டும் அல்ல. நவீனக் கல்வி பயின்ற சீடர் கூட்டம், இவரிடம் வருவதற்கு முன்பே, வைதிகத்தில் ஊறிய பண்டிதர்களும் கற்று உணர்ந்தோரும் இவருடைய தெய்விகத் தன்மையைச் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தின் துணைகொண்டு அறிந்திருந்தனர். பிற்காலத்தில் தோன்றிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ண இயக்கத்திற்கும், இவர்களுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. நவீன சமுதாயத்துக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் கருத்துகள் எவ்வளவு தூரம் ஒத்து வருகின்றன என்று அலசி ஆராய்கின்றவர்கள், பண்டிதர்களின் கூற்றையும் நினைவில் கொள்ளுதல் மிக அவசியம்.

தாந்திரிக சாதனையும் அனுபூதி பெறுதலும்

ஆன்மிகக் கண்ணோட்டத்தில், பைரவி பிராம்மணியின் வரவை ஒட்டிய வருடங்

கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவம் பெற்றவை. அதுவரையாருடைய உதவியுமின்றி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஆன்மிகத்தின் உச்ச நிலையை அடைதற் பொருட்டுத் தொடர்ந்து முயன்று கொண்டிருந்தார். அதில் வெற்றியும் பெற்றார். மக்கள் அனைவரும் தாங்கள் மட்டும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவைகளை நாடுகின்றனர். சாதாரண ஆன்மசாதகர்களைப் போன்று இவருடைய ஆன்மிக வாழ்க்கை, சொந்த நன்மையின் பொருட்டு அன்று. அவதார புருஷர் என்ற முறையில் இவருக்கு ஒரு தனிப்பட்ட இலட்சியம் என்று கிடையாது. இப் பரந்த கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தால்தான் இவருடைய செயல்களைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள இயலும். பக்தன் ஒருவன் தன்னுடைய மனநாட்டத்தின் துணைகொண்டே ஆன்மிகத்தின் உச்ச நிலையை அடையலாம் என்பதனை முதலில் நிரூபித்தார். பின்பு பைரவி பிராம்மணி போன்று இவரைத் தேடி வந்தடைந்த ஆசாரியர்களின் துணைகொண்டு சமய நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள அனுஷ்டானங்களின் உண்மையினை நிரூபித்தார்.

அன்னை பராசக்தியின் வழிபாட்டு முறையான தந்திர சாதனத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர் பைரவி பிராம்மணி. இது அத்வைதக்

கொள்கையை ஆதரிப்பதாய் இருப்பினும் இருமைகளை வெறும் தோற்றம் என்று நிராகரிப்பதில்லை. சக்தியின் ஆற்றலால் தோற்றத்திற்கு வந்ததே இவ்வுலகம். அதனால் இயற்கை அனைத்திலும் தெய்விகத்தைக் காண்பதே ஆன்மிகச் சாதனையின் முடிவாகும். நன்மையிலும் தீமையிலும், அன்பிலும் பயங்கரத்திலும், சந்தோஷத்திலும் துக்கத்திலும், அழகிலும் கோரத்திலும், மேன்மையிலும் கீழ்மையிலும் ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் மாறுபட்ட இருமைகள் அனைத்திலும் இறைவனைக் காணுதல் வேண்டும். சக்தி வழிபாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள அறுபத்து நான்கு சாதனைகளையும் புரிவதற்கு பைரவி பிராம்மணி இவருக்கு வழிகாட்டினார்.

இச் சாதனைகளை அனுஷ்டிக்கும்பொழுது வெளிச் சடங்குகளுக்குப் பின் ஜபமும் தியானமும் செய்யவேண்டியது முறை. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தகுதியும், திறமையும் வாய்க்கப் பெற்ற சாதகர் ஆனதால் மூன்றே நாட்களில் இச்சாதனைகள் மூலம் இறை அனுபூதியைப் பெற்றுவிட்டார். ஐந்து பிராணிகளின் மண்டை ஒட்டையும், மண்ணையும் கொண்டு இரண்டு மேடைகள் அமைக்கப்பட்டன. அந்த மேடையில் அமர்ந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

தாந்திரிகச் சாதனைகள் புரிந்தார். பிற்காலத்தில் அதனைப் பற்றி அவர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். "பைரவி பிராம்மணி பகல் பொழுதில் பல இடங்களுக்குச் சென்று இதற்குத் தேவையான பொருள்களைச் சேகரித்து வருவார். அவற்றை வில்வ மரத்தடியில் அமைக்கப்பட்ட மண்மேடையில் வைத்த பின், என்னை அழைத்து எவ்வாறு இச்சாதனை புரிய வேண்டும் என்பதை விளக்குவார். சடங்குகள் அனைத்தும் முடிந்த பிறகு எப்படி ஜபமும் தியானமும் செய்யவேண்டும் என்பதையும் கூறுவார். அவ்வாறே செய்ய எண்ணி ஜபம் பண்ண ஆரம்பித்த அளவிலேயே இறைவனுடன் பூரணமாக ஒன்றிவிட்டதால், மேற்கொண்டு என்னால் ஜபம் செய்ய முடியவில்லை. அச்சாதனைகளுக்கு உரிய பலனாகிய இறையனுபவம் கிட்டியது. ஒரு முடிவே இன்றித் தெய்விகக் காட்சிகளும், இறை அனுபவமும் எனக்குக் கிடைத்தன. அறுபத்து நான்கு சாதனைகளையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் செய்யும்படி பைரவி பிராம்மணி என்னைத் தூண்டினார். சில சாதனைகள் மிகவும் கடினமானவை. சில சாதனைகளைப் பழகும்போது, பல சாதகர்கள் சித்தப் பிரமை அடைந்து விடுகின்றனர்."

அளப்பரிய கடவுள் காட்சிகள் இவருக்குக் கிடைத்தன. இரண்டு கையுடைய

அம்பிகை முதல் பத்து கைகள் கொண்ட அம்பிகை ஈராகப் பல காட்சிகள். சில உருவங்கள் இவரிடம் பேசின; செய்யவேண்டியவற்றைப் புகட்டின. அனைத்து உருவங்களும் மிகவும் அசாதாரணமானவை - அழகு நிரம்பிய உருவங்கள். ராஜ ராஜேஸ்வரியின் உருவத்துடன் ஒப்பிடும் பொழுது, மற்ற சௌந்தர்யங்கள் எல்லாம் பயனற்றவை எனலாம். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர், ராஜ ராஜேஸ்வரியைப் பற்றி "நான் ஞானக் காட்சியில் அழகே உருவெடுத்தாற்போன்ற 'ஷோட்சி' என்னும் ராஜ ராஜேஸ்வரியைக் கண்டேன். பின் அவ்வுருவம் மறைந்து ஒளிவெள்ளம் பரவக் கண்டேன்" என்று கூறியுள்ளார். அவருக்குப் பைரவர் போன்ற ஆண் உருவங்களும், மற்றும் பல தெய்விகக் காட்சிகளும் கிடைத்தன. பிரணவ மந்திரத்தின் அனாஹத ஒலி தொடர்ந்து அவருக்குக் கேட்டது. அதன் விளைவாக இவருக்கு அச்சமயத்தில் எல்லாவிதமான சத்தங்களுக்கும் பொருள் தெளிவாக விளங்கியது. மிருகங்கள் எழுப்பும் பலவிதமான சத்தங்களுக்கும் பொருள் புரிந்தது. உடல், மனம், ஆன்மா அனைத்தையும் ஜகன்மாதாவிற்கு ஆர்வத்துடன் சமர்ப்பித்தார். ஞானாக்கினியால் தாம் உள்ளும், புறமும் ஊடுருவப் பட்டிருப்பதைக் கண்டார். குண்டலினி

சக்தி எழும்பி சுழுமுனை வழியாகத் தலையை நோக்கிச் செல்வதைக் கண்டார். மூலாதாரத்திலிருந்து சஹஸ்ராரம் வரையுள்ள ஆதார சக்கரங்கள் வழியாக குண்டலினி சக்தி சென்றது. இவை தாமரை மொட்டு உருவ அமைப்புடையவை. குண்டலினி சக்தி ஆதாரங்களின் வழியாகச் செல்லும்போது தாமரைகள் மலர்ந்தன. இதன் காரணமாகப் பல விதமான, வியக்கத்தக்க, அற்புதமான அனுபவங்கள் கிடைத்தன. இந்த நிகழ்ச்சிக்குப்பின் இவருடைய சுழுமுனை நாடி, தாமரை மொட்டுப் போன்ற உருவ அமைப்பு வாயில் திறந்து கொண்டது. இதனால் இவர் குழந்தையின் மன நிலையை நிரந்தரமாக அடைந்தார். அவர் மிக முயன்றும் நீண்ட நேரத்திற்கு ஆடைகள் அவர் உடலில் தங்குவதில்லை. உடல் நினைவு சற்றும் இல்லாததால் உடைகள் நழுவுவது அவருக்குத் தெரிவதில்லை. இருமை உணர்வு அறவே அகன்றபடியால் இழிந்ததையும், தெய்விகத்தையும் அவரால் வேறுபடுத்த இயலவில்லை. உயர்ந்த துளசி இதழ், சாதாரண முருங்கை இலை ஆகிய இரண்டுமே அவருக்குப் புனிதமாகத் தெரிந்தன. அவருடைய தேகம் அழகுபொருந்திப் பொலிவுடன் விளங்கியதால் அனைவரும் அவரை உற்றுஉற்று நோக்கினர். ஜகன்

தாந்திரிக சாதனை, அனுபூதி பெறுதல் 45

மாதாவிடம் இடையறாது பிரார்த்தித்த பின்பே இப்பொலிவு அவருள் மறைந்தது. விலைமாதர்கள் உட்படப் பெண் வடிவம் அனைத்திலும் ஜகன்மாதா உறைவதை அவர் உணர்ந்தார். அஷ்ட சித்திகள் எனப்படும் எட்டுவிதமான ஆற்றல்களையும் பெற்றார். அஷ்டசித்திகள் கழிவுப் பொருள்கள் போன்று விலக்கத் தக்கவை என்று ஜகன்மாதா உணர்த்தியபடியால் இவர் சித்திகளை ஒதுக்கிக் தள்ளினார்.

சாதகனின் மன நிலையையும், புனிதமானது, இழிந்தது, உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது ஆகிய அனைத்திலும் தெய்விகத்தைக் காணும் பண்பையும் சோதிக்கும் பொருட்டு மிகக் கடுமையான சாதனைகள் சாக்த சாதனையில் உள்ளன. சுவாமி சாரதா னந்தர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண 'சரிதத்தில் எழுதியுள்ள சில சாதனைகளைக் காண்போம்:

ஜகன்மாதா சில சமயம் நரிவடிவத்தை எடுக்கிறாள் என்றும், பைரவரின் வாகனம் நாய் என்றும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. ஆகையால் இப் பிராணிகள் உண்ட உணவில் எஞ்சியிருந்த எச்சிலையும் புனிதம் நிறைந்த பிரசாதமாகக் கருதி உண்டார்.

இவர் தம்முடைய அனுபவத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். "பைரவி பிராம்மணி அழகு நிரம்பிய இளவயது

நங்கையை ஓர் இரவு என்னிடம் அழைத்து வந்து, 'குழந்தாய், இப் பெண்ணைத் தேவியாக வழிபடு' என்று கூறினாள். வழிபாடு முடிந்த பின் பைரவி பிராம்மணி 'இந் நங்கையின் மடியில் அமர்ந்து ஜபம் செய்' என்று கூறினாள். உடனே எனக்குப் பயம் ஏற்பட்டது. பரிதாபமாக அழுது கொண்டே ஜகன் மாதாவிடம், 'உலக அன்னையே! உன்னிடம் பூரணமாகச் சரண் அடைந்த எனக்கு எப்படிப்பட்ட கட்டளையை இட்டுள்ளாய்! உன் குழந்தை யாகிய எனக்கு உன்னை மீறும் ஆற்றல் உண்டா?' என்று முறையிட்டேன். உடனே, நான் ஏதோ ஒரு சக்தியின் வயப்பட்டிருப்பதையும், அளப்பரிய ஆற்றல் என்னுள் இருப்பதையும் உணர்ந்தேன். என்ன செய்கிறோம் என்ற உணர்வில்லாமல், ஏதோ ஒரு சக்தியால் உந்தப்பட்டு அம்மங்கையின் மடியில் அமர்ந்து மந்திரத்தை உச்சரித்தவுடன் சமாதியில் முழுகிவிட்டேன்.

“மற்றொரு சமயத்தில் பைரவி பிராம்மணி மண்டை ஓட்டில் மீனைச் சமைத்துத் தர்ப்பணம் செய்தாள். என்னையும் அவ்வாறு செய்யும்படி கூறினாள். பின்பு அதனை உண்ணுமாறு என்னைப் பணித்தாள். அதன்படி செய்தேன். எனக்கு எவ்வித அருவருப்பும் தோன்றவில்லை.

ஆனால் பைரவி பிராம்மணி அழகிய மனித மாமிசத்தைச் சிறிது கொணர்ந்து, தர்ப்பணம் செய்த பின் நாக்கினால் அதனைத் தொடும்படி என்னிடம் கூறிய பொழுது எனக்கு மிகுந்த அருவருப்பு உண்டாயிற்று. அவ்வாறு செய்ய இயலுமா என்று வினவினேன். 'அதில் என்ன இருக்கிறது, குழந்தாய்? நான் எவ்வாறு செய்கிறேன் பார்' என்று கூறிக் கொண்டே அந்த மாமிசத்தில் சிறிதளவு எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். 'அருவருப்பு கொள்ளலாகாது,' என்று கூறி, சிறிது எடுத்து என்முன் வைத்தாள். அவள் அவ்வாறு செய்வதைக் கண்டவுடன் உலக அன்னையின் பயங்கர வடிவமான சண்டி உருவம் என்னை ஊக்குவித்தது. 'அம்மா, அம்மா என்று மறுபடியும் மறுபடியும் கூறிக் கொண்டே பாவ சமாதியில் மூழ்கிவிட்டேன். பைரவி பிராம்மணி மாமிசத்தை என் வாயில் ஊட்டிய பொழுது எனக்கு அருவருப்பு ஏற்படவில்லை.

''பூர்ணபிஷேகத்தால் என்னைப் புனிதப் படுத்திய பின் எண்ணிக்கையில் அடங்காத தாந்திரிக சாதனைகளைத் தினமும் செய்யும்படி என்னைப் பைரவி பிராம்மணி பணித்தாள். விவரங்கள் அனைத்தும் தற்பொழுது ஞாபகத்தில் இல்லை. உலக

நாயகியான அன்ணையின் கருணையினால் இரண்டு காதலர்கள் பிரதானமான இன்பம் துய்ப்பதைச் சம நோக்குடன் காண முடிந்தது என்பது மட்டும் ஞாபகத்தில் உள்ளது. அன்ணை பராசக்தியின் சந்தோஷமான விளையாட்டு என்பதனைத் தவிர வேறு எந்த உணர்வும் அப்பொழுது தோன்றவில்லை. சாதாரண மனிதர்களின் உணர்ச்சிக்கு அருகாமையில் கூட மனம் இறங்கவில்லை. மாறாக, மேலே மேலே உயர்ந்து இறுதியில் ஆழ்ந்த சமாதியில் மூழ்கிவிட்டது. புற உலக நினைவு வந்த பின் பைரவி பிராம்மணி, 'மிகக் கடினமான தாந்திரிகச் சாதனையின் வாயிலாக அடைய வேண்டியதை நீ அடைந்து விட்டாய். தெய்விக உணர்வில் நிலை பெற்றுவிட்டாய். இதுவே தாந்திரிக வழி பாட்டின் இறுதி சாதனையாகும்' என்று கூறினார்."

'ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம்' என்று உபநிஷதம் கூறுகிறது. உலகத்தில் மாறிமாறி அமைகின்ற யாவும் இறைவனால் வியாபிக்கப் பெறவேண்டும். சாக்த நெறியைப் பின்பற்றுபவர்கள், அணைத்திலும் இறைவனே உறைகிறான் என்பதனை உணர கடமைப்பட்டுள்ளனர். அஞ்ஞானத்தின் விளைவாக, இந்திரியார்த்தங்களை நம் கண்ணோட்டத்தில் காண்கிறோம். அவற்றைப்

போகப் பொருளாகவும், உயிர் வாழுதற் பொருட்டும் அனுகூலமாக்கிக் கொள்கிறோம். உயர்ந்தது அல்லது தாழ்ந்தது, விரும்பத்தக்கது அல்லது வெறுக்கத்தக்கது, மகிழ்ச்சிகரமானது அல்லது துன்பகரமானது, புனிதமானது அல்லது இழிந்தது, பயங்கரமானது அல்லது இனிமையானது என்று முத்திரையிட்டு விடுகிறோம். சாதனைகளின் பலனாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தெய்விக கண்ணோட்டத்தைப் பெற்றார். பார்க்குமிடமெல்லாம் இறைவன் நீக்கமற நிறைந்திருப்பதைக் கண்டார். இவருடைய மனநிலை முற்றிலும் மாறியமைந்தது. அன்னை பராசக்தியின் ஆற்றலே, ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் மாறுபட்ட இருமைகளாக வடிவெடுத்திருப்பதனைக் கண்டார்.

பைரவி பிராம்மணியின் வருகைக்கு முன்பே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பேத புத்தியை விடுவதற்காக சில சாதனைகளைப் புரிந்திருந்தார். உயர்வு, தாழ்வு என்ற உணர்ச்சியை களைதற் பொருட்டுச் சமுதாயத்தினரால் தீண்டத் தகாதவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்களுடைய கழிவறையை சுத்தப்படுத்தி இருக்கிறார். மேலும் பிச்சைக்காரர்கள் உண்ட உணவில் எஞ்சியிருந்த எச்சிலை உண்டிருக்கிறார்.

இறையனுபூதி பெறுதற்கு மண்ணும்

பொன்னும் உதவுவதில்லை. அக் கண்ணோட்டத்தில் மண்ணும் காசும் ஒரே மதிப்பைப் பெறுகின்றன என்பதனை விவேகத்தால் விசாரித்து உணர்ந்தார். அதன் அடையாளமாக ஒரு கையில் மண்ணையும், ஒரு கையில் காசையும் எடுத்துக்கொண்டு பிறகு இரண்டையும் கங்கையில் வீசி எறிந்தார். விவேகத்தின் வாயிலாகப் பணத்தாசை மறைந்தது. இத்துறவு அவருடைய நாடி நரம்புகளில் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. அதனால் அதன் பின் அவரால் பணத்தைத் தொட இயலவில்லை. தொட்டால், தேள் கொட்டியது போன்ற வலி உண்டாயிற்று. மதுர்பாபு, லட்சுமி நாராயண் போன்ற பக்தர்கள் இவருடைய சொந்த உபயோகத்துக்கு சொத்து எழுதி வைப்பதாகக் கூறியபொழுது, தலையில் பலத்த அடி விழுந்த உணர்வு இவருக்கு உண்டாயிற்று. அச் சொத்தை வேண்டாம் என்று கண்டிப்புடன் மறுத்துவிட்டார். காமத்தை வென்றபடியால் புனிதமான பெண்களையும், விலைமகளையும் - அனைத்துப் பெண்களையுமே அன்னை பராசக்தியின் வடிவமாகக் கண்டார். தன் மனைவியை அன்னை பராசக்தியாகவே வழிபட்டதின் வாயிலாக மேற்கூறிய கூற்றை நடைமுறையில் நிரூபித்ததைப் பின்னால் காண்போம்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய சாதனையின் தனித்தன்மை

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சாதனைகளில் குறிப்பிடத் தக்க விசேஷம் என்னவெனில் வேறுபட்ட மத அனுஷ்டானங்களை ஆரூப்பசியுடனும் மிக்க ஆர்வத்துடனும் பின்பற்றியதே. இது அவரை மற்ற சாதகர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. சாதாரணமாகப் புண்ணிய புருஷர்கள் என்று கருதப்படுபவர்கள், ஒரு மதக் கொள்கையை அனுஷ்டித்து அதன் அனுபூதி வாயிலாகச் சாந்தியை பெறுவார்கள். ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரோ இவ்விதிக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டிருந்தார். இவர் அசாதாரணமான மனிதர். அவதார புருஷர். மற்றவர்களுக்காக வாழ்ந்தவரே அன்றித் தமக்காக வாழ்ந்தவர் அல்லர். இக் காரணங்களினால் இவருடைய சாதனைகளில் மூன்று தனிப்பட்ட சிறப்பைக் காணலாம். சாதாரண சாதகர்களைப் போலன்றி, இவர் பேரார்வத்துடன் ஒவ்வொரு சாதனையாகப் பயின்றது முதல் சிறப்பாகும். ஆன்மிகத்தைப் பொறுத்தவரை தான் ஒரு 'மீதூண் விரும்பி' என்று தன்னைப் பற்றி இவர் கூறுவதுண்டு. சாப்பாட்டு ராமன் ஒருவன் ஒரே விதமான சமையலை ரசிப்பதில்லை.

அதே போன்று மனித இனத்தால் இயலக் கூடிய அனைத்து மார்க்கங்களின் வழியாகவும் இறையனுபூதி பெறவேண்டும் என்ற பேராவல் அவருக்கு இருந்தது. அனைத்து மார்க்கங்களும் ஒரே இறைவனைச் சென்று அடைகின்றன என்பதனைக் கண்டார். அனுபூதியைப் பெற்ற வேகம் இவருடைய இரண்டாவது சிறப்பாகும். எந்த மார்க்கத்தின் வாயிலாகச் சென்றாலும், குறியை எட்டுவதற்கு இவருக்கு முன்று நாட்களுக்கு மேல், தேவைப்படவில்லை. ஆனால் பெரும்பான்மையான சாதகர்களுக்கு, வாழ்நாட்கள் முழுமையும், ஏன் அதற்கு அதிகமாகவும் தேவைப்படும்.

அன்னையை உணராமல் வாழ்வதைவிட மடிந்து போவதே மேல் என்று கருதினார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர். அன்னையைக் காணவேண்டும் என்ற ஊக்கத்தின் வலிமையினாலேயே சமாதியிலும் உயர்ந்த ஆத்மானுபூதியை அடைந்தார். இவ்வுறுதிப்பாடு இவருடைய மூன்றாவது சிறப்பாகும். சமய நூல்களில் சொல்லப்பட்ட பல ஆன்மிக மார்க்கங்களின் உண்மையை நிரூபிப்பதன்பொருட்டு, பைரவி பிராம்மணி மற்றும் சில குருமார்களிடம் பின்பு சாதனைகளைப் பயின்றார். தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த இச் சம்பவத்தை தமது உபதேசத்

தில் பின்வரும் உதாரணத்தின் வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்: 'பரங்கி போன்ற சில செடிகளில் பூ வெளிவருவதற்கு முன்பு காய் வருகிறது. அதே போன்று அவதார புருஷர்கள் சாதனைகள் புரிவதற்கு முன்பே ஆத்மானுபூதியைப் பெற்று விடுகின்றனர்.'

அவருடைய சாதனைகளில் மற்றும் ஒரு தனித்தன்மை யாதெனில், அவர் தன்னுடைய கண்ணோட்டத்தை முற்றிலுமாக மாற்றிக் கொண்டு புதிய மனநிலையை நன்கு ஏற்றுக் கொள்வதாகும். இத்தனை நாட்கள் வளர்த்துக் கொண்ட மனநிலைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாகச் சில சமயம் இம் மனநிலை அமைவதுண்டு. சாதாரணமாக நீண்ட நாட்களாக வளர்த்துக் கொண்ட ஒரு குறிப்பிட்ட மனச் சார்பை விலக்கிவிட்டு மற்றொன்றை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் மிகவும் கடினமானது. அன்னை பராசக்தியை ஆராதனை புரிந்த இவர், சகுண ஆராதனையை அறவே புறக்கணிக்கும் அத்வைதக் கொள்கையை ஏற்று சாதனை புரிந்தது, உருவ வழிபாடு செய்யும் பக்தி மிகுந்த இந்துவாக இருந்தும் அதனை அறவே வெறுத்து ஒதுக்கும் முஸ்லீம் சாதனைகள் செய்தது, அனைத்து கொள்கைகளையும் அனைத்துச் செல்லும் இந்து மதத்திலிருந்த சில கொள்கைகளே உண்மை என்று பிடிவாதம் பிடிக்கும்

கிறிஸ்தவ மதத்தை அனுஷ்டித்தது இவை போன்ற ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத சாதனைகள் புரிந்ததைப்பின்னால் காண்போம். இவர் மனம் பாவமுக சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தபடியால்தான் இதனை இவர் சாதிக்க இயன்றது.

வாஞ்சல்ய பாவனை பழகுதல்

குறிப்பிட்ட ஒரு ஆன்மிக சாதனையில் திறமை மிகுந்த மற்ற ஆச்சாரியர்கள் பைரவி பிராம்மணி தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே அங்கு வரலாயினர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் ஆன்மிக ஆழத்தை வெளிக் கொணர்வதற்கே இறைவனால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் போன்று, இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் பங்கை நிறைவேற்றினர். அவர்களில் முதலாவதாக வந்து சேர்ந்தவர் ஜடாதாரி. இவர் ஒரு வைஷ்ணவத் துறவி. பாலராமனிடம் பக்தி பூண்டவர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் குடும்ப தெய்வமும் ஸ்ரீராமர் என்றபடியால் ஜடாதாரியின் தெய்விகக் கொள்கையில் இவருக்கு ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டது. உயர்ந்த பக்தனாகிய அனுமானாகத் தம்மைப் பாவித்து முன்னாளில் ஸ்ரீராமனிடம் பக்தி செலுத்தியுள்ளார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர். ஆஞ்சநேயரைப்போன்று, தாம் இறைவனின் சேவகன் என்று

உறவு பூணும் தாஸ்யபாவனை பயின்ற படியால், சீதையின் காட்சியை விழிப்பு நிலையிலேயே பெற்றுள்ளார். அவ்வடிவம் இவர் உடலில் இரண்டறக் கலந்தது. வைஷ்ணவ நெறியில் இவருக்கு இருந்த ஈடுபாட்டினால் தூண்டப்பட்டு, துறவி ஜடாதாரியிடம் நட்புப் பூண்டார். விரைவில் ஜடாதாரியின் ரகசியத்தைக் கண்டறிந்தார். அத்துறவி பாலராமனின் திருவுருவத்தைத் தன்னுடன் எப்பொழுதும் வைத்திருந்தார். அவருடைய வாழ்க்கை அச்சிறுவனின் சேவையையே மையமாகக் கொண்டிருந்தது. அக் குழந்தை அவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவதையும், விளையாடுவதையும் பிரத்யட்சமாகக் கண்டார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அடிக்கடி ஜடாதாரியிடம் சென்று உறவாடுவார். அவ்வாறு ஆரம்பித்தபின் அப் பிள்ளை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள சிரத்தையை புலப்படுத்தலானான்.

துறவியின் கூட்டுறவை விட்டு விலகி அடிக்கடி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் ராம்லாலா போக ஆரம்பித்தான். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் அக்குழந்தைக்கு நெருக்கம் மிகுதியாக ஏற்பட்டது. இவரிடமே எப்பொழுதும் உறவாடியபடியால் துறவி பிள்ளைக்கு நிலை தனம் படைக்க நினைக்கும்போதெல்லாம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் வந்து அவனை அழைத்

துச் செல்ல வேண்டிய நிலை உண்டாயிற்று. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நட்பினால் துறவிக்கு ஆன்மிக அனுபவ முதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாக அனைத்து உயிரினங்களிலும் ஸ்ரீராமனின் சாந்நித்யத்தைத் துறவியால் உணர முடிந்தது. அதனால் அதற்குப் பின் உருவத்தில் இறைவனை வழிபடும் அவசியம் இல்லாது போயிற்று. இறைவனைக் குழந்தையாகக் கருதி அன்பு செலுத்தும் வாத்தசல்ய பாவத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பூர்ணத்துவம் பெற்றதை ராம்லாலின் சம்பவம் விளக்குகிறது.

மதுரபாவனை பழகுதல்

இறைவனை நாயகனாக அல்லது நாயகியாக எண்ணி அன்பு செலுத்துவது மதுரபாவனை என்று பகரப்படுகிறது. பிருந்தாவனத்து, கோபியர் கண்ணனைத் தங்கள் நாயகனாக எண்ணி வழிபட்டனர். வாத்தசல்ய பாவனையை அடுத்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் 'மதுரபாவ' சாதனையைப் பழகினார். அவர் சிறுவனாக இருக்கும்பொழுதே இவ்வித அன்பை உணர்ந்திருக்கிறார். அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் பேரன்பு பூண்ட இளம் விதவையாகத் தன்னைக் கற்பனை பண்ணிக் கொள்வார். அவனை உபசரிக்கும் பொருட்டுச் சுவை மிகுந்த உண

வுப் பதார்த்தங்களை தயார் செய்து கொண்டு, அவன் வரவை எதிர் நோக்கிக் காத்திருப்பதாகக் கற்பனை செய்து கொள்வார். இந்த எண்ணம் இப்பொழுது தளிர்விட்டு முதிர்ந்த சாதனையாக உருவெடுத்தது. முன்பு கோபிகைகளும், சமீப காலத்தில் ஸ்ரீ கௌராங்கரும் லோகநாயகனாகிய கிருஷ்ணனைத் தங்கள் நாயகனாகப் பாவித்தனர். அவர்கள் அடியினைத் தற்பொழுது இவரும் பின்பற்றினார். பரமாத்மா ஒருவனே உண்மையானவன்.

ஜீவகோடிகள் யாவும் அப் பரமாத்மாவின் சக்தி சொரூபம். ஆதலால் ஒவ்வொரு ஜீவனும் உண்மையில் கடவுளது நாயகியென்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது, இந்தச் சாதனை. ஸ்ரீமதி ராதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் சொரூபசக்தி. தாஸ்யம், சக்யம், வாத் சல்யம், மதுரம் என்று உறவு நெறிகளின் வாயிலாக இறைவனிடம் அன்பு செலுத்தலாம். இறைவனை ஆண்டானாகவும், தன்னை அடிமையாகவும் பாவித்து உறவு கொள்வது தாஸ்யம் என்றும், இறைவனிடம் தோழமை பூணுவது சக்யம் என்றும் இறைவனைக் குழந்தையாகக் காண்பது வாத் சல்யம் என்றும், இறைவனை நாயகனாகவும், தன்னை நாயகியாகவும் கருதுவது மதுரம் என்றும் பகரப்படு

கிறது. பக்தன் இறைவனை அடைவதற்கு இந்த நான்கு விதமான அன்பும் சக்தி வாய்ந்ததாயினும், தெய்விக அன்பில் மதுரபாவனையே உச்சநிலை என்று கருதப்படுகிறது. ஏனெனில் இப்பாவமே மற்ற அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளது. மேலும் இப்பாவத்தில் பக்தனுக்கும், இறைவனுக்கும் உள்ள நெருக்கம் அதிகம். கணவன் மனைவிக்கு இடையே உள்ள உறவைவிட ஒரு பெண்ணுக்குத் தன் கள்ளக் காதலனிடம் இருக்கும் அன்பு உயர்ந்தது. ஏனெனில் இவ்வித அன்பில்தான், பதவி, பெருமை மரியாதை, செல்வம், குடும்ப உறவு, சுயநலம் போன்ற உலக எண்ணங்கள் துறக்கப்படுகின்றன. அதே போன்று மதுரபாவ சாதனையில் சாதகன் அனைத்து உலகச் செல்வத்தையும் துறந்து, தன்னை முழுமையாக இறைவனிடம் ஒப்படைக்கிறான். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் சொருப சக்தியான ராதை, இப்படிப்பட்ட பேரன்பே உருக் கொண்டாற் போன்றவள். ஜீவர்கள் இப்பேரன்பின் ஒரு சிறு பகுதியையாவது அடைய வேண்டுமானால், ஸ்ரீமதி ராதையின் அருளைப் பெறவேண்டும்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அதனால் முதலில் ஸ்ரீராதையைத் தியானித்தார். ராதையின் வடிவத்தையும் அவ்வடிவம் தன்

னுள் புகுவதையும் தியானக் காட்சியில் கண்டார். அதன் பின் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அன்பிற்குரிய ராதையாகத் தன்னை பாவித்துக்கொண்டார். இப்பாவனை அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவருடைய மனநிலை படிப்படியாக மாறி ஒரு பெண்ணின் இயல்பு வந்தமைந்தது. பெண்களைப் போன்று சேலை உடுத்தியும், மதுர்பாபு கொடுத்திருந்த ஆபரணங்களை அணிந்தும் இவ் ராதை என்ற பாவனையை மனத்தில் மட்டுமல்லாது வெளியிலும் விரிவுபடுத்தினார். அது மட்டுமல்லாது, மதுர்பாபுவின் குடும்பப் பெண்களுடன் அதிக நேரத்தைச் செலவிட்டார். இதனால் பெண்பாலரின் மனநிலைகள் எல்லாம் இயல்பாகவே இவரிடம் வந்து விட்டபடியால் பெண்கள் இவரிடம் வேற்றுமையின்றிப் பழகினர். அதே போன்று இவரும் பெண்களுடன் தயக்கமின்றிப் பழகினார். ராதையின் காட்சிக்குப் பின் இவருடைய குணம் அவளுடைய இயல்பைப் போன்று மாறியமைந்தபடியால், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்காக ஏங்கித் தவித்தார். அன்பனை விட்டுப் பிரிந்த தாபத்தால், மஹாபாவத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பத்தொன்பது வகையான அறிகுறிகள் ஸ்ரீமதி ராதைக்கு தோன்றியதாகவும் பின்பு ஸ்ரீ கௌரங்கருக்குத் தோன்றியதாகவும் கூறப்படு

ரா—5

கிறது. மஹாபாவத்தின் அறிகுறிகளை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் கண்ட பைரவி பிராம்மணியும், வைணவ சம்பிரதாயத்தில் ஊறிய பண்டிதரான வைஷ்ணவ சரணும் வியப்பெய்தினார்கள். மிகத்திறமை வாய்ந்த சாதகர்களிடம் கூட ஓரிரு வெளிப்பாடுகளையே கண்டிருக்கின்றனர். பகல், இரவு போவது தெரியாமல் இடையருது பிரார்த்தனையில் நேரம் முழுமையும் செலவிட்டார். 'எப்பொழுது என் நாதனைக் காண்பேனோ' என்று கசிந்துருகிய வண்ணமாயிருப்பார். இவ்வுருக்கத்தின் காரணமாக இவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அபரிமிதமாக வழிந்தது. இந்த ஏக்கத்தின் காரணமாக உடல், உணவு, உறக்கம் அனைத்தையும் மறந்தார். தலைவளைப் பிரிந்த விரகதாபத்தை அனுபவித்தார். அன்பிற்குரியவனைப் பிரிந்த நிலையில், ஜீவாத்மாவானது அவனுடன் இரண்டறக் கலக்கும் நிலையினை எண்ணி எண்ணி, அளப்பரிய ஆனந்தத்தையும், அவனைவிட்டுப் பிரிந்ததினால் இதயத்தைப் பிழிவது போன்ற வேதனையையும் ஒரு சேர அனுபவிக்கிறது. இவ்வுணர்வுகள் மனதை, உடலை, புலன்களைப் பாதித்தன. இதனால் இவரது தேகமெல்லாம் தகதகவென்று எரிந்தது. மயிர்க்கால்கள் மூலம் சிறு துளிகளாச

இரத்தம் கசிந்தூறி வெளிவந்தது. சில வேளைகளில் சோக மிகுதியால் கணுக்கள் தளர்வுற்றும், புலன்கள் அடைபட்டும் போனமையால் அவர் செத்த பிணம் போல் காணப்பட்டார். இவ்வாறு பல மாதங்கள் ராதையின் நிலையில் மஹா பாவனையில் ஆழ்ந்தபின் இவருக்குச் சத்சித் ஆனந்த சொரூபமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் திவ்ய தேஜோமய திருக்காட்சி கிடைத்தது. மற்றக் காட்சிகளைப் போன்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவரது திருமேனியில் ஐக்கியமானார். அது முதல் சுமார் இரண்டு, மூன்று மாத காலம் இவர் கிருஷ்ணனது சொரூபத்தில் சொக்கிக் கிடந்தார். தம்மைப் பற்றிய உணர்ச்சிகள் அனைத்தையும் இழந்து, தம்மைக் கிருஷ்ணனெனவே இவர் நினைத்து வந்தார். சராசரங்கள் யாவும் கிருஷ்ண வடிவமாகவே இவருக்குப் புலப்பட்டன. பிற்காலத்தில் காட்சியில் கண்ட ராதையைப் பற்றி, 'நாகலிங்கப் பூவின் மகரந்தம் போன்று பிரகாசமான மஞ்சள் நிறம் உடையவள், என்றும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஒருவித புல்லின், பூவைப் போன்ற நீல நிறமுடையவன்' என்றும் கூறியுள்ளார்.

இந்த மதுரபாவ சாதனை, இவர் கண்ட ஒரு அதிசயிக்கத் தக்க காட்சியுடன் முற்றுப்பெறுகிறது. ஒருநாள் பாகவதம் படிப்பதைக் கேட்டுக் கொண்

டிருக்கையில் பரவச நிலையடைந்து கிருஷ்ண பகவானது திவ்ய சொரூபத்தைக் கண்டார். சிறிது நேரத்திற்குள் பகவானது திருவடிகளிலிருந்து ஒளியொன்று கிளம்பி வந்து பாகவதத்தையும் இவரது நெஞ்சையும் அப்பாதங்களோடு இணைத்து நின்றது. இதனால் பகவான், பாகவதம் (கடவுளைப் பற்றிய நூல்கள்) பக்தன் ஆகிய இம் மூன்றும் வெவ்வேறுகத் தோன்றினும் உண்மையில் ஒன்றே என்று அடிக்கடி பின்பு கூறுவார்.

தோதாபுரியிடம் அத்வைத சாதனை பழகுதல்

மதுரபாவ சாதனைகள் முற்றுப்பெற்று மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்களுக்குப் பின், அதாவது 1863-ஆம் ஆண்டு இறுதியில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையில் முக்கிய பங்கு வகித்த ஒரு மகாபுருஷர் தட்சிணேசுவரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். இம் மகாபுருஷர் 'நாகா' என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்த சன்யாசியாவார். இவர் பெயர் தோதாபுரி. அத்வைத வேதாந்தத்தை நன்கு பயின்றவர். உடல் உணர்வை அறவே வென்றதன் பயனாக நிர்வாணமாகப் புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கு யாத்திரை பண்ணி வந்தார். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் இவரை 'நங்க்டா' (நிர்வாண

மாயிருப்பவர்) என்றே குறிப்பிடுவார். நர்மதை நதிக்கரையோரத்தில் இவர் நாற்பது வருட காலம் அத்வைத சாதனை பழகி, நிர்விகற்ப சமாதி அடைந்தவர். அதன் பின் இவர் நாடெங்கும் உலாவித் திரிந்தார். எப்பொழுதும் வெட்ட வெளியில் தான் தங்குவார். மூன்றிரவுகளுக்கு மேல் ஓரிடத்திலும் தங்குவதில்லை என்ற பழக்கத்தை வைத்திருந்தார். ராணி ராசமணியின் கோவிலில் பரிவ்ராஜக சந்யாசிகளை உபசரிப்பது வழக்கமாதலால் தோதாபுரியும் கங்காசாகரிலிருந்து திரும்புகையில் இங்குத் தங்கினார். விரைவில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குத் தோதாபுரியுடன் பழக்கம் ஏற்பட்டது. தோதாபுரிக்கு இவரது முதிர்ந்த பக்குவநிலை புரிந்தபடியால், தான் பெற்ற அத்வைத ஞானத்தை இவருக்குப் புகட்ட ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

தோதாபுரி, அறிந்திருந்த அத்வைதத்தில், சகுண பிரம்மத்திற்கோ, ஜகன்மாதாவுக்கோ இடமில்லை. தோதாபுரியின் மனப்பான்மையை ஒரு நிகழ்ச்சியால் அறியலாம். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஒரு நாள் அந்தி நேரத்தில் கைகளைத் தட்டிக் கொண்டு, இறைவனின் நாமத்தை உரக்கப் பாடினார். அது இவருடைய நித்தியப் பழக்கம். இதனைக் கண்ட தோதாபுரி, “என்ன ரொட்டி தட்டுகிறாயா?” என்று கேலியாக

வினவினார். இச் செயலைத் தோதாபுரி பாராட்டாவிடினும், அத்வைத சாதனை போதிப்பதாகவும், சந்யாசம் கொடுப்பதாகவும் கூறினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும், அன்னை அனுமதி நல்கினால் தமக்குச் சம்மதமே என்று கூறினார். அன்னை என்ற உடன், தோதாபுரி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பெற்ற தாய் என்று கருதினார். வேகமாகச் சென்று உத்தரவு பெற்று வரும்படி கேலியாகத் தோதாபுரி கூறினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஜகன்மாதாவின் சன்னதி சென்று தனக்குச் சரியான பாஷையைக் காட்டுமாறு பரவசத்துடன் பிரார்த்தனை செய்தார். ஜகன்மாதா, “அத்வைத வேதாந்தமும் கற்றுக்கொள். உனக்குப் புகட்டுவதற்கெனவே அவர் இங்கு வந்திருக்கிறார்” என்று கூறி அருள் புரிந்தாள். அதனால் அதற்குரிய நாள் குறிக்கப்பட்டது. கோவிலையொட்டிய ஒரு குடிசையில் சந்யாசதீட்சை வழங்கியபின் தோதாபுரி அத்வைதவேதாந்தக் கருத்துகளைப் புகட்டினார். ‘பிரம்மம் ஒன்றே மெய், உலகம் வெறும் காட்சியே. உலகம் அறியாமையின் பிரதி பலிப்பே அன்றி முடிந்த முடிவல்ல. ஜீவாத்மா உண்மையில் பிரம்மத்தினின்று வேறுபட்டதல்ல, என்று இவ்விதமாக எண்ணுமாறு குரு தன் சிஷ்யரிடம் பகர்ந்தார். விவேகத்தால் எண்ணற்ற மனவிகாரங்

களைக் குறைத்து அகண்டாகாரப் பிரம்ம நிஷ்டை புரியும்படி தோதாபுரி பணித் தார். கரணங்கள் யாவையும் நீத்து உட் செல்லுதல் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு எளிதாயிருந்தது. ஆனால் அவா முடிவாகக் கண்டது பராசக்தியின் வடிவம். மனதைப் புருவமததயால் இருத்தித் தியானிக்கும்படி தோதாபுரி விடாது வற்புறுத்தினார். அப் பொழுதும் அம்பிகையின் வடிவமே தோன்றியது. அப்போது விவேகம் என்னும் வாளால் அவ்வடிவத்தை வெட்டித் தள்ளி, நிர்மலமான பேருணர்வில் கலந்தார். இவருடைய மனம் நிர்விகல்ப சமாதியில் ஆழ்ந்தது. அகண்டாகாரப் பிரம்மத்தில் ஐக்கியமாவது நாவிகல்ப சமாதியாகும். இதுவே அத்வைத சாதனையின் கடைசி நிலை. இந்த உயர்ந்த பேருணர்வில் மூன்று நாள் இடையறாது இருந்தார். தன் சீடருக்கு எளிதாகவும், விரைவாகவும் நிர்விகல்ப சமாதி கைகூடியதைக் கண்டு தோதாபுரி பெருவியப்பெய்தினார். ஏனெனில் இவர் நாற்பது வருடங்கள் தொடர்ந்து கடின சாதனை செய்த பின்பே, இந்த நிர்விகல்ப சமாதி கைவரப் பெற்றவர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குப் போதிக்க வந்த அனைவரும் அவருடைய நட்பினால் அவர்களுடைய ஆன்மிகச் சாதனையில்

பூரணத்துவத்தைப் பிரதிபலனாகப் பெற்ற
 னர். ஜடாதாரி தன்னுடைய இஷ்ட
 தெய்வமான பாலராமனின் சான்னித்தி
 யத்தை விக்கிரகத்தில் மட்டுமின்றி அனைத்
 திலும் உணரும் பேற்றினைப் பெற்றார்.
 பைரவிப் பிராம்மணியின் ஞானமும், இவ
 ருடைய நட்பினால் பூரணம் அடைந்தது.
 ஆனால் தோதாபுரி விஷயத்திலோ இம்மாற்
 றம் வியப்புக்குரியதாய் உள்ளது. தோதா
 புரிக்கு உருவக் கடவுளிடம் நம்பிக்கை
 இல்லை என்பதனை முன்பே கண்டோம்.
 வேதாந்தம் பகரும் நிர்க்குணப் பிரம்மம்
 ஒன்றே மெய் என்பது இவர் கொள்கை.
 ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் புரியும்
 இறைவன், சகுணக் கடவுள், பக்தர்
 களுக்கு அருள் பொழியும் கருணாகரன்
 என்பன கற்பனை என்று தோதாபுரி கருதி
 னார். அவரது இந்த ஒருதலைப்பட்ட, சம
 னில்லாத இயல்புடைய அத்வைதக் கொள்
 கைகள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நட்பினால்
 திருந்தி அமைந்தது. மூன்று தினங்களுக்கு
 மேல் எங்கும் தங்காத தோதாபுரி, தட்சி
 ணேசுவரத்தில் பலமாதங்கள் தங்கினார்.
 தட்சிணேசுவரத்தில் தங்கியிருந்த சமயத்
 தில் இவருக்குத் தாங்க முடியாத வயிற்று
 வலி ஏற்பட்டது. மருந்துகளால் குணம்
 ஏதும் ஏற்படவில்லை. பக்குவப்பட்ட இவ
 ரது மனமும், ஆற்றவொண்ணா வலியின்

காரணமாக, உடல் உணர்வை மறந்து பிரம்மத்தின் உணர்வில் திளைக்க இயலவில்லை. ஆதலால் அப் பெரியார் இப்புழக் கூட்டுடன் போராடுவதைக் காட்டிலும், இதை கங்கையினுள் உகுத்துவிடுவது நலமென்று தீர்மானித்தார். இவ்வெண்ணத்துடன் கங்கையில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தார். அவரை மூழ்கடிக்கும் அளவு ஆழம் உள்ள கங்கையின் நீர்ப் பகுதி வரையிலும் நடந்தார். ஆனால் நதியைக் கடந்து அக்கரை அடைந்தாரே யன்றி, அவர் மூழ்கவில்லை. அவருடைய உடலை மூழ்குவிப்பதற்கான நீர் கங்கையில் இல்லாதது கண்டு அவருக்குப் பெருவியப்பு உண்டாயிற்று. வியப்படைந்த தோதாபுரியின் மனத்தில் அப்பொழுது ஒரு புதிய எண்ணம் பளிச்சிட்டது. இது வரையிலும் பிரம்மம் ஒன்றே முடிந்த முடிவு என்பது இவருடைய உறுதியான கொள்கை. ஆனால் தற்பொழுது பிரம்மமே சக்தியாய் இருக்கிறாள் என்பதனை உணர்ந்தார். பிரம்மத்தின் மாயா சக்தியை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஜகன்மாதா என்று கூறுவார். இதனை இது நாள் வரை தோதாபுரி மறுத்து வந்தார். தன் விருப்பம் போலச் சாவதற்குக் கூட ஒருவனால் இயலாது என்பதனைத் தற்பொழுது உணர்ந்ததனால் அன்னையின் உத்தரவின்றி ஒரு துரும்பும் இவ்வுலகில்

அசைய இயலாது என்பதனைப் புரிந்து கொண்டார். அன்னை பராசக்தியின் ஆற்றலை அனைத்திலும் உணர்ந்தார். அதனால் அவர் மனநிலை முற்றிலும் மாறியமைந்தது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அருளால் தோதாபுரியின் ஞானம் பூரணத்துவம் பெற்றது. இதனால் சக்தி சிவமாய், அல்லது பிரம்மமாய் இருக்கிறாள் என்பது அப் பெரியாருக்கு அப்பொழுது விளங்கியது.

அத்வைத உணர்வில் திளைத்தல்

தோதாபுரி தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து சென்ற பிறகு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சுமார் ஆறுமாத காலம் தொடர்ந்து நிர்விகல்ப சமாதியில் மூழ்கியிருந்தார். அப்பொழுது வெளி உலக நினைவும், உடல் நினைவும் இன்றி, இடையறாது அகண்டாகார நிலையிலே லயித்திருந்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சரிதத்தில் இந்நிலையைப் பற்றி, சுவாமி சாரதானந்தர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்: “ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நிர்விகல்ப சமாதியில் தொடர்ந்து ஆறுமாதம் இருந்தார். அதனைப் பற்றி அவர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். ‘நான் ஆறு மாதம் இந்நிலையில் இருந்தேன். சாதாரண மனிதர்கள் இந்நிலையிலிருந்து கீழே வருவ

தில்லை. நிர்விகல்ப சமாதி நிலையை அடைந்தவர்களின் உடல் இருபத்தொரு நாட்கள் மட்டுமே அந்நிலையில் இருக்க இயலும். அதன்பின் மரத்தினின்று சருகு உதிர்வது போன்று உடல் விழுந்து பட்டுப் போகும். நேரத்தைப் பற்றிய உணர்வு அப்பொழுது எனக்கில்லை. இரவு கழிவதோ பகல் வருவதோ சற்றும் தெரியவில்லை. பிணத்தின் நாசித்துவாரத்திலும், வாயிலும் பூச்சிகள் நுழைவதைப் போன்று என் நாசியிலும் வாயிலும் நுழைந்தன. ஆனால் எனக்கு அவை நுழைவதைப் பற்றிய உணர்வு இல்லை. தூசி அதிகம் சேர்ந்தபடியால் தலை முடி சடையாக மாறியமைந்தது. மல ஜலம் கழிப்பது போன்றவைகள் சுய உணர்வின்றியே நிகழ்ந்தன. உடல் அழிந்து பட்டுப் போகாமல் இருந்தது அதிசயமே. உடல் அழிந்துபட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றுவதற்கு ஒரு புண்ணிய புருஷர் வந்தார். என்னைப் பார்த்த அளவில் என் நிலையையும் அன்னை பராசக்தியின் பணிகள் இவ்வுடலின் வாயிலாக நடக்க வேண்டியிருப்பதையும், இவ்வுடல் காப்பாற்றப்பட்டால் பெரும்பான்மையான மக்கள் நன்மையடைவார்கள் என்பதனையும் புரிந்துகொண்டார். அதனால் உணவைச் சரியான நேரத்திற்குக் கொண்டு வந்து, இவ்வுடலை அடித்து அடித்து வெளி உலக

உணர்விற்குக் கொண்டுவர முயல்வார். வெளி உலக உணர்வு வரும் அறிகுறிகள் தோன்றிய அளவிலேயே சிறிதளவு உணவை என் வாயில் திணிப்பார். இவ்வாறாகச் சில நாள்கள் சிறிது உணவு வயிற்றுக்குச் செல்லும். ஆறு மாதங்கள் இவ்வாறாகக் கழிந்தன. பின் அன்னை பராசக்தி என்னை மக்கள் சமுதாயத்தின் ஆன்மிக விழிப்பின் பொருட்டுப் பாவமுகத்தில் இருக்கும்படி அன்புக் கட்டளை இட்டாள்.' இதன் பின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு மிகுந்த வயிற்று வலி ஏற்பட்டது. தாங்கொண வலியும் உண்டாயிற்று. தொடர்ந்து ஆறு மாதங்கள் தாங்க முடியாத வேதனையடைந்த பின் சிறிது சிறிதாக உடல் நினைவு திரும்பியது. உடல் நினைவு திரும்புமுன் எப்பொழுதும் நிர்விகல்ப சமாதியில் முழுகி இருந்தார்.'''

பாவ முகம்

பாவ முகத்தில் இருக்கும்படி அன்னை இட்ட கட்டளை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

பாவ முகம் என்ற சொற்றொடர் வடமொழியில் உள்ள சமய நூல்களில் காணப்படாத ஒன்று. வடமொழிக்குப் புதியதும் கூட. அன்னையின் கட்டளைபின்

பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரே இச் சொற் றொடரை முதன் முதலில் பயன்படுத்திய வர். அன்னையிடமிருந்து 'கேட்ட சொல் லுக்குச் சொல் மொழி பெயர்த்தால் இது 'நிலைப்படி' என்று பொருள்படுகிறது. வாயிலில் அமர்ந்திருப்பவன், வீட்டிற்கு உள்ளே நடப்பதையும் வெளியே நடப்ப தையும் ஒருங்கே அறிய முடிவதைப்போன்று ஒருவித மன உணர்வில் இறைவனின் உருவம், உருவமற்றது இரண்டையும் அறியலாம். நிர்க்குண பிரம்மத்தைக் கண்டு கொண்டே உலக நிலையையும் உள்ளபடி அறிதல் பாவ முகம் எனப்படுகிறது.

'பாவ முகம் என்ற நிலையை அடைதல்' என்பதன் ஐக்கிடக்கையையும் பொருளையும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் போதனையின் வாயிலாக விளக்குதல் வேண்டும். ஏனெ னில் இந்த நிலை மிகவும் புதியது; வேதாந்த சிந்தனைக்கு இவர் அளித்த கொடை. இவரு டைய கொள்கைப்படி ஒரு ஜீவன் உண் மையில் நிர்விகல்ப சமாதியை அடைந்த பின் உலக உணர்வைத் திரும்பப் பெறுவ தில்லை. அந்நிலையில் தேகம் இருபத்தொரு நாள்கள் உயிருடன் இருக்கும். அதன் பின் அழிந்து போகும். அதிகார புருஷர் களும் (தெய்விகக் காரியங்களைச் சாதிக்க தோன்றியவர்கள்) அவதார புருஷர்களுமே உலக உணர்வை நிர்விகல்ப சமாதிக்குப்

பின் பெறுகின்றனர். அஞ்ஞானத்தில் உழலும் உயிர்களிடம் கொண்ட அன்பினால் ஈர்க்கப்பட்டு அவர்கள் உலக உணர்வைப் பெறுகின்றனர். இறைவனின் அளப்பரிய கருணையின் புறத்தோற்றமே அவர்கள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இதனை ஓர் உவமையின் மூலம் விளக்குகிறார். நான்கு பக்கமும் உயர்ந்த சுவர்களைப் பெற்றதோர் இடத்தினின்று இனிமையான இசையும் வாசனையும் மிதந்து வர, அவ் வழியே சென்று கொண்டிருந்தவர்களில் சிலர் இனிமையான இந்த இசையினால் கவரப்பட்டு, மிகச் சிரமத்தின் பேரில் அவ்வுயர்ந்த சுவற்றின் மீது ஏறி உள்ளே பார்த்தார்கள். அங்கு மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் காட்சிகள் இருந்தன. அவர்கள் அக்காட்சிகளினால் கவரப்பட்டு மற்ற அனைத்தையும் மறந்து உள்ளே குதித்துவிட்டனர். அவர்கள் திரும்ப வில்லை. ஆனால் எப்பொழுதாவது அவர்களில் சிலர் எண்ணற்ற 'மக்கள் சுற்றிச் சுற்றி வரும் பரிதாப நிலையினை எண்ணிச் சுவற்றிலிருந்து கீழே இறங்கி வருகின்றனர். உள்ளிருக்கும் உயர்ந்த நிலைக்கு மக்களை வழி நடத்த வருகின்றனர். அவதார புருஷர்கள் அத்தகைய தெய்விகக் கருணை வடிவினர். அஞ்ஞான இருளினின்று விடுவிக்கும் தெய்விக ஆற்றல் படைத்த

வர்கள். சமாதியில் நிலைபெற்றவர்கள் தமக்கென்று முக்தியைக் கூட அவர்கள் வேண்டுவதில்லை. சம்சார பந்தத்தில் கட்டுண்டு கிடப்போரின் நன்மையை மட்டுமே கருத்தில் கொள்கின்றனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இதனை மற்றொரு விதமாகவும் விளக்கி, முடிந்த மெய்ப்பொருளே, லீலைகளுடன் கூடிய பிரம்மம் என்று நிரூபிக்கிறார். ஆனால் வேதாந்தக் கோட்பாட்டின்படி முடிந்த மெய்ப்பொருள் பிரம்மம் ஒன்றே. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நிர்விகல்பக் கொள்கையைப் போலன்றி நமது பண்டைய வேதாந்தம் நிர்விகற்ப சமாதி நிலையடைந்த உயிர்கள் அதன் பின்பும் உடலை வைத்திருக்க முடியும் என்று பகர்கிறது. அவர்களை ஜீவன் முக்தர்கள் என்று கூறுகிறது. பிராரப்த கர்மம் என்னும் கோட்பாட்டின் வாயிலாக வேதாந்தம் இதனை விளக்குகிறது. பிராரப்தம் என்பது முன்வினைப் பயன் அல்லது தற்பொழுதுள்ள இந்த உடல் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைந்த முன் வினைப் பகுதி. சஞ்சித கர்மம் என்பது சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள வினையாகும். ஆகாமிய கர்மம் என்பது இனிமேல் பயன் தரப் போகும்வினை. ஜீவன் முக்தர்களுக்கு சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் ஞானத் தீயினால் பொசுங்கி விடுகின்றன. அனுபவித்தாலன்றி

முன்வினைப்பயன் கரைவதில்லை என்பது ஒரு கொள்கையாகவே வேதாந்தத்தில் மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதை நிரூபிப்பதற்கு வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பு குறியைத் தாக்கும் வரை நிற்பதில்லை, அதேபோன்று முன் வினையும் தொடர்ந்து வந்து பயன் தரும்வரை நிற்பதில்லை எனும் உவமையைத் தவிர இதற்கும் மேற்பட்டு வேறு எந்த தர்க்கத்தையும் வேதாந்தம் கூறவில்லை. ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இக் கோட்பாட்டை மறுக்கிறார். நிர்விகற்ப சமாதிக் குப் பின்னரும் பிராரப்த கர்மம் பயன் தரும் என்பது உண்மையெனில், வேதாந்தத்தின்படியும் உயிரற்ற கர்மத்தை அதுதன் பயனைத் தருவதற்காக செயல்படுத்தவேண்டியது ஜகன் மாதாவின் (அல்லது உருவக்கடவுள் ஒன்றின்) செயலாகிறது. எனவே பிராரப்தத்தை (முன்வினை) விட ஜகன்மாதா பெரியதொரு மெய்ப்பொருள் என்பதை வேதாந்த ரீதியில் ஏற்க வேண்டியுள்ளது என்று கூறி மறுத்து விடுகிறார். பண்டைய வேதாந்தத்தின்படி நிர்விகற்ப சமாதியில் கடவுளும் மறுக்கப்படுகிறது. இந்நிலையில் பரப்பிரம்மம் ஒன்றே உள்ளது. இப்பரப்பிரம்மத்தை வேதாந்தம் நிரூண நிராகார பிரம்மம் என்று கூறுகிறது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் கூற்றை அங்கீகரித்தால் பிரம்மம்

ஆற்றலுடன் கூடியதாக அமைகிறது. எனவே இவர் கூற்றை வேதாந்தம் ஏற்க விருப்பப்படுவதில்லை. நிர்விகல்ப சமாதியின் பொழுது அன்னை பராசக்தி தன் தோற்றத்தை மறைத்துக் கொண்டு நிர்க்குண நிராகார பிரம்மமாக விளங்குகிறாள். அந்நிலையில் பராசக்தி இல்லை என்று கூறுவது தவறு என்பது இவருடைய கூற்று. படைப்பின்பொழுது ஆத்யா சக்தியானது கருத்தைக் கவரக் கூடிய வகையில் இருக்கிறது. அந்நிலையில் பிரம்மம் மறைந்திருக்கிறது. அசையாப் பொருள், அசையும் பொருளுக்கு ஆதார மாவது போன்று ஆத்யா சக்திக்கு ஆதார மாய்ப் பிரம்மம் உள்ளது. படைப்பிற்குப் பின் பிரம்மம் முன்னணியில் உள்ளது. ஆத்யா சக்தி மறைவாக உள்ளதே யன்றி, இல்லாமல் போவதில்லை. வளைந்து வளைந்து சென்றாலும், அல்லது சுருண்டு படுத்து அசைவற்று இருந்தாலும் ஒரே பாம்புதான் என்ற உதாரணத்தின் மூலமாக லீலை எவருடையதோ, அவருடையதே நித்தியமும் என்பதனை இவர் விளக்கியுள்ளார். கர்ம வினைப்பயனும், 'நான்' என்ற ஆணவமும் முழுமையாக அழிந்துபட்டுப் போனபின்பே பரப்பிரம்மத்தை உணர முடியும். இதுவே நிர்விகல்ப சமாதி எனப்படுகிறது. 'நான்' ரா—6

என்பது புத்துயிர் பெறவேண்டுமானால் கர்மவினை பற்றிய கொள்கைக்கு, புறத்தேயுள்ள ஒன்று காரணமாக அமைதல் வேண்டும். நிர்விகல்ப சமாதிக்குப் பின்பும் 'நான்' என்பதனை ஒருவர் தங்க வைத்துக் கொள்கிறார் என்றால் அது அன்னை பராசக்தியின் விருப்பமன்றிப் பிராரப்த கர்மத்தினால் அல்ல என்பது இவருடைய கூற்று. நிர்விகல்ப சமாதிக்கு முன் இருந்த 'நான்' வேறு; சமாதிக்குப் பின் உள்ள 'நான்' வேறு. இந்த 'நான்' என்பது இறைவனை மையமாகக் கொண்டது; உடலை மையமாகக் கொண்டதன்று. அன்னை பராசக்தியின் விருப்பத்தினால் நிர்விகல்ப சமாதிக்குப் பின், பண்பட்ட நான் என்பதனைப் பெற்றவரால் சத் - சித் - ஆனந்தமாகிய ஒரே பரம்பொருள் வினையாட்டாக தன்னை உயிராகவும், உலகமாகவும் காட்டிக் கொண்டு இருக்கிறது என்பதனைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடப்பவர்கள் பரம்பொருளில் இருந்துதான் உயிர்களும், பிரபஞ்சமும் தோன்றி இருக்கின்றன என்பதனை அறிவதில்லை. ஆனால் படைப்புதுவங்குகின்றபோது ஈசுவரனிடத்திருந்து உலகமும், உயிர்களும் தோற்றத்துக்கு வருகின்றன என்பதனை சான்றோர்கள் அறிகின்றனர். நிர்க்குண பிரம்மமே

சகுண பிரம்மமாகவும் இருக்கிறது. கர்மத் துக்கு அதீத நிலையில் அது பிரம்மம் எனப்படுகிறது. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய செயல்களைப் புரியும் பொழுது, அதனை ஆதிசக்தி என்று சொல்லுகிறோம். “நாணயத்தின் இருபக்கம் போன்றன நிர்க்குண பிரம்மமும், சகுண பிரம்மமும். வீட்டின் மேல்தளத்தை அடையும் வரை, படிகளை மேல் தளத்தினின்று வேறுபட்டதாகக் கருதுகிறோம். ஆனால் மேல் தளத்திற்குச் சென்ற பின் படிகளும் மேல்தளத்தைப் போன்று, அதே சுண்ணாம்பு, கல் முதலியவற்றாலானது என்பதனை அறியலாம். அதே போன்று பிரம்ம ஞானம் பெற்றபின்பு பிரம்மமே பிரபஞ்சமாகவும், உயிர்களாகவும் ஆகியிருப்பதாக அறியலாம்” என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறுவார்.

முழு ஞானத்தில் ஊறியவர்களை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் விஞ்ஞானி என்று கூறுகிறார். ஞானியானவன், பிரபஞ்சம், உயிர்கள் ஆகியவை வெறும் தோற்றம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளிப் பிரம்மத்தை நாடுகிறான். ஆனால் விஞ்ஞானியோ எதனையும் ஒதுக்கித் தள்ளுவதில்லை. இப் பிரபஞ்சத்தை மாயை என்று ஒதுக்கித் தள்ளாமல், நிர்க்குணமாகவும், சகுணமாகவும் விளங்கும் பிரம்மத்தின் லீலை என்று

உணருகிறான். விஞ்ஞானி மேல்தளத்தையும் படிக்கட்டையும் மெய் என்று அறிந்து அதனை ஒத்துக் கொள்கிறான். பழம் என்று கூறும்பொழுது அதன் மேல் பகுதி, உள்ளேயிருக்கும் விதை, சதைப் பற்று ஆகிய அனைத்தும் அடங்கியுள்ளது. பழத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்பொழுது விதை, சதைப் பற்று அனைத்தையும் சேர்த்தே ஏற்றுக் கொள்கிறோம். இறைவனே அனைத்துமாக ஆகியுள்ளான் என்ற ஞானம், தத்துவத்தைப் பற்றிப் பேசுவதால் மட்டும் வருவதன்று, அன்னை பராசக்தியின் அருளிஞல் மட்டுமே வருவது. அவ்வருளைப் பெறுவதற்கு ஏக்கமும் ஆர்வமும் தேவை. சாதனையின் மிக உயர்ந்த நிலை ஏக்கமும், ஆர்வமும் என்பது இவருடைய கூற்று. யோக மார்க்கத்திலும், தந்திர மார்க்கத்திலும் உள்ள அனைத்துச் சாதனைகளும், ஒழுங்கு கட்டுப்பாடுகளும் இறை ஆர்வத்தையும், ஏக்கத்தையும் சாதகனிடம் தூண்டுவதற்குரிய வழிகளே யாகும். இவ்வுணர்வுகள் பக்குவமடைவதற்கு உலகியல் பற்றை முற்றும் துறத்தல் அவசியமாகிறது. இதைத்தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் காமினி, காஞ்சனத் துறவு என்று கூறுகிறார். அதன் பின்பே அன்னையின் அருளைப் பெற இயலும். இதனை விளக்குதற்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்,

குழந்தைகள் பசியால் தாய்க்காக அழும் வரை தாயானவள் குழந்தைகளை விளையாட விட்டுவிட்டு, வீட்டுக் காரியங்களைப் புரிகிறாள் என்ற கதையை உவமானமாகக் கூறுவார்.

நிர்விகற்ப சமாதிக்குப் பின்பு விஞ்ஞானி ஒரு சிறிது ஆணவத்தைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொள்கிறான். ஆனால் இந்த ஆணவம் அஞ்ஞானியின் ஆணவத்தினின்று முற்றிலும் மாறுபட்டது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், சாதாரண மனிதனின் ஆணவம் உடலை மையமாகக்கொண்டது. ஆனால் விஞ்ஞானியினுடையதோ இறைவனை மையமாகக் கொண்டது. உடலை மையமாகக் கொண்ட ஆணவம் இருக்கும் வரை வேற்றுமை உண்டு. 'நான்' 'எனது' என்று அது வெளிப்படுகிறது. தனக்கு இன்பம் நல்குவதைக் கொண்டே அனைத்துயிர்களையும், அனைத்துப் பொருள்களையும் மதிப்பிடுகிறது. இந்த ஆணவம் படைத்தவன் மற்றவர்களிடம் அன்பு செலுத்தலாம். ஆயினும் அதற்கும் 'நான்' என்ற குறுகிய நோக்கமே அளவுகோலாக அமைகிறது. அவனுக்கு வாழ்க்கையிலே முக்கியமான கவலை 'நான்' என்பதனைக் கட்டிக் காத்தலே. இதற்கு மாறாக விஞ்ஞானியின் ஆணவம் அவன் இறைவனிடம் கொண்

டுள்ள உறவினை அடிப்படையாகக் கொண்
 டுள்ளது. இவனிடம் 'நான் கடவுளுடைய
 பக்தன்' என்ற பண்பட்ட ஆணவமே
 உள்ளது. அனைத்துயிர்களிலும், பொருட்
 களிலும் இறைவனே உறைகிறான் என்ப
 தனை உணர்ந்து விஞ்ஞானி அவர்களிடம்
 அன்பு பூண்டு பணி செய்ய விரும்
 புகிறான். அவர்கள் விஞ்ஞானியிடம் நண்
 பன் அல்லது பகைவன் என்ற எவ்வித
 உறவு கொண்டாடினும் விஞ்ஞானி அனைத்
 திலும் தெய்விகத்தைக் காண்கிறான். சுய
 நலத்தை முற்றுமாகத் துறந்துவிடுகிறான்.
 நீதி நெறிக் கருத்துகள் மட்டுமின்றி மத
 சம்பந்தமான, மனம் சம்பந்தமான கருத்
 துகளும் விஞ்ஞானம் என்பதில் அடங்கி
 யுள்ளன. விஞ்ஞானியின் மனநிலையே 'பாவ
 முகம்' என்று கூறப்படுகிறது. அஞ்ஞானத்
 தில் உழலும் மனிதனின் மனம்
 'நான்' என்ற வட்டத்தின் எல்லைக் கோட்
 டிற் குள்ளேயே சுழலுகிறது. மற்ற அனைத்
 தையும் அஞ்ஞானி தன் எல்லைக் கோட்
 டிற் குப் புறத்தே, ஆனால் அவரவர்கள்
 எல்லைக்குள் மட்டும் சுழலுவதாகக் கருது
 கிறான். ஆனால் விஞ்ஞானிக்கு எதிலிருந்து
 பிரகிருதி தோன்றிப் பிரகாசித்துக் கொண்
 டிருக்கிறதோ, அதனைப் பற்றிய உணர்வு
 இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அனைத்
 துயிர்களும், அனைத்துப் பொருட்களுமே

நீர்க் குமிழிகள் போன்று நீரிலே தோன்றி அழிந்துபட்டுப் போகும் தன்மையன என்பதனையும், கடலின் மேற்பரப்பில் தோன்றும் அலைகளைப் போன்றன என்பதனையும் அறிகிறான். அதே போன்று பிரகிருதி அனைத்தும் பரந்த மனத்தின் அல்லது பரப் பிரம்மத்தின் ஒரு கூறு என்பதனை அறிகிறான். அறிவது மட்டுமன்றித் தான் பரப் பிரம்மத்தின் கூறு அல்லது பரப்பிரம்மமே என்றும் உணர்கிறான். பாவமுகம் என்பது விஞ்ஞானியின் ஒருவித மன உணர்வு என்று கூறும்போது, விஞ்ஞானி தானும் பரப்பிரம்மமும் ஒன்றே என்னும் ஞானத்தைப் பெற்றுள்ளான் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். பாவமுக நிலையில் உள்ள விஞ்ஞானி பரந்தமனத்தைப் பெற்றதன் விளைவாக அனைத்து ஞானத்தையும் பெற்றவனாகிறான். தான் பின்னிய வலையின் நடுவேயுள்ள சிலந்தியானது வலையின் எப்பகுதிக்கும் செல்ல இயலுவது போன்று, விஞ்ஞானியானவன் பக்குவப்படாத உணர்வு முதற்கொண்டு மிக மிக உன்னதமான உணர்வு வரையிலும் எந்நிலையிலும் இருக்க இயலும். இவ்வாறு பாவமுக நிலையில் இருக்கும் விஞ்ஞானி அனைத்தும் அறிந்தவனாகிறான்.

பரந்த உணர்வை விஞ்ஞானி பெற்றிருப்பதனால், இறைவனுடைய ஆற்றலின் வடி

காலாக பிரபஞ்சத்தில் அவன் இலங்குகிறான். அனைத்து உணர்வு படித்தரத்துக்கும் விஞ்ஞானி செல்ல இயலுமாதலால், பக்தன் என்ற உணர்வு வரும்பொழுது அவன் பணிவாக உள்ளவர்களிலும் பணிவாக நடந்து கொள்கிறான். ஆனால் விஞ்ஞானியின் சிறிய 'குறுகிய நான்' பரந்து விரிந்து பண்பட்ட 'உலகம் தழுவிய நான்' என்பதுடன் ஒன்றுபடும் பொழுது அவன் நடந்து கொள்ளும் பான்மையே மாறியமைகிறது. அந்த 'உலகம் தழுவிய நான்' என்பதன் ஆற்றல் அளப்பரியது. அவனுடைய அளப்பரிய ஆன்மிக ஆற்றலினால் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே தீங்கே நிறைந்த வனையும், பண்பில் மிக உயர்ந்த ஞானியாக மாற்றியமைக்க இயலும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரிடம் பக்தன் என்ற மனிதத் தன்மைக்குரிய பாவனையும், உலகை உய்விக்க வந்த தெய்வத் தன்மைக்குரிய பாவனையும் மாறி மாறி அமைந்திருந்தன. அவருடைய வாழ்க்கை சமீபகாலத்தில் நிகழ்ந்தபடியால் அவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களில் சிலர் கூர்ந்து கவனித்து இதனை எழுதி வைத்துள்ளனர். முன்பு நிகழ்ந்த அவதாரங்களின் வாழ்க்கை இவருடையதைப் போன்று தெளிவாக விவரமாக இல்லை. ஏனெனில் அவதாரங்களின் காலத்திற்கு வெகு காலத்திற்குப்

பின்பே, கவிஞர்களால் அவதாரங்களின் வாழ்க்கை மிக அதிசய சம்பவங்கள் நிறைந்ததாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அவதார புருஷர்களின் மனிதத் தன்மைக்குரிய எந்நிகழ்ச்சியும் அதில் இடம் பெறவில்லை. அவதாரங்களைப் பின்பற்றுவோர், அவதாரத்திடம் இருக்கும் மனிதத் தன்மையை அறவே மறைத்தது. அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு திரிவுபட ஒரு காரணமாகும். மனிதத் தன்மை, தெய்வத்தன்மையுடன் கலந்து பரவினால் அவதாரபுருஷர் என்ற கூற்றிற்கு ஊறு விளைவிக்கும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் அவதாரபுருஷர் என்னுமிடத்து 'மனிதனும் கடவுளும் ஒன்றிலேயே' இருக்கின்றனர். அவதார புருஷரைத் தெய்வமாக மட்டும் கருதும்பொழுது அவதார புருஷர் என்பதன் கருத்தே அழிந்துபட்டுப் போகிறது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையின் மூலமாக அவதார புருஷர் என்பதன் கருத்தை நன்கு தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இது வரையிலும் விவரிக்கப்பட்ட பண்பட்ட 'உலகம் தழுவிய நான்' என்பது பூரணப் பொருளும் பிரகிருதியும், பரப்பிரம்மமும் ஈசுவரனும், நிர்க்குணமும் சகுணமும் கூடுமிடம் என்று சொல்லலாம். இதில் நிலைத்திருப்பதே பாவமுகம் எனப்படுகிறது.

இந்நிலையில் மனமானது நித்தியம், லீலை இரண்டிலும் இருக்கிறது. இருப்பினும் சிறிதும் இந்தச் சேர்க்கையினின்று கவனம் திரும்பாமல் மனமானது தினசரி அலுவல்களில் ஈடுபடுகிறது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பரப்பிரம்மத்தின் - ஆத்யாசக்தியின் ஆற்றலை சிருஷ்டியினை லீலை என்றும், அவ் யக்த நிலையில் இருக்கும் பூரணப் பொருளாகிய பிரம்மத்தை, நித்தியம் என்றும் கூறுவார். இவர் லீலை என்ற உணர்வில் திளைத்திருக்கும்பொழுது, லீலை நித்தியத்திலிருந்து வேறுபட்டதல்ல என்ற ஞானம் முழுமையாக இவரிடம் இருந்தது. இவரது மனம் லீலையைப் பற்றி எண்ணும்பொழுதும் நித்தியத்துடனும் தொடர்பு கொண்டிருக்கும். 'நிலைப்படியில் இருத்தல்' என்பதன் பொருள் இதுவே. இவரால் முழுமையாக நித்தியத்திலும் அதாவது எல்லையற்ற பூரண, நிர்குண, பரப்பிரம்மத்துடன் முற்றிலும் ஐக்கியப்பட்ட நிலையாகிய நிர்விகற்ப சமாதியிலும் இருக்க இயலும். இந்நிலையில் ஆத்யாசக்தி அழிந்துபட்டுப் போவதில்லை. ஆனால் மறைந்திருக்கிறது என்பது இவரது கொள்கை. இந்த விஷயத்தில் இவரது கொள்கை தொன்றுதொட்டுவரும் அத்வைதக் கொள்கையினின்றும் மாறுபடுகிறது. தோதாபுரியின் தொன்றுதொட்டு வந்த இந்த அத்வைதக்

கொள்கை, இவரால் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. 'உலகம் தழுவிய நானின்' விளையாடலாகிய லீலை அழிந்து பட்டுப் போவதில்லை. ஆனால் நிர்விகல்ப சமாதியில் மறைந்திருக்கிறது. விஞ்ஞானியானவன் பாவமுகத்தில் லீலையை ஒதுக்கி நித்தியத்தில் ஐக்கியமாகலாம். இந்த நிர்விகல்ப நிலையினின்று சாதாரண மக்கள் பிரபஞ்சத்துக்குத் திரும்புவதில்லை. அவதார புருஷர்களே நித்தியத்தினின்று லீலைக்குச் செல்ல இயலும் என்பதும், இரண்டுடனும் தொடர்பு கொள்ள இயலும் என்பதும் இவரின் முடிந்த முடிவு. அவதார புருஷர்கள் உயர்ந்த ஞானத்தையும் பராபக்தியையும் ஒரே சமயத்தில் பெற இயலும் என்பது இவர்களின் தனிச் சிறப்பாகும். அவர்களுக்கு இது இயலாது.

இதனைப்பற்றி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், "தம்முடைய மனத்தின் இயல்பு நிர்விகல்ப சமாதியில் மூழ்கி, இருப்பதே. அந்நிலையில் 'பல' என்பதும் 'நான்' என்பதும் மறைந்து பட்டுப் போகிறது. அப்பொழுது மக்கள் சமுதாயத்துடன் எவ்விதத் தொடர்பும் இருப்பதில்லை. ஆனால் நிர்விகற்ப சமாதியிலும் அன்னை பராசக்தியின் ஆற்றல் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால் அவதாரபுருஷர்களை நிர்விகல்ப சமாதியிலேயே இருக்கச் சக்தி அனுமதிப்பதில்லை" என்று கூறுவார். இறைவனின் அளப்பரிய கருணை,

சம்சார பந்தத்தில் உழலும் உயிர்களிடம் இறைவன் பூண்டுள்ள அன்பு, இவற்றின் வெளிப்பாடே அவதார புருஷர் எனலாம். வெளி உலகத்துடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளாதற் பொருட்டு இவர் சில சிறிய ஆசைகளைத் தாமே உண்டாக்கிக் கொள்வார். உதாரணமாக, 'நான் இந்த இடத்திற்குச் செல்லவேண்டும், இவரைச் சந்திக்க வேண்டும், இதனை உண்ண வேண்டும்' என்று இவ்வாறு தாமே உண்டாக்கிக் கொண்ட ஆசைகள் இவரை மிக உயர்ந்த நிலையான நிர்விகல்ப சமாதியிலிருந்து கீழே இழுத்துப் பாவமுக நிலையில் மனம் இருக்கும்படி செய்யும். அந்நிலையில் நிர்விகல்ப நிலையை இழக்காமலேயே இவரால் உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ள இயலும். இந்நிலையில் 'தனிப்பட்ட நான்' 'உலகம் தழுவிய நான்' என்பதனுடன் ஒன்றிவிடுகிறது. இந்நிலையில் இருந்து கொண்டே உயிர்களுக்கு ஞான விழிப்பு ஏற்படுத்தவும், முக்தி நல்கவும், மேலும் விக் கிரக ஆராதனை புரியவும், சுற்றியிருப்போரின் கஷ்ட நஷ்டங்களைப் புரிந்து கொள்ளவும் இயலும்.

இவருடைய கடைசி நாள்களில் அளவிட முடியாத உடல் வலி இருந்தது. ஒரே ஒரு உயிருக்காவது அதன் துன்பத்தினின்று விடுதலையளித்து முக்தி நல்க இயலு

மானால் தான் எண்ணிறந்த பிறவி எடுப்பதற்கும், தாங்கொணாத் துன்பம் அனுபவிப்பதற்கும் தயார் என்று கூறியுள்ளார். இவர் மனித குலத்தின் மீது கொண்டிருந்த பேரன்பின் காரணமாகவே இவரைப் பாவ முகத்தில் இருக்கும்படி அன்னை பராசக்தி ஆணையிட்டாள். நிர்விகல்ப சமாதியின் ஆனந்தத்தில் திளைத்திருப்பதே இயல்பாக உடைய இவர் மனித குலத்திற்குச் சேவை செய்யும்பொருட்டுக் கீழே இறங்கித் தேக உணர்வைப் பெற்றார். மேலும் இவ்வுடலில் வசித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஏற்படும் வியாதிகளையும் வேதனைகளையும் தாங்கிக் கொண்டதன் வாயிலாக மனித குலத்தினிடம் இவருக்கு இருந்த கருணையை அறியலாம். அரசன் ஒருவன் தன் அரண்மனையைத் துறந்து சேரி மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வகற்காக, அசுத்தமான, வசதியற்ற சேரியில் தங்குவதைப் போன்று, மனித குலத்தினிடம் பேரன்பு பூண்ட ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உயர்ந்த நிர்விகற்ப சமாதியில் இடையறாது திளைத்திருக்கும் இயல்பைப் பெற்றிருந்தும் அதனைத் தவிர்த்து, மக்களுக்குத் தொண்டு புரிவதற்காக, வலுக்கட்டாயமாக மனத்தை பாவ முகத்தில் இருத்தினார். இறைவனின் காக்கும் ஆற்றலின் தெளிவான வெளிப்பாடே இவர். இதனால்தான்

இவரை அவதாரபுருஷர் என்று அழைக்கிறோம்.

புற மதங்களை அனுஷ்டித்தல்

புற மதங்களாகிய இஸ்லாம், கிறிஸ்துவ மதங்களில் உள்ள உண்மையைக் கண்டறிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் துணிந்தது இவருடைய வாழ்க்கையில் மற்றொரு சிறப்பு. இஸ்லாமிய மதத்திலே சூபி வகுப்பைச் சார்ந்த கோவிந்தர் என்பவரிடம் 1866-ஆம் வருடம் இவர் இஸ்லாமிய தீட்சைப் பெற்றார். பரமஹம்ஸர் இப்புதிய மதத்தில் தமது இயல்பின்படி மற்ற ஹிந்து மத சாதனையை அனுஷ்டித்தது போல் முழு மனத்துடன் ஈடுபட்டார். இவர் முஸ்லிம்களைப் போல் உடை தரித்துக் கொண்டு குறிப்பிட்டவேளைகளில் நமாஸ் ஒதி வந்தார். அப்பொழுது முஸ்லிம்கள் உண்ணும் உணவு வகைகளையே உண்டு வந்தார். மூன்று தினங்களுக்குள் அம்மதத்தின் முடிவான நிலையை எய்தினார். முதலில் நீண்ட தாடியும் கம்பீரத் தோற்றமும் உடைய ஒரு திவ்ய உருவத்தைக் கண்டார். பிறகு அவ்வுருவம் சகுணப் பிரம்மமாக மாறி அதுவே திரும்பவும் நிர்க்குணப் பிரம்மமாக ஆயிற்று.

சுமார் ஏழு வருடங்களுக்குப் பின்,

இவர் கிறிஸ்துவ மதத்தை அனுஷ்டித்தார். சம்புமல்லிக் என்ற பக்தரின் தோட்ட மாளிகைக்கு இவர் செல்லும் பழக்கம் உண்டு. தெய்வ நம்பிக்கை மிகுந்த இந்துவாயினும் சம்புமல்லிக் பைபிள் படிப்பதுண்டு. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் அதனைக் கேட்பார். கிறிஸ்துவையும், கிறிஸ்துவ மதத்தையும் அது இவருக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. கிறிஸ்துவ மதத்தை அனுஷ்டிக்கும் பேராவல் இவர் உள்ளத்தில் தோன்றியது. இவருடைய ஆவல் விசித்திரமான விதத்தில் நிறைவேறியது. ஒருநாள் யதுமல்லிக் என்ற பக்தரின் வரவேற்பறையில் இவர் அமர்ந்திருந்தார். வரவேற்பறை சுவரைப் பலவிதமான படங்கள் அலங்கரித்தன. அதில் ஒன்று மேரி மாதா குழந்தை ஏசுகிறிஸ்துவைக் கையில் ஏந்தியிருக்கும் படம். இந்த வசிகரமான படத்தை இவர் நீண்ட நேரம் கவனத்துடன் நோக்கினார். அப்பொழுது அப்படம் உணர்வுடன் கூடியதாக இவருக்குத் தெரிந்தது. பிரகாசமான ஒளியுடன் கூடியதாகவும் இருந்தது. அதிலிருந்து ஒரு சக்தி கிளம்பி வந்து இவருள் புகுந்த படியால் இவருடைய கண்ணோட்டத்திலும், எண்ணங்களிலும் ஒரு புரட்சிகரமான மாறுதல் ஏற்பட்டது. மூன்று தினங்களுக்கு இவர்

இப்புதிய மன நிலையிலேயே இருந்தார். இம் மூன்று தினங்களிலேயே இரண்டாயிர வருடக் கிறிஸ்துவ மத பக்தி அனுபவத்தைப் பெற்றுவிட்டார். இதன் இறுதியாகப் பஞ்சவடியின் அருகே நடந்துகொண்டிருக்கும்போது இவர் வசீகர அழகும் நீண்ட கண்களும், சிறிது தட்டையான மூக்கு நுனியும் வெண்ணிறமும் கொண்ட தேஜோ மயமான ஒரு உருவத்தைக் கண்டார். அவ்வுருவம் இவரையே கண் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பின் வேகமாக இவரை நெருங்கியது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தூய்மையே வடிவெடுத்த உள்ளத்தின் ஆழத்தினின்று ஒரு கம்பீரமான ஒலி, "ஏசுகிறிஸ்து உயர்ந்த யோகி; இறைவனின் அன்புச் செல்வன்; இறைவனின்மும் மாறுபட்டவர் அல்லர்; மனித குலத்தை வேதனையினின்றும் வருத்தத்தினின்றும் உய்விக்கும் பொருட்டு அளப்பரிய சித்திரவதைகளை அனுபவித்தவர்" என்று முழங்கிற்று. பின் கிறிஸ்து நாதர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைக் கட்டியணைத்து அவரது உடலில் ஐக்கியமானார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தம்மை மறந்து சமாதி நிலையெய்தி சகுணப் பிரம்மத்தில் ஒடுங்கினார்.

இஸ்லாம், கிறிஸ்துவ மதங்களைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தது போன்று உலகிலுள்ள புற மதங்களை இவர் பரிசோதிக்க

வில்லை. ஆழ்ந்த ஆன்மிக நுண்ணறிவு பெற்றிருந்தபடியால் மற்ற மதங்களைப் பற்றிய கருத்து இவருக்கு இருந்தது. புத்தர் ஒரு அவதார புருஷர் என்று இவர் கருதினார். புத்தரது போதனைக்கும் உபநிடதங்களுக்கும் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்பதே இவருடைய கருத்து. புத்தருடைய சீடர்கள் அவருடைய போதனைகளில் நாஸ்திகப் போக்கு இருப்பதாகத் தவறாகப் பொருள் படுத்துகின்றனர். ஜைன மத ஸ்தாபகர்களாகிய தீர்த்தங்கரர்கள் மீது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குப் பேரபிமானம் இருந்தது. இவருடைய அறையில் சமண சமயத்தை உருவாக்கிய மகாவீரர், ஏசு கிறிஸ்து முதலியவர்கள் படங்கள் இருந்தன. தினமும் இப்படங்கள் முன் ஊதுபத்தி ஏற்றுவார். தெய்விக ராஜரிஷி ஜனகரின் அவதாரம் சீக்கிய மத குருக்கள் என்று கருதினார். வேறுபட்ட மதங்களின் சாதனைகளைக் கையாண்டு அனுபூதி பெற்று “எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்” என்று பகர்ந்துள்ளார். இந்த முடிவு மனித குலத்திற்கு மிகத் தேவையானதும் முக்கியமானதுமான ஒன்று. ஏனெனில் பல் வேறுபட்ட மதங்களுக்குள் ஏற்படும் பூசல்களைத் தவிர்க்க இவருடைய முடிவு உதவுகிறது. வேறுபட்ட மதங்களில் உள்ள அடிப்படைத் தத்துவங்களைக் கிரகித்துப்
ரா—7

பாராட்டத் தெரியாதபடியால் மதங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றனர். ஒருவரையொருவர் அழித்துவிடவோ அல்லது வஞ்சகமாக மதமாற்றம் செய்யவோ முயற்சிசெய்துள்ள தனைச் சமய வரலாற்றில் காண்கின்றோம். தங்களுடைய உண்மையான நோக்கத்தை அரசியல் ராணுவத் தலைவர்களிடம் மறைப்பதற்குச் சமயக் கொள்கைகளை ஒரு போர்வையாக உபயோகித்தனர். இருப்பினும் மற்ற சமயங்களைச் சாத்தான்களின் வேலை என்றும் பிற சமயங்களைப் பின்பற்றுவோர் நரகத்திற்குச் செல்கின்றனர் என்றும் சமயங்கள் ஒன்றை யொன்று அவமானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. ஆக்கிரமிப்பவர்கள், பெரும்பான்மையான மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கும் அவர்களுடைய சட்டவிரோதமான நடவடிக்கைகளுக்கும் சமயத்தைப் பயன்படுத்தினர். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் அனைத்து சமயங்களையும் அனுஷ்டித்து அனைத்தும் ஒரே குறியை அடைகின்றன என்ற அனுபூதி பெற்றார். இவ்வனுபூதி வெறுப்பையும், அவமரியாதையையும் சுட்டிக் காட்டுகின்ற, புற மதத்தவன், மிலேச்சர்கள் போன்ற சொற்கள் தங்களுடைய மத சாஸ்திர அகராதியினின்று நீக்க மதத் தலைவர்களை வற்புறுத்துகிறது. 'குறி ஒன்றே, வழி பல' என்பதனை உணர்ந்து

ஆன்மிக யாத்திரையில் மற்ற மதத் தினரைச் சக யாத்திரிகர்கள் என்று தங்களைப் பின்பற்றுவோர் கருதும்படி மதத் தலைவர்கள் ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

பல மதங்களின் வரலாற்றையும் ஒப்பு நோக்கும்பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பல மதங்களையும் அனுஷ்டானத்தில் கொணர்ந்ததைப்பற்றிக் கற்பது அண்மை காலத்தின் பல சமயங்களைக் கற்கும் முறையைவிட மிக உயர்ந்தது. தன்னை ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தவனாக எண்ணி அச்சமயத்தைக் கற்பதுதான் அண்மைக் காலத்தின் முறை. சில வருடங்களுக்கு முன் சமய வரலாற்றை ஆராய்ச்சி நோக்குடன் கற்றார்கள். ஒவ்வொரு சமயத்திலும் உள்ள உயர்வையும் தாழ்வையும் கூறுதற் பொருட்டே கற்றனர். அச்சமயத்தவனாகக் கருதிக் கற்பது இம்முறையை உபயோகமற்றது என்று விலக்கிவிட்டது. சமயத்திற்கு அயலானாக இல்லாது அச்சமயத்தவராக அதாவது அச்சமயத்தில் நம்பிக்கை உடையவராக இருந்து கற்பதுதான் தற்பொழுது உள்ள நடைமுறை. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் முறை இதிலும் உயர்வுடையது. ஏனெனில் இவருடைய முறையில் புத்தி பூர்வமான தையுடன் கூட ஆன்மிக ஐக்கியமும் இருந்தது. சமரசம் என்ற பெயரில் பட்டும் படாமலும் இருக்கும் நிலையினின்று

முற்றிலும் வேறுபட்டுப் பரந்த சமய மனப் பான்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டது இவருடைய முறை. சமயத்தைப் பற்றி எண்ணாத மக்கள் அவர்கள் மனம்போன படி எந்தச் சமயத்தை வேண்டுமானாலும் அனுஷ்டிக்கலாம். அல்லது எந்தச் சமயத்தையும் அனுஷ்டிக்காமலும், இருக்கலாம் என்று கூறுவார்கள். எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள் என்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் கூற்றின் பொருளே முற்றிலும் வேறானது. ஓர் இந்து தன்னுடைய இந்து மதத்தையும் ஒரு முஸ்லிம் தன்னுடைய முஸ்லிம் மதத்தையும் பக்திப் பூர்வமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஆனால் அதே சமயத்தில் மற்ற சமயங்களும் உண்மை என்பதனை அங்கிகரிக்க வேண்டும் என்ற பொருளில்தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பகர்ந்துள்ளார். புறச் சமயங்களைச் சகித்துக் கொள்ளாதல் மட்டுமன்று மற்ற நெறிகளும் தன் மதத்தைப் போன்று 'சரியான வழி என்பதனையும் அங்கிகரித்தல் வேண்டும் என்பதனையே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் கூற்று வற்புறுத்துகிறது. அனைத்துச் சமயங்களின் வாயிலாகவும் 'இறைவனை அடையலாம் என்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அனுபூதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமயங்களில் ஏற்படும் பிணக்கிற்குத் தீர்வு காணலாம்.

‘முன்பு கூறப்பட்ட சமயங்கள் அனைத்

தையும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நிறைவாக அனுஷ்டித்தார் என்ற கூற்று உண்மையானதா? என்ற வினா எப்பொழுதும் எழுப்பப்படுகிறது. 'மூன்று நாட்கள் மட்டும் கிறிஸ்துவரர்கவோ முஸ்லிமாகவோ வாழ்வது அச்சமயங்களை அனுஷ்டித்து மெய்ப்பொருளை அடைதற்குப் போதாது என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். வாழ்நாள் வரையிலும் மத விசுவாசம் இருத்தல் வேண்டும்; மூன்று தினங்களில் கிறிஸ்துவ மதத்தையோ முஸ்லிம் மதத்தையோ கிரகித்துக்கொள்ள இயலாது. மேலும் அனுஷ்டானத்தின் முடிவில் கிறிஸ்தவன் அல்லது முஸ்லிம் என்பதனைப் பூரணமாக விட்டு விட முடியாது.' ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உயர்ந்த நுண்ணிய மனநிலையைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாதவர்களே மேற் கூறியவாறு இவரைப் பற்றிக் கூறுகின்றனர். இவரிடம் மனத்தை அடக்கியாலும் தன்மை அதிசயிக்கத் தக்க வகையில் மிக அதிக அளவில் இருந்தது. நினைத்த மாத்திரத்தில் எண்ணங்களைப் புகுத்தவோ அன்றிப் பூரணமாக துடைத்துத் தள்ளவோ இவரால் முடியும். இவர் பாவ முகத்தில் நிலைபெற்று இருந்தபடியால் நிகழ்ந்தவை, நிகழ்பவை, நிகழப்போகின்றவை ஆகியவை இவருக்கு வரிசையாக இல்லை. மேலும் அவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற

வையாகவும் இருந்தது. இதனால் இவரால் இறந்த காலத்தைப் பற்றி அறியவும் வருங்காலத்தைப் பற்றி உணரவும் எம் மதத்திலும் வாழவும் நினைத்த அளவில் முடிந்தது. அதன் காரணமாகக் குறுகிய கால அளவிலேயே கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மத அனுபூதியின் உச்சத்தையடைய இவரால் இயன்றது. அதனால் வாழ்நாள் வரையிலும் கிறிஸ்தவனாகவோ, முஸ்லிமாகவோ இருக்க வேண்டிய அவசியம் இவருக்கு ஏற்படவில்லை. தங்கள் மதமே சரி என்று வறட்டுப் பிடிவாதம் பிடிப்பவர்கள் சமயம் என்பது அனுபூதியே என்பதனை அறியார்கள். சமயப் பிணக்கிற்கு எவ்வாறு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தீர்வு காண இயலும் என்பதனை அறிதற்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பாவ முகத்தில் நிலைபெற்று இருந்தமையை நன்கு சரியாகப் புரிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது.

தீர்த்த யாத்திரை

1868-ஆம் வருடத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் மதுர்பாபுவும் புனிதப் பயணம் மேற்கொண்டனர். அவர்கள் சென்ற முக்கியமான இடங்கள் காசியும், பிருந்தாவனமும் ஆகும். காசியில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு அரியதொரு காட்சி கிடைத்

தது. காசி மாநகரமே கல், மண்ணால் அன்றிப் பொன்னால் செய்யப்பட்டது போன்ற காட்சி கிடைத்தது. காலங் காலமாக இந்நகரில் இருந்து கொண்டு பரம்பொருளைத் தியானம் பண்ணும் எண்ணற்ற பக்தர்களின் ஆன்மிக உணர்வுகளே இவ்வாறு தங்க அடுக்காக அமைந்து நகரம் உருவானதுபோல் இவருக்குத் தோன்றியது. மற்றும் ஓர் அரிய காட்சியில் காசியில் உடலை உகுக்கின்ற உயிர்களுக்குச் சிவன் எவ்வாறு தாரக மந்திரத்தவத உபதேசிக்கிறார், என்பதனையும் கண்டார். இறந்த உடல்களை எரிக்கும் மணிகர்ணிகாக் கட்டத்தின் அருகே சென்று கொண்டிருக்கும் போது இவருக்கு மேலே கூறிய காட்சி கிட்டியது. இதனைப் பற்றி மேலும் இவர் கூறிய தாவது, “வெண்மை நிறமும், ஜடா முடியும் கொண்ட உயரமான ஒருவர் கம் பீரமாகவும், பக்தியுடனும் சுடுகாட்டில் ஒவ்வொரு சிதையிடமும் சென்று கவனத்துடன் ஜீவனை எழுப்பி அதன் காதுகளில் பிரம்மோபதேசம் செய்வதைக் கண்டேன். சிதையின் மறுபுறத்தில் சர்வ வல்லமை பொருந்திய மகாகாளி, பழைய வாசனைகளால் ஏற்பட்டுள்ள பந்தத்திற்கு வித்தான ஸ்தூல, சூஷ்ம, காரண முடிச் சுக்களை அவிழ்க்கக் கண்டேன். பின்பு

முக்தியின் கதவினைத் தன் கையினாலேயே திறந்து ஜீவர்களைப் பிறவித்தனையிலிருந்து விடுவிப்பதனையும் கண்டேன். பல பிறவிகளில் தவத்தின் வாயிலாகவும், யோகத்தின் மூலமாகவும் கிடைக்கக் கூடிய முக்தியை, உலக நாயகனான விசுவனாதன் ஒரு நொடிப்பொழுதில் செய்து ஜீவனை சச்சிதானந்தத்தில், பரம்பொருளில் இரண்டறக் கலக்கும்படி செய்ததைக் கண்டேன்.” இவர் காசியில் புகழ்பெற்ற சாதுவான திரைலிங்க சுவாமிகளையும் சந்தித்தார்.

பிருந்தாவனத்திலும் இவருக்குத் தொடர்ந்து பரவசநிலை இருந்தது. அந்நிலையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டார். “பங்கு விஹாரி”யின் விக்கிரகத்தைக் கண்டவுடன்பரவசத்துடன் ஓடிச்சென்று அதனைத் தழுவிக்கொண்டார். வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த இடையர்களுக்கும் மாடுகளுக்கும் இடையே ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் காட்சி கிடைத்தது: புதிதாக உருவான மேகத்தின் வர்ணமாகிய கருநீல வர்ணத்துடன் கூடிய உருவம் மயிற் பீலியைத்தலையில் சூடிக் கொண்டிருக்கக் கண்டார். கோவர்த்தன், நிதுவனம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றார்கள். தெய்வ சாந்நித்யம் நிறைந்த இவ்விடங்களில் எல்லாம் பரவச நிலையை அடைந்தார். பிருந்தாவனத்தில் வசித்த தபஸ்வினி

யாகிய கங்கா மாதா என்பவரின் நட்பு இவருக்குக் கிடைத்தது. அவ்வம்மை யாரின் நட்பை இவர் மிகவும் மதித்த படியால் பிருந்தாவனத்திலேயே தங்கி விட எண்ணினார். ஆனால் தட்சிணேதி வரத்தில் வசித்து வந்த தாய் சந்திர மணியை எண்ணி, ஊர் திரும்பிவிட்டார். திரும்பும் வழியில் மறுபடியும் காசிக்குச் சென்றார். ஆனால் கயைக்குச் செல்ல மறுத்து விட்டார். கயையில் உறையும் கதாதர னிடமிருந்து தோன்றிய படியால் அங்குச் சென்றால் இறைவனிடம் ஒன்றிவிடும் சந்தர்ப்பத்தை எண்ணிக் கயைக்குச் செல்ல வில்லை. 1871-ஆம் ஆண்டு மறுபடியும் மதுர்பாபுவுடன் அருகில் இருந்த வைணவத் தலங்களான குல்லா நவத்தீபம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றார். இந்த யாத்திரைக்குச் சிறிது காலத் திற்குப் பிறகு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தேவை களை நன்கு கவனித்து வந்த மதுர்பாபு உயிர்நீத்தார்.

தூய அன்னையின் வரவும் ஷோடசி பூஜையும்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி 1872-ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. இவ்வாண்டில் தான் தற் பொழுது உலகத்தினரால் தூய அன்னை

என்று அழைக்கப்படும் சாரதா தேவிக்கும் இவருக்கும் இடையே உண்மையான சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. சாதனை காலத்தில் இவர் சுமார்புகூர் சென்றிருந்த இருமுறையும், சாரதா தேவி இவரைச் சந்தித்துச் சேவைகள் புரிந்திருக்கிறார். அப்பொழுது சாரதா சிறிய பெண். தற்பொழுது பதினெட்டு வயது நிரம்பிய இளமங்கை. ஊர்வம்புப் பேச்சுக்களின் வாயிலாக கல்கத்தாவில் வசிக்கும் தன் கணவர் பைத்தியம் போன்று நடந்து கொண்டதாக அறிந்தார். கணவரின் உடல்நிலை சரியில்லாதபொழுது உடனிருந்த சேவை செய்ய வேண்டியது தம் கடமை என்று எண்ணிய சாரதா தேவி 1872-ஆம் ஆண்டு தன் தந்தையுடன் கல்கத்தா சென்றார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் போன்று தவ வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்கள் மனைவியைப் புறக்கணிப்பதே இயற்கை. மனைவி தன்னை நாடிவந்தபோது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இதற்கு முற்றிலும் மாறாக நடந்து கொண்டார். மனைவியை அன்புடன் வரவேற்றார். ஜூரத்துடன் வந்த மனைவிக்குத் தகுந்த உறைவிடமும் உணவும் கொடுத்துப்பேணிப் பணிவிடை புரிந்தார். ஒரு சிறு தயக்கமுமின்றி துறவியான கணவர் இவ்வாறு பணிவிடை புரிவது வியக்கத் தக்கதாக இருந்தது. அவருக்கு உடல் குணமடைந்த பின்பு

தூய அன்னையின் வரவும் பூஜையும் 101

கோவிலில் உள்ள 'நகபத்' என்று அழைக்கப்படும் வாத்திய அறையில் தங்கி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கும் அப்பொழுது தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்து வந்த அவருடைய தாய்க்கும் பணிவிடை புரிந்து வந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையில் சாரதையின் வரவு, மனித குலத்திற்கு நன்மை பயப்பதாக அமைந்தது. அவருடைய வாழ்க்கை மற்றவர் வியக்கும் பெருமைக்குரிய தவ வாழ்க்கையாக மட்டும் இருந்திருக்கும். ஆனால் சாரதையின் வருகையால் அது ஆன்மிக உணர்வின் உச்சத்தை எட்டிய குடும்ப அன்பாகப் பரிமாறித்தது.

ஒருநாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தம் மனைவியிடம், "ஏன் நீ இங்கு வந்திருக்கிறாய்? உலக வாழ்க்கையில் என்னை இழுக்க விரும்புகின்றாயா?" என்று கேட்டார். புனிதமான உள்ளுணர்வு படைத்த சாரதை சற்றுத் தயங்காது உடனே, "நான் ஏன் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும்? நான் உங்களுக்கு சேவை செய்யவும், உங்களிடமிருந்து பரஞானத்தைக் கற்கவும், உங்கள் ஆன்மிக வாழ்க்கையில் உதவவுமே வந்துள்ளேன்" என்று கூறினார். ஒரு சமயம் மனைவியும் கணவரின் மனநிலையை அறிதற் பொருட்டு, "நீங்கள் என்னை எவ்வாறு கருதுகிறீர்கள்?" என்ற

வினாவை எழுப்பினாள். உடனே ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர், “கோவிலில் வழிபடும் அன்னை பராசக்தி, என்னைப் பெற்றெடுத்த என் அன்னை, எனக்கு சேவை செய்யும் நீ அனை வரும் எனக்கு ஒன்றே” என்று பதிலுரைத்தார்.

இப்புனித தம்பதிகளின் தெய்விகமான உறவைப் பற்றி அறிய விரும்புபவர்கள் தூய அன்னையின் வாழ்க்கை சரிதத்தைப் படிப்பார்களாக.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கும், சாரதாதேவிக்கும் இடையே நடந்த மேற்கூறிய உரையாடல்கள் மேற் போக்கானவை அல்ல. வெறும் புத்தி பூர்வமானதும் அல்ல. வெறும் வாய் வார்த்தைகளும் அல்ல, சத்தியமானது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தன் மனைவியிடம் கொண்டிருந்த உறவை நாம் இரண்டு நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாக அறியலாம். பெண் குலத்தையே தாயாகப் பாவிக்கும் மனப் போக்கில் எவ்வளவு ஊறியிருக்கிறோம் என்பதனை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சோதித்து அறிந்து கொள்ள விரும்பினார். இச் சோதனை செய்வதற்கு அப்பொழுது தட்சிணேசுவரத்தில் சாரதை வசித்தது இவருக்கு அனுகூலமாக இருந்தது. சுமார் ஆறு மாதங்களுக்கு தம் அறையிலேயே தன்னுடன் படுத்து உறங்குமாறு சாரதையைக் கேட்டுக் கொண்டார். இது

இருவருக்கும் விதித்துக் கொண்ட கடும் சோதனையாகும். ஆனால் இருவருடைய மனமும் கீழே இறங்கவில்லை. உடல் நினைவே எழவில்லை. இரவின் பெரும் பகுதி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு சமாதியி லேயே கழிந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தம் மனைவியிடம் எவ்வித உறவு கொண்டிருந்தார் என்ப தனை மற்றுமொரு முக்கிய நிகழ்ச்சியின் வாயிலாக அறியலாம். தன் மனைவியை அன்னை பராசக்தியாகவே வழிபட்டார். காளி பூஜை தினத்தன்று ஆராதனை ஆரம் பிக்கும் நேரத்தில் சாரதையைத் தன் அறைக்கு வருமாறு கூறினர். காளி தேவிக் காக அமைக்கப்பட்ட மேடையில் சார தையை அமர்த்தி, அன்னை பராசக்தியாக நினைத்து கோவிலில் தேவிக்கு செய்யும் அனைத்துப் பூஜைகளையும் சாஸ்திர முறைப் படி சாரதா தேவிக்குச் செய்தார். பூஜை முடிவில் தன் சாதனையின் அனைத்து பலன் களையும், தம்மையும் சாரதையின் பாதங் களில் சமர்ப்பித்த பின் சமாதியில் மூழ்கி விட்டார். ஜகன்மாதாவாகப் பாவித்து சாரதைக்கு இவர் செய்த பூஜை பெண் குலத்தையே அன்னை பராசக்தி சொரூப மாக காணும் இவருடைய மனநிலையை காட்டுகிறது. தன் சாதனைகளின் பலன் அனைத்தையும் சாரதையிடம் சமர்ப்பித்த

தின் காரணமாக அனைத்து சாதனைகளிலும் சாரதையையும் பங்கேற்கும்படி செய்துவிட்டார். ஜகன்மாதாவாக சாரதையை பூஜித்ததன் வாயிலாக இவருடைய அவதார தத்துவத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு சாரதையைத் தகுதி வாய்ந்தவராக மாற்றியமைத்தார்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் பக்தர்களால் தூய அன்னை என்று அழைக்கப்படும் சாரதாதேவி தட்சிணேசுவரத்தில் இவருக்குப் பணிவிடைகள் புரிந்து கொண்டும், இவர் வழி காட்டியபடி ஆத்ம சாதனைகள் புரிந்து கொண்டும் வாழ்ந்தார். சாரதையே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் முதல் சிஷ்யை. இவர் சாரதையின் நலத்தில் மிக அக்கறை கொண்டிருந்தார். சாரதையின் பிற்காலத்தைப் பற்றி எண்ணினார். அன்னை விரும்பிய ஆபரணங்களையும் செய்து கொடுத்தார். இவர் தோதாபுரி என்பவரிடம் சந்நியாசம் பெற்றவர். இவர் சந்நியாசிகள் வாழ வேண்டிய வாழ்க்கை நியதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. தம் மனைவியை அருகே வைத்துக்கொண்டு மனைவி செய்யும் பணிவிடைகளையும் ஏற்றார். நான்கு ஆஸ்ரமங்களையும் கடந்தவரை 'அத்யாஸ்ரமி' என்று கூறுகிறது இந்து தர்மம். இவரை அத்யாஸ்ரமி 'என்று கூறலாம். தனித் தன்மை பொருந்த

திய அவதாரபுருஷர். அதனால் சந்
நியாசிகளுக்கும், இல்லறத்தார்களுக்கும் ஓர்
எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்தார்.

அன்னை ஸ்ரீ சாரதா தேவியாரிடம் ஸ்ரீ
ராமகிருஷ்ணருக்கு பெருமதிப்பு இருந்தது.
பொதுவாகப் பெண் குலத்திடம் இவர்
மதிப்பு மிக வைத்திருந்தார் என்பதனை
நாம் நினைவில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.
காமினி, காஞ்சனம் மனிதனைக் கீழே
இறக்கிவிடும் என்பது இவருடைய முக்கிய
மான, அடிக்கடி கூறும் உபதேசமாகும்.
காமினி என்பதனை பெண் என்றும் காஞ்
சனம் என்பதனை பொன் என்றும் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. காமினி என்ற
சொல்லுக்கு பெண் என்று நேரான பொருள்
கொண்டு இவர் பெண்களை தூஷிப்பவர்,
பெண்களை வெறுப்பவர் என்று சிலர் எண்ணு
கின்றனர். பெண்கள் அனைவரும் அன்னை
பராசக்தியின் வடிவங்கள். அவர்களை காமக்
கண் கொண்டு நோக்குதல் தவறு என்
பதே இவருடைய கருத்து. காமினி என்
னும்பொழுது இவர் காமத்தைக் குறிப்பிடு
கிறார். காமமும், பொருள் ஆசையும் மனி
தனை கீழே இறக்கிவிடும் என்பதே இவர்
கூறும் கருத்து. தன் மனைவியை ஜகன்
மாதாவாகப் பாவித்து தன்னுடன் வசிக்க
சம்மதித்த இவர் எப்படி பெண்களை வெறுப்
பவராக இருக்க முடியும்?

குரு நிலையில்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்வில் ஷோடசி பூஜையுடன் சாதகன் என்ற அத்தியாயம் நிறைவு பெற்று மனித குலத்தின் குரு என்ற அத்தியாயம் தொடங்கியதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த எல்லைக்கோடு நிறைவானதன்று. பிறவிக் குணமாக, இந்த ஆச்சாரிய குணம் இருந்ததை இவருடைய சிறுவயதிலேயே காண்கிறோம். மனிதத் தன்மையும் தெய்வத் தன்மையும் அவதார புருடர்களிடத்தே அடுத்தடுத்து காணலாம். சில நேரங்களில், சில காலங்களில் மனிதத் தன்மை அல்லது தெய்வத் தன்மை உயர்ந்திருக்கும். இவருடைய உண்மைநிலை இளமைப் பருவத்தில் சில சமயத்தில் வெளிப்பட்டதுண்டு. வயது அதிகரிக்க அதிகரிக்க இவரது உண்மை நிலையின் வெளிப்பாடு அதிகமாகவும், அடிக் கடியும் ஏற்பட்டது. புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி அவதார புருஷர் என்பவர் இறைவன் அல்ல. இயற்கைக்கு மாறுபட்ட, மனித குலத்தால் இயலாத அதிசயிக்கத் தக்க செயல்களே அவதார புருஷர்களின் தெய்விகத் தன்மையின் உரைகல் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த மிகைப்பட்ட கூற்றினால் அவதாரம் என்பதனைப் பற்றிய கருத்து தெளிவில்லா

மலும், குழப்பமாகவும் உள்ளது. ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையானது, இந்த மிகைப்பட்ட கூற்றின் பின் உள்ள உண்மையினை, அறிய உதவுகிறது. அவதார புருஷர் என்று தன்னை வெளிப்படுத்துதல் படிப்படியாக நடைபெறுகிற செயல் என்பதனை இவருடைய வாழ்க்கையில் காண்கின்றோம். இவர் சிறுவனாக இருந்த போது கமார்புகூரில் உள்ள ஸ்ரீநிவாசன் என்பவரிடம் முதன் முறையாக தன்னுடைய தெய்விகத் தன்மையினை வெளிப்படுத்தினார். ஸ்ரீநிவாசன் என்பவர் ஏழை. பணிவு மிகப் படைத்தவர். சங்கு வளையல்கள் செய்பவர். இவர் கதாதரரிடம் மிக அன்பு பூண்டவர். தெய்விக விஷயங்களைப் பற்றி கதாதரிடம் பேசுவார். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரிடம் இருந்த தெய்விகத் தன்மையைப் பற்றிய உள்ளுணர்வு இவருக்கு இருந்தது. ஒருநாள் இவர் கதாதரரை ஒரு தனிமையான இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று பூக்களால் வழிபட்டு பிரசாதமாக சில இனிப்புகளை வழங்கினார். கண்களில் கண்ணீருடன் இவ்வாறு பிரார்த்தித்தார். “எனக்கு வயதாகிவிட்டது. இறுதி நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று உணர்கிறேன். இவ்வுலகில் நீ நிகழ்த்தப் போகும் அதிசயச் செயல்களைக் கண்டு களிக்கும் பேறு எனக்கிருக்கப் போவதில்லை.

உன்னுடைய இந்த தகுதியற்ற தொண்டனை என்றும் கருணையுடன் எண்ணவேண்டும் என்பதே என் பிரார்த்தனை'' இவருடைய சாதனைகள் முன்னேற முன்னேற தெய்விகத் தன்மையின் வெளிப்பாடு, இவருடைய பரவச நிலையைப் போன்று தெளிவாகத் தெரிந்தது. ராணி ராசமணியை குரு என்ற மனநிலையில் திருத்தி அமைத்ததையும், மதுர் பாபுவிற்கு சிவனாகவும், காளியாகவும் தம்மை வெளிப்படுத்தியதையும் முன்பே கண்டோம். வைஷ்ணவ சரண், கௌரி, பத்ம லோசனன், நாராயண சாஸ்திரி போன்ற பண்டிதர்கள் இவரை அவதார புருஷர் என்று ஏற்றுக் கொள்ளும்படி இவருடைய தெய்விக ஆற்றலே செய்தது. மேலும் ஜடதாரி, தோதாபுரி போன்றவர்களின் குறைப்பாட்டைத் திருத்தி பூரணத்தை யடையும் படி செய்தார்.

கேசவரின் சந்திப்பும் பக்தர்களின் வருகையும்

ஷோடசி பூஜைக்குப் பின் இவர் வாழ்வில் குரு என்ற தன்மை முன்னணிக்கு வந்தது. பணிவு நிறைந்த பக்தர் என்பதே இவருடைய இயற்கையான தன்மையாகும். ஆனால் இப்பொழுது தனக்கு ஒரு பணியை

நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பிருப்பதை அதிகமாக உணர ஆரம்பித்தார். அன்னை பராசக்தியின் கருவியாக அமைந்து உலகத்திற்கு சிலவற்றை வழங்க வந்திருப்பதையும் உணரலானார். எண்ணிய அளவிலேயே பக்தர்களின் ஆன்மிக உணர்வை எழுப்பி அவர்களுக்கு அனுபூதி வழங்கும் ஆற்றலைப் பெற்றார். இவருடைய வாழ்க்கையின் இக்கட்டத்திற்கு முன்னறிவிப்பாக இவருடைய கண்ணோட்டம் மாறியமைவதனைக் காண்கிறோம். முன்பு இறைவனுக்காக ஏங்கித் தவித்தது, இப்பொழுது இறைவனிடம் பக்தி பூண்டவர்களுடன் தன்னுடைய அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஏக்கமாக மாறியமைந்தது. முன்பு மனித சமுதாயத்தின் இணக்கத்தையே விலக்கிய இவர் இப்பொழுது பக்தர்கள், ஞானிகள் இவர்களின் கூட்டுறவிற்காக ஏங்கித் தவித்தார். “பகல் பொழுது முடிந்து மாலை வந்துற்றும் பக்தர்கள் வரவில்லையே என்பதனால் கவலை ஏற்படும். பொறுமையுடன் இருக்க எவ்வளவு எண்ணினாலும் என்னால் முடிவதில்லை. மற்றொரு நாளும் கழிந்துவிட்டதே, எதிர் பார்க்கும் பக்தர்கள் எவருமே வரவில்லையே என்ற எண்ணம் எழும். மாலை வழிபாட்டிற்கு முன்னறிவிப்பாக மணியும், சங்கும் ஒலிக் கும்பொழுது மொட்டை மாடியில் நின்று

கொள்வேன். மனத்தில் ஏற்படும் வேதனையின் தவிப்பால் கண்களில் நீர்சோர உரக்கக் கூவுவேன்: 'என் குழந்தைகளே! நீங்கள் எங் திருக்கிறீர்கள்? அனைவரும் வாருங்கள். உங்களைக் காணாமல் என்னால் அமைதியுடன் இருக்க முடியவில்லை.' ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்காகத் தவிப்பதைவிட பன் மடங்கு அதிக தவிப்பும் ஏக்கமும் எனக்கு இருந்தது. பிரிந்திருக்கும் நண்பர்கள் அல்லது காதலர்கள் ஒருவரோடொருவர் இணைவதற்கு ஏங்கித் தவிப்பதைவிட நான் பக்தர்களுக்காக ஏங்கித் தவித்தேன்.' சில தினங்களுக்குப் பின், பக்தர்கள் ஒவ்வொருவராக வர ஆரம்பித்தனர். முன்பே ஞானக் காட்சியில் பல பக்தர்களைக் கண்டிருந்தபடியால் அவர்கள் வந்தவுடன் அவர்களை இனம் கண்டு கொண்டார்.

முன்பே, அதாவது சாதனை காலத்திலேயே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு பல பக்தர்கள் இருந்தார்கள். ராணி ராசமணி, மதுர்பாபு இவர்களைத் தவிர பல பண்டிதர்களிடமும் சாதகர்களிடமும் இவருக்கு தொடர்பு இருந்தது. கோவில் நிர்வாகத்தினரின் விருந்தோம்பும் பண்பின் காரணமாக பல பிரிவைச் சார்ந்த சந்தியாசிகள் தட்சிணேசுவரம் வருவார்கள். இதனால் இவருக்கு பல தெய்விக புருஷர்களையும் உயர்ந்த சாதகர்களையும் சந்திக்

கும் வாய்ப்பு கிட்டியது. மதுர் பாபுவைத் தவிர மற்ற அனைவரும் இந்தியாவின் பழமைப் பண்பில் ஊறியவர்கள். அப் பொழுது மேலை நாட்டுப் பண்பின்படி ஆங்கிலக் கல்விமுறை பல்கலைக் கழகத் திலும், கல்லூரியிலும் இருந்தது. இதனைப் பற்றி இவர்கள் ஒன்றும் அறிந்திருக்கவில்லை. மாறிவரும் சமுதாயத்துடன் எவ்விதத் தொடர்பும் அற்றவர்கள். இவருடைய சிறப்பான ஆன்மிக அனுபவங்களை, உலகத்தோர் வருங்கால சமுதாயம் இவற்றின் நன்மையின் பொருட்டு வழங்குவதற்கு காலத்திற்கு ஏற்ப ஒரு புது விதமான தொடர்பு வேண்டியிருந்தது. நவீன ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற இளையவர்களின் கூட்டம் இத் தொடர்பிற்கு ஏதுவாய் அமைந்தது. இக் கூட்டம் 1874-ஆம் வருடம் முதல் இவரிடம் வர ஆரம்பித்தது. இவ்வருடத்தில்தான் இவர் கேசவ சந்திர சேனரைச் சந்தித்தார்.

கேசவசந்திர சேனர் பிரம்ம சமாஜத்துக்கு தலைமை வகித்து வந்தார். அந்நாளில் இளைஞர்கள் இவரை போற்றி வந்தார்கள். கேசவர் மேல்நாட்டு எண்ணங்களில் ஊறியவர். இந்து சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் கண்டிப்பவர். இக்கண்ணோட்டத்தில் இவரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும், மாறு

பட்டவர்கள். இவ்வேற்றுமைகளுக்கு அப் பால், இருவரும் கடவுளிடம் மிக ஆழ்ந்த பக்தியுடையவர்கள் என்ற ஒற்றுமை இருந்தது. அதனால் முதல் சந்திப்பிலேயே கேசவருக்கு, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் மதிப்பு மிக உண்டாயிற்று. நாளடைவில் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் எண்ணங்களாலும், குணத்தாலும் கவரப்பட்டதன் விளைவாக மேலைநாட்டு எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கேசவரின் அபிப்பிராயங்கள் மாறியமைந்தன. அடிக்கடி பிரம்ம சமாஜ கூட்டத்தில் பேசும் பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பற்றி குறிப்பிடுவார். அவர் நடத்தி வந்த பத்திரிகைகளிலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பற்றி எழுதினார். அக்காலத்தில் கேசவர் எதைப் பற்றி எழுதினாலும் பேசினாலும் நவீன ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற வங்க நாட்டு மக்கள் மனப் பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டனர். இவ்வாறு கேசவரின் பேச்சும் எழுத்தும் படித்த கல்கத்தா வாசிகளும் தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்து வந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை அறிமுகப்படுத்தியது. இவ்வாறு கவரப் பட்டவர்களே பிற்காலத்தில் இவருடைய இல்லறச் சீடர்களும், துறவறச் சீடர்களும் ஆனார்கள். அக்காலத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைச் சந்தித்து அவரிடம் மதிப்பு மிகக் கொண்டிருந்த பிரபலமானவர்கள் - யது

மகராஜ் யதிந்திர மோகன் மல்லிக்,
 கிருஷ்ணோதாஸ் பால், பிரதாப் சந்திர
 மஸும்தார், சிவநாத் சாஸ்திரி, விஜய
 கிருஷ்ண கோஸ்வாமி, தேவேந்திர
 நாத் தாகூர், ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகர்
 பக்கிம் சந்திரசட்டர்ஜி, மைகேல் மது
 சூதன் தத், விஸ்வநாத உபாத்யாயா,
 அஸ்வினி குமார் தத், கிரிஷ் சந்திரகோஷ்
 ஆகியோர் ஆவார்கள்.

இல்லறச் சீடர்கள்

பிரம்ம சமாஜத்தைச் சேர்ந்த சிறந்த
 பெரியோர்கள் பலர் ஸ்ரீராமகிருஷ்
 ணரை மிகவும் மதித்தனர். அதில் பெரும்
 பான்மையோர் இவரிடமிருந்து சத் விஷ்
 யங்களைக் கற்றுணர்ந்தனர். ஆயினும் இவர்
 கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையிலும்,
 அவருடைய கொள்கைகளை மனித சமு
 தாயத்தில் பரப்புவதிலும், முக்கிய பங்
 கேற்றவர்கள் அல்லர். இவ்வகையில் முக்கி
 யத்துவம் பெற்ற கூட்டம் இவரிடம்
 மிகவும் நெருக்கம் கொண்ட பக்தர்களும்,
 சிஷ்யர்களும் ஆவார்கள். இவர்களில்
 இரண்டு வகை உண்டு. இல்லற வாழ்வில்
 ஈடுபட்ட வயது முதிர்ந்த பெரியோர்கள்
 ஒருவகை. மற்றொரு வகை பள்ளி அல்லது
 கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர்கள் - குடும்

பப் பொறுப்பை இன்னும் ஏற்காதவர்கள். ராமசந்திர தத்தா, மனமோகன் மித்ரா, சுரேந்திரநாத் மிஸ்ரா, கேதார் நாத் சட்டர்ஜி, சுரேஷ் சந்திர தத்தா, கிரிஷ் சந்திர கோஷ், நாக மஹாசயா, மகேந்திர நாத் குப்தா போன்றவர்கள் முதல் வகையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இவர்களில் இருவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்வில் தனி இடத்தைப் பெறுகின்றனர். ஒருவர் நாக மஹாசயா என வழங்கப்பட்ட துர்க்கா சரண் ஆவார். இவர் பலவிதங்களில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அச்சிலேயே வார்க்கப்பட்டவர் எனலாம். இவர் மணமானவர். ஆனால் தம் மனைவியை அன்னை பராசக்தியாகவே நோக்கினார். இவர் தம் மனைவியைத் தன்னுடன் வசிக்க அனுமதித்தார். வசிப்பதற்கு இவருக்கு வீடு இருந்தது. இம்முறையில் நோக்கும்போது இவர் இல்லறத்தாரே. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இவரை இல்லறத்திலே இருக்கும்படி பணித்தமையாலும், அதன் மூலமாகவே ஆன்மிகத்தில் மிக உயர்ந்த நிலையை இவர் அடைவார் என்று உறுதியாக இயம்பியதாலும் இவர் இல்லற வாழ்க்கை நடத்தினாரேயன்றி, பற்றின் காரணமாக அன்று. பற்றின்மை, துறவு இவற்றைப் பொறுத்தவரையில் எந்த ஒரு துறவியும் இவருக்கு இணையாக முடியாது. இவர் ஓர் ஹோமியோபதி வைத்

தியர். இவருக்கு நிறைய வாடிக்கைக் காரர்கள் இருந்தனர். இவர் அவர்களிடமிருந்து பெறுவதைவிட அதிகமாக அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். நோயாளிகளுக்கு அடிக்கடி மருந்து, உணவு முதலியவற்றைப் பணம் வாங்காமல் கொடுப்பார். அவருடைய நித்திய தேவையான போர்வையைக்கூடக் கொடுத்து விடுவார். செல்வம் மிகுந்த நோயாளிகள் அதிகப் பணம் கொடுத்தால் வைத்திய செலவு போக மீதியுள்ளதை வற்புறுத்தி திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு வைத்தியத் தொழிலை விட்டுவிட்டார். கடையில் கணக்கு எழுதி அதன் மூலம் பெற்ற சிறிய ஊதியத்தைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தினார். பக்தர்களையும், விருந்தினர்களையும் மிகவும் தாராளமாக உபசரித்த படியால் இவருக்குச் செலவு மிக அதிகமாக இருந்தது. பெரும்பாலும் இவருக்குக் கடன் இருந்து கொண்டே இருந்தது. இவருடைய ஊரில் உள்ள அனைத்துமளிகைகடைக்காரர்களும், இவரிடமிருந்த பெருமதிப்பால் இவருக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தாராளமாகக் கொடுத்து உதவினர். மேலும், கடைக்காரர்கள் இவருக்கு உதவினால் தங்களுடைய வியாபாரத்தில் நல்ல லாபம் கிடைக்கும் என்று நம்பினார்கள். ஆதலால் இவருக்குப் பணம் வாங்காமல்

பொருள்களைச் கொடுப்பதினால் லாபமே யன்றி நஷ்டம் இல்லையென்று நம்பினார்கள். இவர் தம் விருந்தினர்களை ஸ்ரீமத் நாராயணனாகவே கருதி அனைத்து விதங்களிலும் அவர்களுக்குச் சேவை புரிந்தார். தானே விசிறுவார். அவர்களுடைய தேவைகளைக் கவனிப்பார். தனக்கு உடல்நலம் இல்லாத போதும் விருந்தினரை உபசரித்தல் பொருட்டுக் கடைவீதிக்குச் சென்று சாமான்களை வாங்கி, அச்சமையைத் தானே சுமந்து கொண்டு வருவார். மழைக் காலத்தில் ஒரு சமயம், விருந்தினருக்குச் சமைப்பதற்கு வேண்டிய உலர்ந்த விறகுகள் இல்லை. விறகிற்காக வீட்டு முகட்டில் இருந்த கம்புகளைத் தயங்காது உருவி எடுத்துவிட்டார். மழைக் காலத்தில் வரும் விருந்தினர்களின் உபயோகத்திற்காகத் தம் வீட்டில் உள்ள ஒழுகாத ஒரே அறையைக் கொடுத்துவிட்டுக் குளிரிலும், மழையிலும் இரவு முழுவதையும் திண்ணையிலேயே கழிப்பார்.

இவருடைய அன்பு புழு, பூச்சி ஈரூக அனைத்துயிர்களிடமும் பரவியிருந்தது. வீட்டுத் தூண்களைக் கரையான் அரிப்பதையாரேனும் தடுத்து நிறுத்த எண்ணினால் அதற்கு இவர் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார். சிற்றுயிர்க்கும் ஊறு விளைவிக்கா வண்ணம் மிக ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்வார்.

மிகவும் சாந்தமும், விநயமும் உடையவராய்
 னும், ஒரு தடவை பறவைகளைச் சுடுவதற்
 காகக் கிராமத்திற்கு வந்த இரண்டு ஐரோப்
 பியர்களுடன் சண்டையிட்டு அவர்களு
 டைய துப்பாக்கிகளைப் பறிமுதல் செய்து
 விட்டார். தன்னைக் கீழ்ப்பட்டவர்களிலும்
 கீழ்ப்பட்டவராகக்கருதியதால், இவருக்காக
 யாரேனும் வேலை செய்தால் அதனை அனு
 மதிக்க மாட்டார். ஒருதடவை கல்கத்தா
 சென்றபோது படகுச் செலவிற்காக ரூபாய்
 எட்டு எடுத்துச் சென்றார். வழியில்
 ஒரு பிச்சைக்காரியிடம் அந்த ரூபாயைக்
 கொடுத்து விட்டபடியால் பல நாள்கள்
 நடந்தே கல்கத்தாவை அடைந்தார்.
 உணவு உண்ணாமல் இருப்பது இவருக்கு
 மிக இயற்கை. எது கிடைக்கிறதோ
 அதனைத் திருப்தியுடன் உண்பார். பல இரவு
 களைத் தியானத்திலும், ஜபத்திலும் கழிப்
 பார். அடிக்கடி சமாதி நிலையை அடை
 வார். ஆன்மிக முதிர்ச்சியின் காரணமாக
 அனைத்திலும் இவர் தெய்வத்தைக் கண்
 டார். பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற
 இறைவன் நிறைந்துள்ளதை உணர்ந்த
 தினால் இவர் தன் இரு கரத்தையும் குவித்து
 எப்பொழுதும் வணக்கம் செலுத்தியபடியே
 இருப்பார். எல்லா விதத்திலும் இவர்
 பாகவத புராணத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள
 பாகவத உத்தமர் ஆவார்.

தனிச் சிறப்புப் பெற்றுள்ள மற்றொரு இல்லறச்சீடர் மகேந்திரநாத் குப்தா. இவர் “ம” என்ற புனைப் பெயரில் எல்லோராலும் நன்கு அறியப்பட்டவர். இவர் “ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்” என்ற மிகப் பிரசித்தி பெற்ற நூலின் ஆசிரியர். இதனை இவர் வங்க மொழியில் “கதாமிருதம்” என்ற தலைப்பில் எழுதினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் குண விஷேசங்களையும் வாழ்க்கை முறையையும் நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு இப் புத்தகம் மிகத் துணை செய்கிறது. உலகம் இதற்காக இவருக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைச் சந்திக்கச் சென்ற தினங்களில் எல்லாம் நடந்த சம்பாஷணைகளையும், இருந்த சூழ் நிலையையும் தம்முடைய நாட்குறிப்பில் குறித்து வைத்திருந்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மகா சமாதிக்குச் சில வருடங்களுக்குப் பின், நடந்தவைகளை நினைவு கூர்ந்து அதனை ஆழ்ந்து தியானித்து நாட்குறிப்பின் உதவி கொண்டு கதாமிருதம் என்ற புத்தகத்தை எழுதினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உபதேசங்கள் என்று அச்சிடப்படுபவை அனைத்தும் ‘ம’வின் புத்தகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே. ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானைப் பற்றி எழுதிய வியாசரைப் போன்றவர் இவர். இதுவரை அவதார புருஷர்களின்

வாழ்க்கைச் சரிதமும் உபதேசங்களுட் மனிதகுலத்திற்குச் செவி வழிச் செய்தி யாகவே இருந்தன. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உபதேசங்கள், குண நலன்கள், நித்திய வாழ்க்கையைப் பற்றிய சரியான தகவல்கள் தந்தருளிய “ம” அவர்களுக்கு நம் நன்றி என்றும் உரித்தாகுக.

துறவறச் சீடர்கள்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு இருந்த மற்றொரு வகையான சிஷ்யர்கள், துறவறச் சீடர்கள். இவருடைய ஆன்மிகப் பணியை நிறைவேற்றுவதற்காக வந்தவர்கள். பிற்காலத்தில் தோன்றிய ராமகிருஷ்ண மடத்திற்கும், ராமகிருஷ்ண சங்கத்திற்கும் அடிப்படைக் காரணமாய் இருந்தவர்கள். ராமகிருஷ்ணர் என்ற பெரிய மரத்தின் கிளைகள் போன்றவர்கள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் ஆன்மிகப் பொக்கிஷத்தினின்று உருவானவர்கள். இவர்களின் வாயிலாக இவருடைய ஆன்மிக ஆற்றல் பாய்ந்து மனிதகுலத்தின் அக வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தியது. இவர்கள் பதினாறு பேர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பல்வேறு ஆன்மிக அம்சங்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு அம்சத்தைக் கொண்டவர்கள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திறமைகளில் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொருவரும்

பெற்றிருந்தனர். சுவாமி விவேகானந்தரிடம் (நரேந்திரநாத்) உலக குரு என்ற அம்சத்தைக் காண்கின்றோம். இவர் உலகச் சமயச் சரித்திரத்தில் ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெற்றவர். சுவாமி பிரம்மானந்தார் (ராக்கால்) எப்பொழுதும் ஆத்ம உணர்விலேயே திளைத்தவர். இருப்பினும் இவருக்கு எல்லாவற்றைப் பற்றியும் நுண்ணறிவு இருந்தபடியால் மடத்து நிர்வாகத்தில் ஏற்படும் பல சிக்கல்களைத் தீர்க்க முடிந்தது. சுவாமி பிரேமானந்தரிடம் (பாபுராம்) திடநம்பிக்கை, அன்பு, சாந்த குணம் ஆகியவை இருந்தன. சுவாமி யோகனந்தர் (யோகின்) துறவும், பற்றின்மையுமே உருவானவர். சுவாமி நிரஞ்சனனந்தரிடம் (நிரஞ்சன்) மிகுந்த நம்பிக்கையும், தைரியமும் இருந்தன. சுவாமி துரியானந்தர் (ஹரி) மிகக் கண்டிப்பான வேதாந்தத் துறவி. இவருடைய நெறிவழுவாத தன்மை தேகத்தை எப்பொழுதும் இவருக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்திருந்தது. இவர் உலகத்தில் நிகழும் எதிலும் கலந்து கொள்ளாது தனித்திருப்பார். ஆனால் மக்களிடம் பேரன்பு பூண்டவர். சுவாமி சிவானந்தர் (தாரக்) ஆன்மிக ஆற்றலின் வடிவம். இவர் அன்பு ஞானம் இவற்றைத் தம்மைச் சுற்றிலும் எப்பொழுதும் பரப்பி வந்தார். மனித குலத்தின் தன்

மையில் அக்கறை கொண்டவர். சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர் (சசி) பாண்டித்யம் நிரம்பிய பக்தர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சேவையே தம் தவமாகச் கருதிச் செய்தவர். சுவாமி அபேதானந்தர் (காளி) ஆழ்ந்த படிப்புடைய துறவி. வேதாந்தத்தை வெளி நாடுகளில் பரப்புவதில் இவருடைய வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதி கழிந்தது. சுவாமி திரிகுணாதானந்தர் (சாரதா) அன்பே வடிவானவர். அன்னை சாரதையின் தொண்டிற்கே தன்னை அர்ப்பணித்தவர். சுவாமி அத்வைதானந்தா (மூத்த கோபால்) ஞானமும், நடைமுறையும் அறிந்த துறவி. சுவாமி அகண்டானந்தர் (கங்காதர்) துணிவு மிகுந்த யாத்திரிகர். சிரத்தையுடன் மனத்தை அகமுகமாகத் திருப்பியவர். பிற்காலத்தில் நரசேவையே நாராயண சேவை என்று வாழ்தவர். சுவாமி சாரதானந்தர் (சரத்) பண்டிதத் துறவி. எதுவாயினும், கலங்காது நடுநிலையில் இருக்கும் தன்மை பெற்றவர். ராமகிருஷ்ண சங்கம், மடம் இவற்றின் -பெரும் பொறுப்பை மிக்க ஆற்றலுடன் நிர்வகித்தவர். சுவாமி அத்முதானந்தர் (லாட்டு) என்பவர் கிராமத்தில் வசித்த இடைச் சிறுவர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் கருணையினால் மிக உயர்ந்த ஞானத்தைப் பெற்ற துறவியாக மாறியமைந்தவர். சுவாமி

சுபோதானந்தர் (கோக்கா) பூரண ஞானம் பெற்றிருப்பதற்கிடையே குழந்தை போன்று கபடமற்று வாழ்ந்தவர். சுவாமி விஞ்ஞானானந்தர் (ஹரிபிரசன்ன) ஒரு விஞ்ஞானி. ஞானத்தின் முதிர்ந்த நிலையை அடைந்தவர். இருப்பினும் ஒரு களங்க மற்ற குழந்தையின் இயல்பினைத் தன் மய மாக்கிக் கொண்டவர்.

இந்தச் சிஷ்யர்களில் இரண்டு பேரைச் சிறப்பாக ஆராய்தல் வேண்டும். ஒருவர் சுவாமி சாரதானந்தர், மற்றவர் சுவாமி விவேகானந்தர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் லீலா பிரசங்கம் என்று வங்க மொழியில் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் சரிதத்தை எழுதியவர் சுவாமி சாரதானந்தர், இது பின்பு ஆங்கிலத்தில் “ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உயர்ந்த மஹான்” என்ற தலைப்பில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இப்புத்தகம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கை விவரங்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாக அமைந்துள்ளது. இப்புத்தகம் நம்பத்தகுந்த ஒன்று. ஏனெனில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் காலத்திலேயே வாழ்ந்தவர்களின் சாட்சியத்தை அடிப்படையாகச் கொண்டது. மேலும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிக்குப் பின் எழுதப்பட்டது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த முக்கிய சம்பவங்களை நன்கு ஆராய்ந்து காலக்கிரம அட்டவணை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது வாழ்க்கைச் சரித

மாக மட்டுமல்லாது மனோ தத்துவ ரீதியிலும் படிக்கத் தக்க நூலாகும். ஏனெனில் இது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பாவமுகத்தில் இருக்கும்பொழுது அவருடைய மனநிலையை விளக்கிக் கூறுகிறது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை அறிய விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் இந்நூலைக் கட்டாயமாகப் படித்தல் வேண்டும். வருங்காலத் தலைமுறைக்கு அமுத மொழிகளைப் போன்று இந்த நூலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கு ஒரு பிரமாணமாகும்.

இவருடைய சீடர்களில் உலகம் போற்றும் தலை சிறந்த சீடர் சுவாமி விவேகானந்தர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையில் சுவாமி விவேகானந்தரின் தனிச் சிறப்பையும், பெருமையும் மதிப்பிடுதல் முடியாது.

ஒருவகையில் பார்த்தால் இவர் குரு தேவரின் அனுபூதியைப் பரிசோதித்த பரிசுமணி போன்றவர்.

இந்துக்களின் வாழ்க்கை முறையையும், வழிபாட்டு முறையையும் இகழ்ச்சியாகப் பேசி வந்தவர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் விசாரணை செய்யும் பொருட்டு வந்தார். “நீங்கள் கடவுளைக் கண்டதுண்டா?” என்ற கேள்வியுடன் இவரிடம் வந்தார். “நான் இறைவனைக் கண்டிருக்கிறேன். ஊனக் கண்ணால் நான் உன்னைப் பார்ப்பதை விடப்
ரா—9

பன்மடங்கு ஆழ்ந்து அகக் கண்ணால் நான் அவரை அறிகிறேன். என் சொல்படி நீ நடப்பாயேயானால், நீ கடவுளைக் காண்பதற்கு நான் உதவ முடியும்'' என்று விடை பகர்ந்தார். தன் வினாவிற்கு இவ்வாறு சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத பூரணமான பதிலைப் பெற்ற தீவிரமிக்க நரேந்திரன் (பிற்காலத்திய விவேகானந்தர்) ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அடிபணிந்தார். கேலி செய்ய வந்த விவேகானந்தர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் ஆட்பட்டார். அறிவு, ஆற்றலில் தன்னிகரில்லா இவ்விளைஞர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் ஆட்பட்டார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அனுபூதியின் ஆற்றலினாலும், தன்னலமேயற்ற அவருடைய அன்பினாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டார். நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எதனையும் நரேன் அங்கீகரிப்பதில்லை. சோதித்துப் பார்த்துத் தனக்குச் சரி என்று தோன்றினால் தான் எதையும் அங்கீகரிக்கும் குணமுடைய வராதலால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் பூரணமாக அடிபணிந்தது மெதுவாகவே நிகழ்ந்தது. ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைச் சோதனையிட்டார். வாதத்தினால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், நரேந்திரரைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை. ஆனால் தம் ஆத்ம சக்தியாலும், அளப்பரிய அன்பினாலும் விவேகானந்தரை தம்முடையவராக்கிக்

கொண்டார். தம் ஆத்ம சக்தியில் நரேந்திரனுடைய மனநிலையை உயர்த்தி, அனைத்திலும் உறையும் தெய்விகத்தை உணரும்படி செய்தார். ஆரம்பக் காலத்தில் நரேந்திரர் அத்வைதக் கொள்கையை இகழ்ந்து பேசுவார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் கூட்டுறவால் பிற்காலத்தில் இவருடைய கண்ணோட்டம் முற்றிலுமாக மாறியமைந்தது. நரேந்திரரின் அத்வைத விரிவுரை மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. அதே போன்று அனைத்து இந்து தெய்வங்களையும், காளியையும் சேர்த்து இகழ்பவராயும், விக்ரக வழிபாட்டை நிந்தனை செய்பவராயும் இருந்த இவர் முற்றிலும் மாறிவிட்டார். இந்து பாரம்பரியத்தை ஆதரிப்பவர என்ற முறையிலே, பின்பு விக்ரக வழிபாட்டிற்குப் பரிந்து வாதிட்டுள்ளார். பகுத்து ஆராய்ந்து அறிபவரிலிருந்து நம்பிக்கை மிக்க சிஷ்யராக மாறிய விவேகானந்தரின் இம்மாற்றம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையை நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு உதவுகிறது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சிறப்பு, பாண்டித்தியம், செல்வம், போன்றவைகளில் இல்லை. இவர் அகங்கார மற்றவர். குழந்தையைப் போன்று மிக எளிமையானவர். இவர் பெற்ற ஆன்மிக அனுபூதியிலும், தன்னலமற்ற அன்பிலுமே இவருடைய பெருமை அடங்கியுள்ளது.

இவரது ஆன்மிக அனுபூதி வெறும்மனக் கற்பனை என்றும், அது மூளைக்கோளாறு என்றும் மட்டமாக விமர்ச்சிக்கின்றனர். இவ்வாறான எண்ணம் கொண்டிருப்பவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாவிற்கு பதிலளிக்க கடமைப்பட்டுள்ளனர். எவ்வாறு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஆற்றல் மிகப் படைத்த விவேகானந்தரின் மனதை, மண்பாண்டம் செய்பவன் களி மண்ணைக் கையாள்வது போன்று திறமையாகக் கையாள முடிந்தது? முன்பு எந்தக் கொள்கையை கண்டிப்புடன் விட்டுக் கொடுக்காதவராக இருந்தாரோ, அதனைப் பற்றியே எவ்வாறு பின்பு முனைப்பான தூண்டுதலளிக்கும் பிரசங்கத்தை செய்ய முடிந்தது? ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அனுபூதி, மெய்ப் பொருளை அடித்தளமாகக் கொண்டில்லாவிடில் எவ்வாறு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சுவாமி விவேகானந்தரின் கண்ணோட்டத்தை மாற்றியமைக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருக்க முடியும்?

பெண் அடியார்கள்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குப் பெண் சிஷ்யர்களும் இருந்தனர். காமினி, காஞ்சனம் (பெண் ஆசை, பொன் ஆசை) மனிதனை பந்தத்துக்கு உள்ளாக்குகிறது, என்று அடிக்

கடி பேசினாலும் இவருக்குப் பெண்பால் ரிடம் மிக்க மதிப்பு உண்டு. அவர்களை இவர் அன்னை பராசக்தியின் சின்னம் என்றே கருதினார். இவர் காம உணர்வை முற்றிலும் கடந்தவர் என்பதினால் பெண்களுக்கு இவருடன் உறவாடுவதில் எவ்வித தயக்கமோ, சங்கடமோ ஏற்படுவதில்லை. கல்வி அறிவு மிக்க கௌரிமா, ஞானியோகின்மா, துணிச்சல் மிக்க கோலப்மா, தாய்மைப் பண்பு மிக்க அகோரமணி ஆகிய இவர்கள் இவருடைய பெண் சிஷ்யர்களில் முக்கியமானவர்கள். இல்லறச் சீடர்களில் நாக மஹாசயர் ஒரு தனி இடத்தைப் பெறுவதைப் போன்று கோபால்மா எனப்படும் அகோரமணி பெண் சிஷ்யர்களில் தனி இடத்தைப் பெற்றவர். குழந்தைப் பருவத்திலேயே விதவையானவர். நேரத்தின் பெரும்பகுதியைப் பாலகோபாலனின் திருநாம ஜபத்திலேயே கழிப்பார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தொடர்பால் ஆன்மிக வாழ்க்கையில் அடைய வேண்டியதை அடைந்தார். இவ்வம்மையாரின் கண்களுக்குப் பாலகோபாலன் ஸ்தூலமாகவே தெரிந்தார். இவருக்குக் கிருஷ்ணருக்கும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கும் இடையே எவ்வித வேறுபாடும் தெரியவில்லை. அதன் பின் இவ்வம்மையார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை கோபாலா என்றே அழைத்தார். பாலகிருஷ்ணரை

அவ்வம்மையார் பிரத்யக்ஷமாக உணர்ந்த வரலாறும், பாவ நிலையில் அவனிடம் கொண்ட வலிவான அன்பும், பணத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்ட இக் காலத் தவருக்கு மிகவும் விசித்திரமாகத் தோன்றும்.

அனைத்துப் பெண் சிஷ்யர்களிலும் மிகவும் முக்கியமானவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மனைவி சாரதா தேவியே. சாரதா தேவி ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரிடம் கொண்டிருந்த உறவினைப் பற்றி முன்பே கண்டோம். தட்சிணேசுவரம் வந்த நாளிலிருந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தேவைகளைத் கவனிப்பதிலும், உணவு சமைப்பதிலும், தியானம் செய்வதிலும், நேரத்தைச் செலவிட்டார், அன்னையார் எனப்படும் சாரதா தேவி. அன்னையாரின் வாழ்க்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கும், அவருடைய பக்தர்களுக்கும் செய்த இடைவிடாத தொண்டு என்று கூறலாம். தட்சிணேசுவரத்தில் அன்னையாரின் அறையில் தான் பெண் பக்தர்கள் கூடுவார்கள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மறைவுக்குப்பின் அன்னையையே அனைவரும் சார்ந்து இருந்தனர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மகா சமாதிக்குப் பின் அன்னையார் ஆன்மிக போதகராக விளங்கினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் துறவறச் சீடர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பணியை நன்கு நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு வேண்டிய

அனைத்து உதவிகளையும் அன்னையார் செய்தார்.

ஆன்மிக உபதேசம்

கேசவரால் கல்கத்தா நகர வாசிகளுக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டதை முன்பே கண்டோம். இதன் விளைவாக இவரைக் காணவந்த கூட்டம் பெருகலாயிற்று. அவர்களில் இவருடைய பக்தர் கூட்டமும் சீடர்கூட்டமும் இவரைச்சுற்றி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டதனையும் கண்டோம். எஞ்சியிருந்த இவருடைய வாழ்நாட்கள் அவர்களுக்குப் போதிப்பதிலும், அவர்களை வாழ்க்கையின் மேலான லட்சியத்திற்குப் பக்குவப்படுத்துவதிலுமே கழிந்தது. அவருடைய போதனைமுறை, அவர் சிஷ்யர்களுடன் கொண்டிருந்த உறவுமுறை ஆகியவைகள் பலவிதத்திலும் சிறந்து விளங்கின. தனக்குத் தெரியும் என்ற அகங்காரத்தின் காரணமாக, இவர் போதிக்கும் பணியைச் செய்யவில்லை. மிக்க பணிவுகொண்டவராதலால் எவ்வித ஆணவமுமின்றி, அடைந்த சிறப்பு அனைத்திற்கும் அன்னை பராசக்தியையே காரணமாகக் கிணர். அகங்காரத்தை பரிபூரணமாக அன்னை பராசக்தியிடம் சமர்ப்பித்ததால் குருசக்தி, இவருடைய உடல், மனம்

இவற்றின் வாயிலாக மிக அதிக அளவில் வெளிப்பட்டது. இந்தக் காந்த சக்தியின் எல்லைக்குள் வந்த அனைவரும், ஞான விழிப்பும், புனிதமும் அடைந்தனர்.

மிக்கத் தருதி வாய்க்கப்பெற்ற சிலர், நேரிடைத் தொடர்பின் வாயிலாக அவருடைய மிகஉன்னதமான போதனைகளைப் பெற்றனர். அவர் அதிக அளவு பயன் நல்கும்வார்த்தைகளையே பேசினார். முறையான சொற்பொழிவாலும், உரையாடல்களாலும் இப்போதனைகள் நல்கப்படவில்லை. விடுமுறை தினங்களில் பக்தர்களில் பெரும்பான்மையோர் இவரைத் தரிசிக்கவும், ஆசீர்வாதத்தைப் பெறவும், இவருடன் உரையாடவும் வருவார்கள். அப்படி வருபவர்கள் இவருடைய அறையில் கூடுவார்கள். அவர்களுடன் இவர் உரையாடுவார். சில சமயம் எழுப்பப்படும் வினாக்களுக்குப் பதில் அளிப்பார். சில சமயம் தன் அனுபவங்களையும், எண்ணங்களையும் கூறுவார். உலக விஷயங்களோ, அல்லது சமுதாயச் செய்திகளோ பேசப்படமாட்டாது. வந்தவர்களுக்கும் இவருடைய உயர்ந்த தெய்விக சன்னிதானத்தில் அப்படிப்பட்ட உலகியல் விஷயங்களைப் பற்றி பேச முடிவதில்லை. இவர் பேசியதெல்லாம் தெய்வத்தைப் பற்றியும், பக்திமிகுந்த வாழ்க்கையைப் பற்றியுமே. நேரடி அனுபவத்தை மட்டுமே

எப்போதும் கூறுவதால் இவருடைய பேச்சு, கேட்பவர்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு, அவர்களை நன்கு பக்குவப்படுத்தியது. இவருடைய பேச்சில் சிறப்பு அம்சம் என்னவெனில், பேச்சின் நடுவே மனத்தைக் உருக்கிப் பிழியும் பாடல்களைப் பாடுவதும், ஆனந்தக் கூத்தாடுவதும், பரவச நிலையடைவதும் ஆகும். இப்பரவசநிலை அடையும்பொழுது இவருடைய முகம் புன்முறுவலுடன் பொலியும். இந்நிலையில் ஆன்மிக ஆனந்தத் தையும், ஆற்றலையும் கூடியிருப்போர் உள்ளத்தில் இவர் பாய்ச்சுவார். இப்படிப்பட்ட காட்சிகள் தட்சிணேசுவரத்தில் இவரது அறையில் மட்டும் நிகழ்வதன்று. கல்கத்தா வில் வாழும் பக்தர்களில் சிலர் இவரைத் தங்கள் வீட்டிற்கு அழைப்பதுண்டு. அவர்கள் இல்லங்களிலும் பேச்சு, பாடல், நடனம், பரவசநிலை எல்லாம் நடக்கும். அப்படிப்பட்ட சமயங்களில், பக்தர்கள் கூட்டத்தையும் அக்கம்பக்கத்தில் வசிப்பவர்களையும், அவ்விட்டார் அழைப்பார்கள். அவ்வாறு கூடிய கூட்டத்தினருக்கு ஆன்மிக விருந்து கிடைக்கும்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள் என்ற புத்தகத்தின் பக்கங்கள் அனைத்தும் இவருடைய போதனை முறையின் சிறப்பை விளக்குவனவாக உள்ளன. இவருடைய

நாளின் பெரும்பகுதி சீடர்கள் அல்லது மக்கள் கூட்டத்திற்கு ஆன்மிக வாழ்க்கையைப் பற்றிப் புகட்டுவதிலேயே கழிந்தது எனலாம். எப்பொழுதேனும் பக்தர்கள் வீட்டில் நடக்கும் தெய்விக விழாக்களில் கலந்து கொள்வதற்காக மட்டுமின்றி வேறு ஒருபொழுதும் இவர் தட்சிணேசுவரத்தை விட்டு அகலவில்லை எனலாம். இவர் தமது உன்னதமான ஆன்மிக அனுபவங்களை, பேச்சினாலும், அன்பான நேரடித் தொடர்பினாலும் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டதால் ஆன்மிகப் பணி புரிவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் மற்றவர்களைவிட இவருடைய பணி மிகச் சிறந்தது என்பதை அறியலாம். சம்பிரதாயத்தை விட்டு நழுவினது இவருடைய போதனை முறையில் ஒரு சிறந்த அம்சமாகும். இவருடைய பேச்சில் ஆழ்ந்த கருத்தும் வேடிக்கையும், மகோன்னதமானதும், சாதாரணமானதும் கலந்தே இருக்கும். ஆனந்தத்திற்கும் ஊக்கத்திற்கும் எப்பொழுதும் இருப்பிடமாக இருந்தார். இவருடைய பேச்சுக்கள் சுவையற்ற சொற்பொழிவாகவோ அல்லது நம்பிக்கை ஊட்டாதவையாகவோ அல்லது உலக நடைமுறைக்கு ஒத்து வராதவையாகவோ இருக்காது. பெரும்பாலும் தினந்தோறும் இவரை மையமாகக் கொண்டு இவருடைய அறையில் சில நிகழ்ச்சிகள் நடப்பதுண்டு.

அவை அங்கிருப்போரை ஊக்குவிப்பதாயும், மகிழ்ச்சியூட்டுவதாயும், போதிப்பதாயும், ஆறுதலளிப்பதாயும் அமையும். பரவச நிலையில் இவர் தெய்விகப் பாடல்களைப் பாடுவார். பஜனானந்தத்தில் நர்த்தனம் செய்வார்.

சீடர்களாக ஏற்றுத் கொள்வதற்கு முன் இவர் அவர்களை நன்கு ஆராய்வார். அவர்களின் குண நலன்களை நன்கு புரிந்து கொண்ட பின்னரே ஏற்றுக் கொள்வார். அவர்களின் உடற்கூறுகளை ஆராய்வதன் வாயிலாக இவர் அவர்களின் தன்மையை அறிந்து கொள்வார். இந்தக் கலையில் இவர் வல்லவர். அவர்களுக்குத் தெரியாமல் அவர்களுடைய சிறுசிறு தினசரி செயல்களைக் கவனிப்பார். மேலும் வினாக்கள் எழுப்பியும், தன்னுடைய போதனைகளும், தத்துவங்களும் எவ்விதப் பிரதி விளைவுகளை அவர்களிடம் உண்டு பண்ணுகிறது என்பதன் மூலமும் அவர்களை மதிப்பிடுவார். இவ்வழிகளுடன் கூட, சில சமயங்களில் தன்னுடைய யோக சக்தியினால் அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று அறிவார். யோக மகிமையால் அவர்களின் மன ஆழத்தில் இருப்பதைப் பற்றி அவர்கள் அறியாமல், அவர்களே தன்னை மறந்த நிலையில் பேசும்படிச் செய்வார்.

சீடர்கள் என்று ஏற்றுக் கொண்டவர்

களை இவர் தன்னுடைய அன்பின் ஆற்றலினால் தன்னுடையவர்களாகவே ஆக்கிக் கொண்டார். சீடர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களிடமிருந்துகூட இவ்வளவு அன்பை அனுபவித்ததில்லை. அவர்களை நல்வழி நடத்துதற் பொருட்டு நெறிகளை வகுத்தளித்தார். அதனை அவர்கள் செயலில் கொண்டு வரும்படி பார்த்துக் கொண்டார். அவர்களிடம் ஏதாவது விரும்பத்தகாத இயல்புகள் இருப்பதைக் கண்டால் அதனைத் தன்னுடைய ஸ்பரிசுத்தாலோ அன்றி எண்ணத்தாலோ மாற்றி விடுவார். அவர்களுக்கு உயர்ந்த ஆன்மிக அனுபவங்களை நல்குவார். இவரிடமிருந்த ஆன்மிகமும், தெய்விக அன்பும் இவரிடம் தொடர்பு கொள்வோருக்கு ஆற்றலையும், ஆன்மிக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஊக்கத்தையும், விடா முயற்சியையும் நல்கியது. இவர் ஒருவருடனும் வாதம் புரிவதில்லை. புலமையை மட்டும் வெளிப்படுத்தும் பேச்சிலும் ஈடுபடுவதில்லை. ஆன்மிக விஷயங்களில் இவருக்கிருந்த திடமான கொள்கைகளை மிகவும் பணிவாகக் கூறுவார். கேட்போர் புரிந்து, அவரவர் திறமைக்குத் தகுந்தபடி ஏற்றுக் கொள்ளும்படி விட்டுவிடுவார். தன்னுடைய கொள்கைகளை இவர் யாரிடமும் திணிக்கமாட்டார். பகுத்தறிந்து எதையும் ஏற்கும் பாங்குடைய

இவருடைய சீடர்கள் தம்முடைய உபதேசங்களை நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்க விட்டு விடுவார். தான் அவர்களைச் சோதித்து அறிந்தது போல் அவர்கள் தன்னைச் சோதித்து அறிய முழு உரிமையும் நல்கி இருந்தார். அப்படி அவர்கள் செய்யும் பொழுது இவருடைய போற்றுதலையே பெற்றனர்.

பலதரப்பட்ட மனப்பாங்கு உள்ளவர்களையும் அறிவு வளர்ச்சியில் பல நிலையில் இருப்பவர்களையும் கவரக்கூடிய வகையில் ஆன்மிக விஷயங்களை விளக்கிக் கூறும் அதிசயிக்கத் தக்க ஆற்றல் இவரிடம் இருந்தது. நன்கு கற்ற ஈசுவர சந்திர வித்யா சாகர் போன்ற பண்டிதர்களைக்கூடத் தன்னுடைய ஆழமான ஞானத்தால் ஆச்சரியப்பட வைத்து விடுவார். கிராமத்துப் பெண்கள் மன ஆறுதலை வேண்டியும், தங்களுக்கு உள்ள சிறு சந்தேகங்களைப் போக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டும் இவரிடம் வருவார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடைய நிலைக்கு இறங்கி வருவார். அறிவின் மேல் படித்தரத்திற்கும், கீழ்ப் படித்தரத்திற்கும் இரண்டுக்குமே இவரால் செல்ல இயலும். இவர் வாழ்க்கையும், எண்ணங்களும் பழமை சம்பிரதாயத்தில் ஊறியவை. நவீன, விஞ்ஞான, சமுதாயக் கொள்கைகளைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாதவர். இருப்பினும் சீர்திருத்தக் கொள்கைகளையும், பகுத்தறிவுக்

கொள்கைகளையும் போற்றுவார். முற்றிலும் மாறுபட்ட மனப்பான்மையுடைய விசுவநாத உபாத்யாயர், கேசவசந்திரர், நரேந்திர நாத், நாக மஹாசயர், டாக்டர் மகேந்திர லால், கிரீஷ் போன்றவர்கள் நட்புடன்பழகுவதை இவருடைய அறையில் காணலாம். ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்ற ஐதிகத்தையுடைய வேறுபட்ட சமயங்களை கடைப்பிடித்ததும், பாவமுக நிலையில் ஊன்றியிருந்ததும் ஆகிய இவை மட்டுமே இவருடைய இணையற்ற பரந்த மனப்பான்மை, எல்லையற்ற கருணை, வேறுபட்ட குண நலன்களும் கண்ணோட்டமும் உள்ள மக்களுக்கு பொருந்திய குரு என்ற நிலை, இவற்றை விளக்குகிறது. உண்மையில் இவர் அனைவருக்கும் பொதுவானவர். இருப்பினும் மக்களுள் மிகத் தனித்தவர்.

பொதுவாக குரு சீடர் தொடர்பில் காணப்படும் இலக்கணங்கள் எதுவுமே இவர் சீடர்களிடம் கொண்ட இணக்கத்தில் இல்லை. சீடர்கள் தனக்கு மரியாதை காட்ட வேண்டுமென்று இவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. இவருடைய சீடர்கள் தங்கள் குடும்பத்தினரைவிட இவரிடம் மிகநெருக்கமாகப் பழகுவார்கள். பெற்றோர்களைவிட இவரிடம் அன்பு மிக வைத்திருந்தனர். ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கை அல்லது தத்துவத்தைமட்டும் இவர் போதிக்கவில்லை.

மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய கண்ணோட்டத்தைத் திருத்தியமைத்து, உலகம், மக்கள் இவற்றின் இயல்பினை நன்கு புரியவைத்து, ஆன்மிக விழிப்பை ஏற்படுத்தியது ஒன்றே இவர் செய்தது எனலாம். இதனைப் பிரசங்கம் செய்து சாதிக்கவில்லை. ஆனால் அன்பான இணக்கத்தாலும், அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளின் மூலமாகவும் தூய வாழ்க்கையாலும், புலனடக்கத்தாலும், எல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாக ஜபத்தாலும், தியானத்தாலும் சாதித்தார். ஆன்மிக அனுபூதி பெறுதற்கு உண்மையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதனையும் பிரம்மச்சரியம் அவசியம் என்பதையும் சீடர்களுக்கு விடாது வற்புறுத்தி வந்தார்.

அவதார புருஷரிடம் தெய்வ இயல்பும், மனித இயல்பும் சந்திப்பதனை முன்னே கண்டோம். சில சமயம் தெய்விகம் வெளிப்படும். மற்ற சில சமயத்தில் மனித இயல்பு வெளிப்படும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் மனித இயல்பே இளவயதில் மேலோங்கி இருந்ததையும் கண்டோம். குரு என்ற நிலை ஆரம்பித்த பின் சீடர்களும், பக்தர்களும் இவர்களிடம் கொண்ட உறவு முறையில் தெய்விக இயல்பு மேலோங்கியது. நேரடி சீடர்களில் பலருக்கு, ஸ்பரிசுத்தாலும், எண்ணத்தாலுமே பல

பிறவிகள் கடும் சாதனை செய்து பெற வேண்டியதை நல்கினார். ஆராயாமல் நம்பிவிட மறுக்கின்ற தன்மையுடைய சுவாமி விவேகானந்தரின் மனத்தைத் தம் எண்ணத்தாலேயே மாற்றியமைத்தார். அனைத்தும் ஒன்றே என்ற அத்வைத உணர்வை ஊட்டினார். ஒழுக்கமற்ற, கட்டுப்பாடில்லாத கிரீஷ் சந்திர கோஷ் என்பவரை, பூரணமாக இறைவனிடம் சரணடைந்தவராக மாற்றியமைத்தார். மன்மத் என்ற தீயவனுக்கு ஞானத்தை நல்கினார். பின் மன்மத் தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் இறைவனின் நாமம் சொல்வதிலேயே கழித்தான். சீடர்களில் பலருக்கு ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் அவர்களுடைய தீய இயல்பு அவர்களைக் கீழ் நிலைக்கு இழுக்கும் பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அருளால் அந்தக் கீழான இயல்பு மாறியமைந்தது. இதன் வாயிலாக மிக உயர்ந்த ஆன்மிக உணர்வைப் பெற்றனர். இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் இவருடைய தெய்விகத் தன்மையின் வெளிப்பாடு அனைவரும் அறியும் வகையில் அமைந்தது. இச்சமயத்தில் இவரது ஆன்மிக ஆற்றலினால் பெரும்பான்மையான சீடர்கள் மிக உன்னதமான ஆன்மிக ஞானத்தைப் பெற்றனர். இது விரிவாக மற்றோர் இடத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சாதாரண

மனித மன நிலையில் இவர் பணிவானவர் களுக்கும் பணிவானவர். அந்நிலையில் தம்மை குரு என்று மற்றவர்கள் கூறுவதையே இவர் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார். தெய்விக மன நிலையில் இவர் முற்றிலும் புதிய மனிதராக தோன்றுவார். அப்பொழுது இவரிடமிருந்து அளவற்ற ஆற்றல் ஊற்றெடுத்துப் பரவும். இந்நிலையில், பெரிய மனிதர்கள் என்று உலகத்தவரால் மதிக்கப்படுபவர்கள் கூட இவருக்கு மிகச் சிறியவர்களாகத் தோன்றுவார்கள். ஒரு நொடிப் பொழுதில் மனிதர்களுடைய உணர்வுகளை மேல் நிலைக்கு உயர்த்தி அவர்களுடைய இஷ்ட தெய்வத்தின் காட்சியை அல்லது பெரு முயற்சியால் பெறவேண்டிய ஆன்மிகப் பலனை நல்க இவருக்கு இயலும்.

இவருடைய போதனை முறையில் உள்ள மற்றொரு சிறப்பு அம்சம் என்னவெனில் நீடித்த பழமைக் கட்டுப்பாட்டை இவர் பின்பற்றாதது ஆகும். செய்முனைப்பையும், வேடிக்கை விநோதத்தையும், உன்னதமானதையும், சாதாரணமானதையும் கலந்தே இவர் போதித்தார். இவருடைய குண நலன்கள் பல தரப்பட்டதாக அமைந்திருந்தபடியால், அந்த நேரத்தின் தேவைக்குத் தகுந்தவாறு ஊக்கமளிப்பது, சந்தோஷப்படுத்துவது, உபதேசிப்பது, ஆறுதலளிப்பது போன்றவற்றைத் தன் மனரா—10

நிலையை மாற்றிக் கொண்டு செய்வார். பரவச நிலையில் பக்திப் பாடல்களைப் பாடுவார். ஆனந்த மிகுதியில் நர்த்தனம் ஆடுவார். இதன் பின் மிக எளிய முறையில் சமயக் கோட்பாடுகளை விளக்குவார். நிர்குண, சகுண பிரம்மத்தைப் பற்றியோ அல்லது இறைவனுடைய நலன்கள், உலகில் இருக்கும் கேடுடன் ஒன்றோடொன்று இணைந்திருக்கும் பான்மையைப் பற்றியோ பேசுவார். மிக உயர்ந்த ஞானத்தினின்று ஒரு சிரமமுமின்றி பிரபஞ்ச உணர்விற்கு இறங்கி வந்து, எவ்வாறு உலகில் வாழ வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் பேச இவரால் முடிந்தது. எளிமையான இயல்புடைய யோகினுக்கு, எவ்வாறு பொருள்களை வாங்கும்பொழுது பேரம் பேசுவது என்று கற்பித்தார். கட்டுக்கடங்காது, சிந்தியாது செயல்படும் நிரஞ்ஜனை மாற்றியமைத்தார். பெண்களை வெறுக்கும் ஹரிக்கு பெண்கள், அன்னை பராசக்தியின் வடிவம் என்று போதித்தார். ஒரே மகனை இழந்த மணிமல்லிக் என்பவருக்கு ஆறுதல் அளித்தார். மனைவி மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாதவரைக் கண்டித்தார். தத்துவம் அல்லது பக்தி அல்லது ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு எதைப் பற்றியாயினும் இவருடைய உபதேசங்கள் சிரிப்பூட்டுபவையாக இருக்கும். பல ஒப்புமை

களையும், உவமானக் கதைகளையும், பேச்சு வழக்கில் உள்ள கிராமிய வங்காள மொழியில் கூறுவார். உணர்விற்கேற்ப ஏற்றியும், இறக்கியும் பேசுவார். சிறிது திக்கி திக்கிப் பேசுவார். அப்படிப் பேசுவது கேட்பதற்கு மிக இன்பமாய் இருக்கும். சிரிப்பூட்டும் எதையாவது கூறுவார். கேட்போர் வயிறு குலுங்க, விலா வெடிக்கச் சிரிக்க ஆரம்பித்து விடுவதால் அடிக்கடி இவருடைய பேச்சு அரைகுறையாக நின்றுவிடும். சில சமயம் கீர்த்தனம் இவருடைய அறையில் நிகழும். கங்கையில் நீராடச் செல்லும் யாத்திரிகர்கள் பயனற்ற பேச்சுகள் பேசுவதைப் பற்றியும், கபட வேடதாரிகளான பக்தர்களைப் பற்றியும், தன் சகோதரனின் வீட்டில் வந்து அதிகாரம் செய்யும் விதவைகளைப் பற்றியும், மனைவி சொல்லுக்கு அடங்கிய கணவன்களைப் பற்றியும், மேலும் தினசரி வாழ்க்கையில் நடக்கும் செயல்களைப் பற்றியும் பேசுவார். இவை, இவர் அனைத்தையும் எவ்வளவு ஊன்றி கவனித்திருக்கிறார் என்பதனை விளக்குகிறது. வேடிக்கை விநோதங்களுக்கு இடையிலும், ஒரு சிறியகருத்துக் கூட மிக உன்னத ஆன்மிக உணர்வை இவரிடம் தூண்டிவிடும். இவர் ஆன்மிக உணர்வில் முற்றுமாக மூழ்கி விடுவார், அல்லது சமாதியில்

ஆழ்ந்துவிடுவார். இவரைச் சுற்றி உள்ளோரும் இவருடைய ஆற்றல் மிக்க எண்ணத்தின் வசப்பட்டு விடுவார்கள்.

பரவச நிலையில் இருப்பினும், ஆன்மிக போதையில் இருப்பினும் வாழ்வில் ஏற்படும் சிறு சிறு விஷயங்களில்கூட இவருக்கு கவனம் இருக்கும், இதில் யாரும் இவரை மிஞ்ச முடியாது. உடற் தூய்மையில் கருத்து செலுத்துவார். இவரது அறையில் சாமான்கள் ஒழுங்காக அதற்குரிய இடங்களில் இருக்க வேண்டும். மக்கள் கிழிந்த ஆடையுடனோ, கிழிந்த செருப்புடனோ இருப்பதை விரும்ப மாட்டார். போதிய வெளிச்சம் வீட்டில் இல்லாமல் இருப்பதை விரும்பமாட்டார். எங்கு, எப்பொழுது சென்றாலும் இவருடைய சொந்த உபயோகத்திற்குத் தேவையான சில சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு செல்வார். விருந்து உபசரிப்பவருக்கு எவ்வித வசதிக் குறைவும் ஏற்படும் வகையில் அவர்களது வீட்டிற்குச் செல்லலாகாது என்றும், குறிப்பிட்ட நேரத்தில்தான் செல்ல வேண்டும் என்றும் போதிப்பார். செருப்பு அல்லது குடை அல்லது துணி முதலிய எதையாவது ஞாபக மறதியாக விட்டுவிட்டு வந்தார் என்பதே இவருடைய வாழ்க்கையில் இல்லை. சமாதி நிலையிலும், இறை எண்ணத்தினால் தன்னை மறந்த நிலையிலும் கூட

இவருடைய புலன்கள் மிகவும் கூர்மையாக இருந்தபடியால் அறையில் நுழையும் பொழுதே இவருடைய கண்கள் ஒரு பார்வையிலேயே அங்குள்ள சாமான்களைக் கவனித்துவிடும். இவருடன் வந்தவர்கள் பொருள்கள் இருப்பதைக்கூட கவனித்திருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் இவரோ நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்புகூட சரியாக அப்பொருட்களின் உருவ அமைப்பைப் பற்றியும், அது இருந்த இடத்தைப் பற்றியும் விவரிப்பார்.

தொண்டைப் புண்ணும் அதன் நோக்கமும்

1885-ஆம் வருடம் கோடை காலத்தில் இவர் தொண்டையில் சிறிது வலியையும், சூட்டையும் உணர ஆரம்பித்தார். இதனால் சூட்டைத் தணிக்கும்பொருட்டு அடிக்கடி ஐஸ் சாப்பிட ஆரம்பித்தார். இவர் அதிகம் பேசுவதும், பாடுவதும், அடிக்கடிப் பரவசநிலை எய்துவதும் சரியல்லவென்று வைத்திய நிபுணர்கள் எச்சரிக்கை செய்தனர். ஆனால் அந்த எச்சரிக்கையை இவர் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை. இவருடைய வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் உபதேசிப்பதும், ஆன்மிக வியாதியைக் குணப்படுத்துவதுமாக அமைந்தது. இவருடைய உடலில் கண்ட வலி கூட, ஆன்மிகப் பணியினின்று இவரை விலக்கச் செய்ய இயல

வில்லை. புத்தரின் அன்பும், கருணையும் இவருடைய உள்ளத்தினின்று ஊற்றெடுத்துப் பெருகிற்று. அஞ்ஞானத்தில் உழலும் ஒரு உயிருக்காவது முக்தி நல்க இயலுமானால் எத்தனைப் பிறவி வேண்டுமானாலும் எடுத்துத் துன்பப்படத் தயார் என்று கூறியுள்ளார். அதனால் மருத்துவர்களின் எச்சரிக்கை எதுவும் பயனற்றுப் போயிற்று. அந்தக் கோடையில் பாணி ஹாடி என்னும் இடத்தில் நிகழ்ந்த ஸ்ரீகௌராங்கரது மகோற்சவத்தில் கலந்து கொண்டார். பெருங் கூட்டத்தினருக்கிடையே இவர் பாடினார். பரவச நிலையில் மணிக்கணக்காக ஆனந்தக் கூத்தாடினார். இதன் விளைவாக இவருடைய தொண்டைப் புண் அதிகரித்தது. இதனால் தொண்டையினின்று எப்பொழுதாவது இரத்தம் கசியலாயிற்று. இவருடைய வியாதி புற்று நோய் என்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. தட்சிணேசுவரத்தில் மருத்துவ வசதியில்லாமையால் 1885-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் இவரைக் கல்கத்தாவிற்கு பக்தர்கள் அழைத்துச் சென்றனர். சியாம்புகூர் என்னும் இடத்தில் ஒரு வாடகை வீடு அமர்த்தி பிரசித்தி பெற்ற ஹோமியோபதி டாக்டர் மகேந்திரலால் சர்க்கார் என்பவரை இவருடைய வைத்தியத்திற்காக ஏற்பாடு செய்தனர். சந்தடி

மிகுந்த இடத்தில் வீடு அமைந்திருந்தது. மேலும் வீடு மிகச் சிறியது. அதனால் நல்ல காற்றோட்டமான இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்படி வைத்தியர் கூறியதால் 1885-ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் காசிப்பூரில் உள்ள ஒரு தோட்ட மாளிகைக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை அழைத்துச் சென்றனர். அங்கு இவருடைய வைத்தியத்திற்கு வேண்டிய அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. தூய அன்னை ஸ்ரீ சாரதா தேவியும் தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து இங்கு வந்து இவருடைய ஆகாரத்திற்கான பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். இல்லறச் சீடர்களில் குறிப்பாக சுரேந்திர மித்ரா என்பவர் அனைத்துச் செலவின் பொறுப்பினையும் ஏற்றுக் கொண்டார். பின்னால் துறவறம் பூண்ட இளம் சீடர் கூட்டம் முதலில் முறை வைத்துத் தங்கி இவரைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டது. பின்பு காசிப்பூரிலேயே தங்கி இவருடைய உடலைப் பேணினர். அதில் பலர் கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவர்கள். ஆனால் தங்களுடைய சொந்த அலுவல்களையும், பெற்றோரின் மறுப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் இவரைச் சுற்றியே எப்பொழுதும் இருந்து வந்தனர். இவ்வாறு இவருடன் முதன் முதலில் எப்பொழுதும் தங்கியவர்கள் நரேந்திரநாத், ராக்கால், பாபுராம், நிரஞ்ஜன்,

யோகின், வாட்டு, மூத்த கோபால், காளி
சசி, சரத், இனைய கோபால் ஆகிய பன்னிரு
வர். இனைய கோபாலைத் தவிர
மற்ற அனைவரும் பின்னாளில் துறவறம்
ஏற்றனர். நரேந்திரர் என்ற சுவாமி
விவேகானந்தர் இக் கூட்டத்தின் தலைவர்.
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குத் தேவையான ஏற்
பாடுகளைக் கண்காணித்ததுடன், இந்த
இளைஞர்களை ஒன்று சேர்த்து ஸ்ரீராம
கிருஷ்ணருக்குப் புரியும் சேவை அவர்களு
டைய சொந்த அலுவல்களைவிட முக்கிய
மானது என்பதனை நரேந்திரர் வலியுறுத்தி
னார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைத் தட்சிணேசுவரத்
தில் சந்திக்கச் சென்ற நாட்களில் இவர்கள்
விடுமுறை தினங்களில் மட்டுமே ஒன்று கூடு
வர். அப்பொழுது இவர்களிடம் மிக நெருக்
கம் இல்லை. ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய
நோய் ஒரு புனிதமான செயலுக்காக இவர்
களை ஒன்று சேர்த்தது. இவ்வாறு காசிப்
பூர் தோட்டத்தில் பிற்கால ஸ்ரீராம
கிருஷ்ண மடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டப்பட்
டது எனலாம். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின்
துறவு, அனுபூதி, சேவை இவற்றுடன்
இவர்களுக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் இருந்த
அன்பு, இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கொண்
டிருந்த நட்பை உறுதி பெறச் செய்தது.
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குச் செய்யும் சேவையே
தங்களுடைய பிறவியின் இலட்சியம் என

எண்ணினர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் போன்ற ஒரு புண்ணிய புருஷர் ஏன் கொடிய வியாதி யால் துன்பப்பட வேண்டும் என்ற வினா எழுகிறது. இவரைப் பின்பற்றுவோரில் பெரும்பான்மையோர், இவர் மற்றவர்களின் பாவத்தை ஏற்று அவர்களை புனிதப் படுத்திக் கரையேற்றியதே என்று கருதுகின்றனர். இவர்களுடைய கூற்று ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் சியாம்புகூரில் கண்ட ஒரு காட்சியைக் கொண்டமைகிறது. ஒருநாள் இவருடைய உடலிலிருந்து இவரைப் போன்ற ஓர் உருவம் வெளிக் கிளம்பி வருவதைக் கண்டார். அதனுடைய தேகத்தின் பின்பகுதி முழுமையும் புண் இருந்தது. இவரால் கரையேற்றினவர்களுடைய பாவங்களே இவ்வாறு புண்ணாக இருப்பதாக இவருக்கு உணர்த்தப்பட்டது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் அமைவதற்கு இவருடைய நோய் அடிகோலியது என்பதே மிக முக்கியமான, உலகம் முழுமையும் ஏற்றுக் கொண்ட காரணமாகும். தட்சிணேசுவரத்திலேயே கடைசிக் காலத்திலும் வாழ்ந்து பக்தர்களை வரவேற்றிருந்தால் ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடம் தோன்றிருக்க முடியாது. அதனால் அன்னை பராசக்தியின் திட்டத்தினால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு வியாதி ஏற்பட்டது என்றே நாம் கொள்ளவேண்டும்.

உடல் நலன் முற்றிலுமாக பாதிக்கப்பட்ட பொழுதுதான் இவருடைய ஆன்மிக ஆற்றல் உச்ச நிலையை அடைந்தது என்பது கவனிக்கத் தக்கது. பொதுவாக மக்களிடையே உடல் நோய் அதிகரிக்கும்பொழுது மன ஆற்றல் குறைவுபடும். உடல் வலி இவருக்கு அதிகமாய் இருந்தது. ஆயினும் முன்போலவே இவருடைய தெய்விகப் பரவசமும், ஆன்மிகச் சூழலில் ஏற்படும் சமாதியும் தொடர்ந்தன. குரு என்ற மன நிலையில், முன்பு சீடர்களுக்கு ஆன்மிக விழிப்பு ஏற்படுத்த அவர்களைத் தொட வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. இப்பொழுதோ இவருடைய எண்ணம் ஒன்றே போதுமானதாக இருந்தது. இவரைச் சுற்றியிருந்த இளைஞர் குழாம் அப்பொழுது மிக்க ஆர்வத்துடன் ஆன்மிக சாதனைகளைச் செய்ய ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். காசிப்பூரில் முதன் முதலில் சுவாமி விவேகானந்தருக்கு நிர்வகிப்ப சமாதி கைகூடியது. பெரும்பான்மையோர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்படாவிடினும் பஜனை, கீர்த்தனை முதலியன முன்போலவே இவர்முன்னிகழ்ந்தன. பெரும்பாலும் நோயாளிகளின் அறை மகிழ்ச்சியற்று சோர்வு ஊட்டக் கூடியதாகவே இருக்கும். ஆனால் அதற்கு மாறாக இவருடைய அறையினின்று தவத்தினால் உண்டாகும் ஆன்மிக அதிர்வுகளே

அதிகமாக எழுந்தன.

வருத்தத்திற்கும், சோர்விற்கும் ஆளாகாத இந்த ஆனந்தமயமான மனநிலை இவர் பெற்ற ஆத்மானுபூதியின் விளைவே யாகும். நாவன்மை படைத்த ஒருவன் ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கும் பொழுது இறைவனைப் பற்றியும், தத்துவங்களைப் பற்றியும் மிக நன்றாகப் பேசலாம். ஆனால் அபாயங்கள் பயமுறுத்தும் பொழுதோ, அன்றி வேதனைகள் உடலை வருத்தும் பொழுதோ மேலோட்டமான புத்திக் கூர்மை மழுங்கி மறைந்து விடுகிறது. அந்நிலையில் உடலைப் பற்றிய நினைவு ஒன்றே மிஞ்சுகிறது. கிளி ஒன்று பூனையைக் காணாத வரை ராமா, ராமா என்று பகவானின் நாமத்தைப் பகர்கிறது. ஆனால் பூனை நெருங்கும் பொழுதோ, இறை நாமத்தை மறந்துவிட்டு கீ, கீ என்று கத்துகிறது. மெய்யன்பு இல்லாதவன் அங்ஙனம் ஆபத்துநிலையில் தெய்வத்தை மறந்து விடுகிறான் என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறுவார். ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தீர்க்க இயலாத உடல் வேதனையில் மிகவும் அவதியுற்ற பொழுதும் இறைவன் தன்னைப் புறக்கணித்ததாகக் கருதவில்லை. மக்களுக்கு இறைவனிடம் இருக்கும் நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்துவதே இவருடைய வாழ்க்கையின் பணி

யாகும். அந்த நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்குரிய அத்தாட்சியையும் நல்கினார். இப்பிறவிலேயே இறைவனைக் காணலாம் என்பதே அதற்குரிய அத்தாட்சியாகும். ஆனால் அனைவரும் நினைத்த அளவிலேயே இறைக் காட்சி பெற இயலாது. இதற்குரிய தொடக்கம் நம்பிக்கை. ஒரு நம்பத்தகுந்த அருளாளரைக் காணும் பொழுது தான் இந்த நம்பிக்கை உண்டாகும். இதற்கு இறைவனை சுயஅனுபூதியில் பெற்றது மெய் என்று நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். வாழ்க்கையின் அனைத்துச் சோதனைகளையும் கடந்து வந்துள்ளதே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய அனுபூதி மெய் என்பதனை நிரூபிக்கிறது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஆணவமற்று எளிய வராக இருந்தார். சுயஅனுபூதியில் இறைவனை அடைந்தனால் பெற்ற ஆற்றலைத் தவிர இவரிடம் வேறு எதுவும் இல்லை. இவர் அடைந்த அனுபூதி இவருக்கு நல்கிய அளப்பரிய ஆற்றலின் காரணமாக உடல் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் பொழுதும் இவர் மனதில் சிறிது சந்தேகம்கூட ஏற்படவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, இவருடைய மன சக்தி ஒருங்கிணைந்து ஆற்றல் மிக உடையதாய் இருந்ததால் நினைத்த அளவில் மக்களின் மனநிலையை இவரால் மாற்றியமைக்க இயன்றது. எவ்வாறு நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் பொழுதும் இவருடைய

மனோ சக்தி ஒருங்கிணைந்தது? உடல் ஆரோக்கியமாக இருக்கும் பொழுது இருந்ததைவிட உடல் வேதனையுற்றிருக்கும் பொழுது ஆற்றல் அதிக அளவில் இருந்தது. புத்தி சுவாதீனமற்றவனுக்கு மனதில் உதிக்கிற பொய்த் தோற்றம் போன்றதே இவரது அனுபூதிகளும் என்று மனோதத்துவ நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் நோய்ப் படுக்கையில் இருக்கும் பொழுது பெற்ற அளப்பரிய மன ஆற்றலே மனோ தத்துவ நிபுணர்களின் வாதம் சாரமற்றது என்பதனை புலப்படுத்துகிறது. இவர் ஒரு வினாடிகூட அத்வைத உணர்வினின்றி பிறழவில்லை. வியாதியைக் குணப்படுத்தும்படி அன்னை பராசக்தியிடம் பிரார்த்தனை செய்யும்படி இவரை இவருடைய சீடர்கள் வேண்டினர். நரேந்திரன் விடாது வற்புறுத்தியபொழுது, நெடு நாட்களுக்கு முன்பே அன்னை பராசக்தியிடம் உடல், உள்ளம் அனைத்தையும் ஒப்புவித்து விட்டபடியால் தன்னால் அத்தகைய பிரார்த்தனையைச் செய்ய இயலாது என்றும் ஆயினும் அதற்கு முயற்சி செய்வதாகவும் கூறினார். சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு பின்வருமாறு பகர்ந்தார்; “என்னால் எவ்வித உணவையும் அருந்த இயலவில்லை. சிறிது உணவு உண்பதற்கு அனுமதி தரவேண்டும்” என்று நான் ஜகன்மாதவிடம் பிரார்த்தித்தேன்.

அதற்கு ஜகன்மாதா, 'இவர்களின் வாய் மூலமாக நீ உணவு உண்ணவில்லையா? நீ ஏன் ஒரு வாய் வழியாக மட்டும் உணவு உண்பதாக எண்ணுகிறாய்' என்று கேட்டாள்.' 'இவரைப் போன்று அத்வைத உணர்வில் திளைத்திருந்தவரை உலகம் கண்டதில்லை. இப்படிப்பட்ட அனுபூதியை மனதில் தானாக உதிகின்ற பொய்த் தோற்றம் என்று அறிவுள்ள எவனும் கூறமாட்டான். புத்தி சுவாதினமற்ற நிலையில் ஆற்றல் சிதறடைந்து வீணாகின்றதே அன்றி ஒன்று சேர்ந்து அளப்பரிய ஆற்றலாக உருவெடுப்பதில்லை.

சில அதிசய நிகழ்ச்சிகள்

இவர் நோய்வாய்ப்பு பட்டிருந்தபோது சில அதிசயமான நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தன. இதன் காரணமாக பெரும்பான்மையான பக்தர்கள் இவருடைய நோய் இவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதேயன்றி மெய்யானது அல்ல என்று எண்ணினர். அதிசயிக்கத்தக்க நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்று, பிரம்ம சமாஜத்தின் போதகராக விளங்கிய விஜய கிருஷ்ண கோஸ்வாமி என்பவரின் அனுபவம் ஆகும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கல்கத்தாவில் மிக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த சமயத்தில், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை டாக்காவில் பிரதீ

தியட்சமாக, தான் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தபோது கண்டதாக விஜய கிருஷ்ண கோசுவாமி அறிவித்தார். ஒரே சமயத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இரு இடங்களில் இருந்தது முதல் அதிசயமாகும். மற்றொன்று தூய அன்னையாரின் வியப்புக்குரிய ஒரு அனுபவமாகும். காசிப்பூரில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உடல்நிலை மிக மோசமாக இருந்த போது ஒருநாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வேகமாகத் தன் அறையை விட்டுச் செல்வதனை அன்னையார் கண்டார். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரால் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கக்கூட இயலாது. அப்படி இருக்கும் பொழுது இது எவ்வாறு சாத்தியமாகும் என்று எண்ணிய அன்னையார் தான் கண்ட காட்சி கற்பனையோ என்று ஐயமுற்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அறைக்குச் சென்று பார்த்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அறையில் இல்லை. அன்னையார் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மறுபடியும் அறைக்குச் சென்று பார்த்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தன் படுக்கையில் இருப்பதைக் கண்டார். அவர் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு எங்கு சென்றிருந்தார் என்று அன்னையார் வினவினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கொதிப்படைந்துள்ள மூளையின் கற்பனை என்று கூறி முதலில் நேராகப் பதில் அளிக்கவில்லை. ஆனால்

அன்னையார் விடாது வற்புறுத்திக் கேட்ட பின் நிரஞ்ஜன் பேரீச்சம்பழம் பறிக்கச் சென்றதையும், அந்த மரத்தில் ஒரு பாம்பு மறைந்திருந்ததையும், அதனை விரட்டி நிரஞ்ஜனைக் காப்பாற்றுதற் பொருட்டு தாம் சென்றதனையும் பகர்ந்தார். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரைப் போன்று நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது, வேறொருவரால் இதனைச் செய்ய இயலாது. இந்நிகழ்ச்சிகளின் காரணமாக பெரும்பான்மையான பக்தர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், பலவீனமான இந்த உடலுக்கு மேம்பட்டவர் என்று கருதினர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நோய்வாய்ப்பட்டு சியாம்புகூரிலும், காசிப்பூரிலும் இருந்த பொழுது இரு முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தன. சியாம்புகூரிவிருந்தபொழுது காளி பூஜை தினத்தன்று தன்னுடைய அறையில் பூஜை செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கும்படி அவர் கூறினார். அது போல அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. பூஜை நேரமும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இவரோ யார் பூஜை செய்ய வேண்டும், எப்பொழுது பூஜையை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று எதுவுங் கூறவில்லை. மாறாக மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார். பக்தர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவர்களும் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தனர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்

திட நம்பிக்கையுடைய கிரீஷிற்கு ஓர் எண்ணம் பளிச்சிட்டது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைக் காளியாகப் பாவித்து பக்தர்கள் வழிபட வேண்டும் என்பது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் எண்ணமாக இருக்கலாம் என்று கிரீஷ் ஊகித்தார். சந்தனத்தையும், மலர்களையும் எடுத்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தார். உடனே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உடலில் ஒரு சிலிர்ப்பு உண்டாயிற்று. சமாதி கைகூடியது. அந்நிலையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய கைகள் அபய முத்திரையைக் காட்டின. பின்பு பக்தர்கள் அனைவரும் இவரைப் பூஜித்தனர். அவ்வமயத்தில் இவருடைய தோற்றத்தில் வியப்புக்குரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. இவருடைய முகம் பொலிவுடன் விளங்கியது. இவருடைய உதடுகளில் தெய்விகப் புன்னகை ததும்பியது. அகிலாண்ட நாயகியான அன்னை இவர் மூலம் வெளிப்பட்டதை, அனைவரும் இவருடைய தெய்விகத் தோற்றத்தின் வாயிலாக உணர்ந்தனர். பக்தர்கள் ஆனந்தக் கூச்சலிட்டார்கள். அனைவரும் பரவசநிலை எய்தினர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உயர்ந்த சமாதி நிலையினின்று சாதாரண உணர்வையடைந்த பின்பு அன்னை பராசக்தியின் நைவேத்தியத் திற்கு வைக்கப்பட்டிருந்த உணவினைச் சிறிது உண்டார். பிறகு பிரசாதத்தை விநிரா—11

யோகிக்கப் பணித்தார். அனைவருக்கும் ஆசி வழங்கினார். அன்னை பராசக்தியே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என்று பக்தர்கள் உணர்ந்தனர். அதனால் இவருடைய பராமரிப்பில் தங்களுடைய கவலை நீங்கிற்று என்று மகிழ்வு எய்தினர். அன்று இரவில் பெரும் பகுதி ஆனந்த பரவச நிலையிலும் பக்திப் பாடல்கள் பாடுவதிலும் கழிந்தது. நோய் வாய்ப்பட்டிருப்பவரின் அறையில் கற்பனை செய்ய முடியாத காட்சிகள் அன்று இவருடைய அறையில் நிகழ்ந்தன.

கல்பதரு என்ற நிலையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

இதே போன்ற மற்றொரு நிகழ்ச்சி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், இறைவனிடம் ஒன்று பட்ட நிலையை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. காசிப்பூர்த் தோட்டத்தில் வைத்தியத்திற்காக தங்கிய நாட்களில், அதாவது 1886-ஆம் வருடம் ஜனவரி மாதம் முதல் தேதியன்று இச்சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அன்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உடல்நிலையில் சிறிது முன்னேற்றம் இருந்தது. அதனால் இவர் தோட்டத்தில் உலவுவதற்காகச் சென்றார். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. விடுமுறை தினமாதலால் பக்தர்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. தோட்டத்தில் குழுமி இருந்த பக்தர்களின் நடுவே இவர் சென்

றார். திடீரென கிரீஷை நோக்கி, “கிரீஷ், நீ என்னிடம் எதைக் கண்டதனால், என்னை அவதார புருஷன் என்று எல்லா இடங்களிலும் பறை சாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். தயங்காது மிக்க பக்தியுடன் கிரீஷ், “பெரிய முனிவர்களான வியாசர், வான்மீகி போன்றவர்களால்கூட விவரிக்க முடியாத பெருமை படைத்தவரைப் பற்றி அற்பப் புழுவான நான் என்ன கூற இயலும்!” என்று பதில் அளித்தார். இந்த விடையானது இறைவனுடன் ஒன்றுபட்ட உணர்வினை இவருக்குத் தூண்டியது. இறை உணர்வில் ஆழ்ந்த படியால் சமாதி கைகூடியது. அந்நிலையில் இவர் பகர்ந்ததாவது: “இதற்கு மேல் நான் என்ன கூறமுடியும்? உங்கள் அனைவரையும் ஆசிர்வதிக்கிறேன். ஞானத்தைப் பெறுங்கள்!” அனைத்து பக்தர்களும் இவருடைய திருவடிகளில் வணங்கினர். பெரும் பான்மையான பக்தர்களை இவர் தொட்டு ஆசி வழங்கினார். இவருடைய ஸ்பரிசத்தின் விளைவு ஒவ்வொருவருக்கும் மிக அற்புதமாக இருந்தது. மிக உயர்ந்த ஆன்மிக ஆனந்தம் ஊற்றெடுத்துப் பெருகுவதையும் அதில் தாங்கள் மூழ்கித் திளைப்பதையும் அனைவரும் உணர்ந்தனர். இவ்வுணர்வு அனைவரின் மனத்தையும் அடியோடு மாற்றிப் பண்படுத்தியது. இதுநாள் வரை

எவ்வளவு முயன்றும் காணப் பெறாத இஷ்ட தெய்வத்தின் தெளிவான காட்சியைச் சிலர் கண்டனர். வைகுந்தநாத் என்னும் பக்தருடைய நெஞ்சை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தொட்டார். அப்பொழுது அப்பக்தரின் அனைத்து உணர்வுகளும் மாறிப் பண்பட்டு அமைந்தபடியால், அனைத்திலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் ஆனந்த மயமான வடிவத்தையே கண்ட தன் அனுபவத்தை பின்பு விவரித்துள்ளார். இதன் விளைவாக வைகுந்தநாதத்திற்கு தன்னுடைய அலுவல்களை கவனிக்க இயலாமல் போயிற்று. அதனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம், காட்சியின் ஆழத்தைக் குறைக்கும்படி வேண்டும் வரையிலும் இது தொடர்ந்தது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், கூடியிருந்த பக்தர்களின் இதயத்தில் இருந்த ஆன்மிக ஏக்கங்களைப் பூர்த்தி செய்த நாளாகிய ஜனவரி ஒன்றும் தேதியை கல்பதரு (கல்பதரு என்பது சொர்க்கத்தில் உள்ள ஒரு மரம் என்றும், அதன் கீழிருந்து எதை விரும்பினாலும் அது நிறைவேறும் என்பதும் ஐதிகம்) நாளாக இன்றும் கொண்டாடப்படுகிறது.

இதே காலகட்டத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உன்னதமான தெய்விக நிலையை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இந்நிகழ்ச்சியால் நரேந்திரனின் ஐயம் தீர்ந்தது. உலகத்தின் சந்தேகமும் நரேந்திர

னின் வாயிலாக மறைந்தது. சொல்
 லொண்ணு வேதனையினால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண
 ரின் தேகம் பாதிக்கப்பட்டிருந்த போது
 அவர் அருகே அமர்ந்திருந்த நரேன் தனக்
 குள் எண்ணலானார். “இந்த அளப்பரிய
 வேதனையின் நடுவே இவர் தான் அவதார
 புருஷர் என்று அறிவித்தால், நான் அதனை
 மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்”
 நரேந்திரனின் மனதில் இவ்வெண்ணம் உதய
 மானவுடன் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், தன் ஆற்றல்
 அனைத்தையும் திரட்டிக் கொண்டுத் தெளி
 வாகப் பகர்ந்ததாவது; “ராமர் எவரோ,
 கிருஷ்ணர் எவரோ அவரே தற்பொழுது
 ராமகிருஷ்ணராக இவ்வுடலில் இருக்கிறார்.
 ஆனால் உன் வேதாந்தத்தின் படி
 அன்று”. இந்த தெளிவான ஆனால் புதி
 ரான கூற்று பொருள்படுத்துவதற்கு கடின
 மானது. அனைத்திலும் பொதிந்துக் கிடக்
 கும் தெய்விகத்தை வேதாந்தம், பறை
 சாற்றுகிறது. ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின்
 தெய்விகத் தன்மையைப் பற்றி குறிப்
 பிடும் பொழுது அனைத்திலும் மறைந்து
 கிடக்கும் தெய்விகத்தைக் குறிப்பிடவில்லை.

அனைத்தையும் படைக்கும் கடவுள் கரை
 யேற்றுபவராகவும் விளங்குகிறார். கடவுள்
 அருளும் சக்தியாவார். அந்த அருளின்
 ஆற்றல் மனிதனை உய்விக்கும் பொருட்டு
 யுகந்தோறும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் போன்ற

அவதாரமாக வெளிப்படுகிறது. அனைத்து அவதாரங்களின் சாராம்சமும் ஒன்றுதான். இந்த நவீன யுகத்தில் அருளாற்றல் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என்ற உருவில் வெளிப்பட்டுள்ளது என்பது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய கூற்றின் பொருளாக இருக்கலாம்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டுதல்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சமய மறுமலர்ச்சி அதே முறையில் தொடர்தற்பொருட்டு நரேந்திரனை சிறப்பாக இவர் ஆயத்தப்படுத்தினார். இவர் அடிக் கடி நரேந்திரனைத் தனியாக தன் பக்கத்தில் அமர வைத்துக் கொண்டு மணிக் கணக்கில் உரையாடுவார். சமய மறுமலர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசியிருக்கலாம். ஒரு நாள் நரேந்திரனைத் தன் பக்கத்தில் அமரச் செய்து அவனை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த இவர் சமாதியில் முழுகிவிட்டார். அப்பொழுது ஆற்றல் தன்னுள் ஊடுருவதை நரேந்திரர் உணர்ந்தார். சீடரும் வெளி உலக உணர்வை இழந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் குருசாதாரண உணர்விற்கு திரும்பி வந்தார். தன் தவப் பலன்கள் அனைத்தையும், சிஷ்யரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டதனைக்

கூறினார். எதிர் காலத்தில் உலக மேன்மையின் பொருட்டு இவ்வாற்றலைப் பயன்படுத்துவான் நரேந்திரன் என்றும் பகர்ந்தார். ஒருநாள் நரேந்திரனிடம் அனுடைய வாழ்க்கையின் லட்சியம் என்ன என்று வினவினார். அதற்கு நரேந்திரன் எப்பொழுதும் சமாதியில் மூழ்கியிருப்பதுதான் என்று விடை பகர்ந்தார். நரேந்திரருக்கு சமாதி சிறிய குறிக்கோள் என்றும், நரேந்திரன் ஒரு பெரிய ஆலமரம் போன்றவன் ஆதலால், எண்ணிக்கையில் அடங்காமக்களுக்கு நிழலும், பாதுகாப்பும் கொடுக்க வந்தவன் என்றும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறினார். காசிப்பூரில் வசித்த, மறக்க முடியாத நாட்களில்தான் நரேந்திரனுக்கு முதன் முதலில் நிர்விகல்ப சமாதி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அருளால் கைகூடியது. அதன் பின் நரேந்திரர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைச் சந்தித்தபொழுது, “இப்பொழுது அன்னை பராசக்தி உனக்கு அனைத்தையும் காட்டியருளிவிட்டாள். ஆனால் உன்னுடைய இந்த ஆன்மிக அனுபூதி சிறிது காலத்திற்குப் பத்திரமாகப் பூட்டி வைக்கப்பட்டு விடும். அதன் திறவுகோல் என்னிடம் இருக்கும். அன்னை பராசக்தியின் பணிகளை நீ முடித்த பின் நிர்விகல்ப சமாதி என்னும் ‘பொக்கிஷம் மறுபடியும் உன்னுடையதாகும்’” என்று அவர் பகர்ந்தார்.

நோய் என்னும் போர்வையின் கீழ், தனக்குச் சேவை செய்து வந்த இளைஞர் கூட்டத்தைத் துறவற வாழ்க்கைக்கு ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் ஆயத்தப்படுத்தினார். ஒருநாள் மூத்த கோபால் என்பவர் சில காவி உடைகளையும், ருத்திராட்ச மாலைகளையும் சில துறவிகளுக்குக் கொடுக்க தாம் விரும்புவதாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் சொன்னார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அங்கிருந்த இளைஞர் கூட்டத்தைக் காட்டி, 'இவ்விளைஞர்களைவிட உயர்ந்த துறவிகளை எங்கும் காண இயலாது' என்று பகர்ந்தார். கோபால் உடனே துணி மூட்டையை அவர் முன்பு வைத்தார். இளம் சீடர்களுக்கு இவர் அத் துணிகளைக் கொடுத்தார். ஒருநாள் மாலை யில் இவ்விளைஞர்களை, குறிப்பிட்ட ஒரு சடங்கினைச் செய்ய வைத்தார். பின்பு, சாதி வேறுபாடின்றி அனைவரிடமும் பிச்சை வாங்கும்படி அவர்களைப் பணித்தார். அவ்வாறே அவர்களும் பாத்திரத்துடன் வீதி தோறும் சென்று பிச்சை ஏற்றனர். இவ்வாறு அவருடைய நோய்ப் படுக்கையின் அருகே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமடம் உருவாயிற்று. அவர் நரேனை இவர்களுடைய தலைவனாக நியமித்தார். நரேந்திரனிடம், "நான் இவர்கள் அனைவரையும் உன்னுடைய பாதுகாப்பில் விட்டுச்" செல்கின்றேன். இவர்கள் ஆன்ம சாதனை புரியும்

படியும் வீட்டிற்குத் திரும்பாமலும் பார்த்துக் கொள்'' என்று கூறினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நோய் அன்னை பராசக்தியின் திட்டம். இதன் வாயிலாக அன்னை பராசக்தி தன்னை இவர் மூலமாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டாள். அவ்வாறில்லாவிடில், மரணத் தறுவாயில் இருக்கும் ஒரு நோயாளியின் படுக்கை அருகில் கற்பனை கூட செய்ய முடியாத, தனித்தன்மை பொருந்திய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்திருக்க முடியுமா?

நோய்ப் படுக்கையின் அருகில் நிகழ்ந்த சில உரையாடல்கள்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வேதனை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த போது எப்படிப்பட்ட பேச்சுகள் இவர் அருகே நிகழ்ந்தன? சாதாரணமாக மரணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரின் அறையில் நிகழும் பேச்சுகள் அல்ல. ம-, எழுதிய 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்' என்னும் நூலிலிருந்து சில பகுதிகளைக் காண்போம்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: "வேதனை உடலிற்குத்தான். அவ்வாறுதான் இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இவ்வுடல் பஞ்சபூதங்களினால் ஆனது" கிரீஷைப் பார்த்துக் பகர்ந்ததாவது: "இந்நிலையில் நான் எதனைக் காண்கிறேன் என்று நீ நினைக்கிறாய்?

இறைவனின் தெய்விக வடிவங்களைக் காண்கின்றேன். பல வடிவங்கள் தெரிகின்றன. அவற்றின் நடுவே இவ்வுருவமும் (தம்மைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்) தெரிகிறது." ம-வை நோக்கிப் பகர்ந்த தாவது: "நான் எதைத் பார்க்கிறேன் என்று உனக்குத் தெரிகிறதா? இறைவனை எல்லாவற்றிலும் காண்கிறேன். ஒரே பொருள் அனைத்துமாயிருப்பது தெரிகிறது. மக்கள் முதலாக அனைத்தயினர்களும் உடலில் கட்டுப்பட்டவை போன்று தோன்றுகின்றன. ஆனால் அனைத்திலும் இறைவன் உறைகிறான். இறைவனின் சான்றித்தியத்தால் இவ்வுடல்கள் கைகளையும், கால்களையும் அசைப்பதைக் காண்கிறேன். ஒரு முறை எனக்கு இதே போன்ற அனுபவம் கிட்டியது. வீடு, தோட்டம், வீதி, மனிதர்கள், மாடுகள் மற்றும் அனைத்தும் மெழுகினால் செய்யப்பட்டிருந்தால், மெழுகைத் தவிர அங்கு என்ன இருக்க முடியும்? அதே போல ஒரே பொருள் பிரகிருதியாகவும், அனைத்து உயிர்களாகவும் வடிவெடுத்திருப்பதை உணர்ந்தேன்.

"பலிப் பொருள், பலி பீடம், பலியிடுபவன் அனைத்தும் ஒரே பொருளிலிருந்து வந்திருப்பதனை உணர்கிறேன். என்ன காட்சி!...

“மீண்டும் ஒருமுறை இறையுணர்வில் திளைத்திருக்கிறேன்!” உலக நினைவிலிருந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உயரஉயரப் பறந்து அகண்டாகாரத்தில் திளைத்தார்...பின்பு சாதாரண உணர்விற்குத் திரும்பி வந்து கூறியதாவது: “நான் தற்பொழுது அனைத்து வேதனைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விட்டேன். எப்பொழுதும் போல் நன்றாக இருக்கிறேன்.” அவர் இன்பதுன்பம், சுக துக்கம் இவற்றைக் கடந்த நிலையை அடைந்தார்.

“...இவ்வுடல் சிறிது நாட்கள் இவ்வுலகில் நிலைத்திருக்குமானால் மக்களில் பலர் ஆன்மிக விழிப்பு உணர்ச்சியைப் பெறுவார்கள். ஆனால் அன்னை பராசக்தியின் திட்டம் அதுவல்ல...”

சீடர்கள் இவருடைய மொழிகளுக்காகக் காத்திருந்தனர். “ஆம் அது இறைவனின் திட்டமல்ல. கள்ளம் கபடம் அற்றதாலும், கல்வி யறிவு இல்லாததாலும் மக்கள் அனுகூலமாக என்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள். புலனின்பமே வாழ்க்கை என்றும், பணமே கடவுள் என்றும் எண்ணும் இக்காலத்தில் தகுதியற்றவர்களுக்கும், ஆன்மசாதனையின் மதிப்பை அறியாதவர்களுக்கும் நான் இறைவனின் அரிய பொக்கிஷத்தை வழங்கி விடுவேன்.”

மனிதகுலத்திடம் இறைவன் கொண்டுள்ள அன்பின் உருவமே அவதார புருஷர்கள்

என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பகருகிறாரா? அவதார புருஷர்களின் வாயிலாக அனைத்துயிர்களும் இறை அனுபூதி பெற்றுவிட்டால் படைப்பு நடைபெற இயலாமையால் உலக நடைமுறை நின்று விடுமா?

“நானும் என்னுடைய அன்னை பராசக்தியும் இணைந்து ஒன்றாகி விட்டதனை நான் உணர்கிறேன்.” ம- தனக்குள், “அன்னை பராசக்தியுடன் ஐக்கியமா! பகுக்கமுடியாத ஒன்றுடன் இரண்டறக் கலப்பதா! தனித்துவத்தை வைத்திருப்பது இப்பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு மிகக் கடினமான செயலா? அருமைச் செல்வன் அன்னை பராசக்தியுடன் ஐக்கியமாகிவிட்டார் என்பதுதான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய சொற்களின் பொருளா?”

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், “இங்கு (தமக்குள்) இருவர் உள்ளனர். ஒருவர் அன்னை பராசக்தி, மற்றொருவர் அன்னை பராசக்தியின் பக்தர். இந்த இரண்டாவது நபர் தான் நோய்வாய்ப்பட்டுள்ளார். இது உனக்குப் புரிகிறதா? அந்தோ! நான் யாரிடம் இதனைப் பற்றிப் பேசுவேன்? என்னைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவர் யார் இருக்கிறார்கள்?...’’ என்றார்.

“உடல் எடுத்த ஒருவரும் துன்பத்தினின்று விடுபட முடியாது. சில சமயங்களில் நான் எனக்குள் கூறுவதுண்டு; இந்த

உலகத்தில் மீண்டும் நான் பிறக்காமல் இருக்க இறைவன் அருள் புரியட்டும். மற்றொன்றும் கவனிக்கப்பட வேண்டும். இறைவனின் விருந்திற்கு ஒருவன் அழைக்கப் பட்டிருந்தால் தன் வீட்டிலிருக்கும் சாதத்திலும், பருப்பிலும் ஆர்வம் போய்விடும்.”

ம- (தமக்குள்) ‘இறைவனின் அன்பே உருக் கொண்டவர் போல் அவதரித்துள்ள கடவுளின் செல்வர்கள் இறைவனுடன் எப்போதும் வசித்திருக்க விரும்புகின்றனர் என்ற பொருளில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறுகிறாரா? அதாவது இறைவனின் செல்வர்கள் இறையன்பில் மட்டுமே ஆனந்தம் அடைகின்றனர் என்ற பொருளில் பகர்ந்துள்ளாரா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: “இறைவனிடம் மட்டுமே அன்பு பூண்டுள்ள புனித ஆன்மாக்களின் பொருட்டே இறைவன் மனிதனாக அவதரிக்கிறார்.”

கைகளைத் தமது நெஞ்சில் வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மேலும் பகர்ந்த தாவது: “அனைத்துப் பொருட்களும், கற்பனை செய்யக்கூடிய அனைத்தும், இங்கிருந்து வந்திருப்பதை நான் உணர்கிறேன்.”

சாதாரணமாக நோயாளிகளின் படுக்கை அருகே இப்படிப்பட்டக் காட்சிகளும், உரையாடல்களும் நடப்பதில்லை. அதிலும் நோயாளியின் மனவுறுதி மிகப் பலவீனமாகவும், சித்த சுவாதீனமற்ற நிலையிலும்

இருந்தால் இப்படிப்பட்ட உரையாடல்கள் நடக்க முடியாது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நோய், அன்னை பராசக்தியின் திட்டம் என்பதை அறிவுள்ளவர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்வார்கள். இறைவன் உண்மைப் பொருள் என்பதைச் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றித் திடமாக மனிதகுலம் அறிதற் பொருட்டு அன்னை பராசக்தி தன் செல்வனை நோய் என்னும் உரைகல்லில் உரைத்தாள் எனலாம். பெரும்பான்மையோர் இன்று நவீன விஞ்ஞானக் கருத்துகளுக்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள். ஆதலால் சமய நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள உன்னத புருஷர்களின் வாழ்க்கை விவரங்கள் அவர்களுக்கு நம்பத் தகுந்ததாக இருப்பதில்லை. சமய நூல்களில் எழுதப்பட்ட உன்னத புருஷர்கள் வெகு காலத்திற்கு முன் வசித்தவர்கள். அந்தக் காலத்தில் சரியாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பதிவு செய்யப்படவில்லை. மிகைப்படுத்திக் கூறும் இயல்புடைய கவிஞர்கள், மதவெறி கொண்டவர்கள் இவர்களின் வாயிலாக அவர்களின் உபதேசங்களும், வாழ்க்கை வரலாறும் நமக்குக் கிட்டியுள்ளன. அதனால் நமக்குக் கிடைத்துள்ள உன்னத புருஷர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்குரிய பலமான அஸ்திவாரத்தைப் பெரும்பான்மையோருக்கு

அமைத்துக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டது. சிறப்பாக அப்படிப்பட்டோருக்கு ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் வாழ்க்கை வரலாறும் உப தேசங்களும் நம்பிக்கைக்குரியனவாக அமைந்துள்ளன. இவர் சமீப காலத்தில் வாழ்ந்தவர். இவருடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் கல்வியறிவு மிகப் பெற்றவர்களால் கவனத்துடன் பதிவு செய்யப்பட்டவை. மேலும் பதிவு செய்தவர்கள் மிகைப்படுத்தாமலும், அவதார புருஷரின் தெய்விக மகிமையை உயர்த்துதற் பொருட்டு மனிதத் தன்மையின் வரம்பை மறைக்கவில்லை. சுவாமி சாரதானந்தர் எழுதிய ‘-ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் - உன்னத குரு’ (Sri Ramakrishna, The Great Master) என்ற நூலின் வாயிலாக இவருடைய வாழ்க்கைச் சரிதம் நமக்கு விரிவாகவும் தெளிவாகவும் உடைக்கிறது. ‘ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்’ என்ற புத்தகத்தில் ம-, இவருடைய வாழ்க்கை முறை, மக்களுடன் கொண்ட தொடர்பு, பக்தர்களுடனும் மற்றவர்களுடனும் நிகழ்த்திய உரையாடல்கள் முதலியவற்றை மிக விரிவாகச் சித்திரித்துள்ளார். இவருடைய அனுபூதியின் வாயிலாக அனைத்துத் தெய்வங்கள், அவதார புருஷர்களின் தெய்விக மகிமை தோண்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. தெய்வம், அவதார புருஷர் இவர்களின்மேல் நம்பிக்கை

இழந்திருக்கிற இக் காலத்தினருக்கு இவருடைய வாழ்க்கை தெய்வ நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இந்நூலின் ஆரம்பத்தில் கூறப்பட்டுள்ள, மகாத்மா காந்தியின் முன்னுரையில் காணுவதுபோல் இக்காலத்தினருக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையும் உபதேசமும் மிக உகந்தது.

காசிப்பூரில் சுமார் ஒன்பது மாத காலம் வாழ்ந்த பின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தம் அடிச் சுவட்டினைப் பின்பற்றிப் துறவறத்தை மேற்கொள்ளவிருக்கும் இளைஞர் கூட்டத்திடம் தமது தத்துவங்களைப் பரப்பும் பணியை ஒப்புவித்துவிட்டு 1886-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 16-ஆம் நாள் தம் பூத உடலை உகுத்து மகா சமாதி அடைந்தார். அச்சமயத்தில் இவருடைய உபதேசங்கள் ஒரு சிறிய விதை போன்றிருந்தது. அவ்விதை முளைத்து உலக முழுவதும் பரவுவதற்குக் காலம் தேவை. பெரும்பான்மையான பக்தர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மறைவின் காரணமாக அவருடைய பணி நின்றுவிடும் என்று கருதினார்கள். இளைஞர்கள் கூட்டத்தை அவர்களுடைய இல்லங்களுக்குச் செல்லும்படியும் அறிவுரை கூறினர். ஆனால் இளைஞர்களோ நரேந்திரனின் தலைமையில் பெரிய செயல்கள் நடக்கப் போவதாக நம்பினார்கள். ஆனால் சிறிது காலத்திற்கு அவர்களுக்கு வழி புரியவில்லை. துறவறம்

மேற்கொண்ட இளைஞர் கூட்டம் வசிப்பதற்கு ஒரு பாழடைந்த கட்டிடம் மட்டுமே இருந்தது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அஸ்தியை வைத்துப் பூஜை செய்தற் பொருட்டு கங்கைக் கரையோரத்தில் ஒரு சிறிய இடத்தை வாங்க நேரந்திரன் மிக்க முயற்சி எடுத்துக் கொண்டும் ஓர் இடமும் கிடைக்கவில்லை. இது நேரந்திரனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றத்தை நல்கியது. நேரந்திரன் என்ற பிள்ளைத் திருநாமம் படைத்த சுவாமி விவேகானந்தர் மறைந்து நூறு ஆண்டுகளுக்குள் பெரிய ஆலயங்கள் தோன்றிவிட்டன. மேலும் உலகப் புகழ் பெற்ற அறிஞர்களான மாக்ஸ் முல்லர், ரோமன் ரோலண்டு, ஹக்ஸ்லி போன்றவர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கை, உபதேசங்களைப் பற்றி நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். இந்தியாவில் உள்ள பல மொழிகளிலும் 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்' மொழி பெயர்க்கப்பட்டதோடு மட்டுமின்றிப் பல உலக மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது; மிகச் சிறிய இந்தக் காலத்துக்குள் பல லட்சக் கணக்கான பிரதிகள் புழக்கத்தில் உள்ளன. விஷ்ணுவின் முதல் அவதாரம் ஒரு சிறிய மீனாக வடிவெடுத்தது. காலப் போக்கில் வளர்ந்து அதன் உருவத்தைக் கடல் மட்டுமே கொள்ளும் அளவிற்கு வளர்ந்துவிட்டது. அதேபோன்று

வாமனன் தன் பணியை சிறிய பிரம்மச் சாரியாகத் தொடங்கி, விரிந்த பிரபஞ்சத் தையே மூன்றடியால் அளக்கும் அளவிற்கு வளர்ந்தார். அதே அடிச் சுவட்டில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அவதாரமும் அகங்காரமற்ற பணிவு நிறைந்த பக்தன் என்ற நிலையினின்று படிப்படியாக வளர்ந்து அகண்டாகாரத்தையே வியாபிக்கும் தெய்விகமாக மாறியமைந்துள்ளது.

உபதேசங்களைப் பற்றிய சுருக்கமான விமரிசனம்

வேதாந்தத் தத்துவத்தை வெறும் பேச்சளவில் நிறுத்தி விடாமல் அதன்படி வாழ்ந்தவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர். இக் கூற்று இவர் வேதாந்தக் கோட்பாடுகளைப் பேசவே இல்லை என்ற பொருளில் கூறியதன்று. இவர் பேசிய பேச்சும் புலமை நிரம்பப் பெற்றதன்று. இவர் சொற்பொழிவுகள் செய்யவில்லை. ஆனால் இவரை நாடி வந்த பக்தர்களுடன் உரையாடினார். இவருடைய அறிவாற்றல் மிக்கச் சீடரான மகேந்திரநாத் குப்தர் மட்டும் தம்முடைய நாட்குறிப்பில் சில உரையாடல்களைக் குறித்து வைக்காதிருந்தால் மனித குலம் இவ்வரிய பொக்கிஷத்தை இழந்திருக்கும். “ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்” என்ற தலைப்பில் ம-, இவ்வுரையாடல்களை

வெளியிட்டுள்ளார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை ம-, சந்திக்கச் சென்ற நாட்களில் நடந்த உரையாடல்கள் மட்டுமே இப் புத்தகத்தில் உள்ளதால் இப் புத்தகம்கூட ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உபதேசங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று கூற இயலாது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சரிதத்தை சுவாமி சாரதானந்தர் விரிவாக எழுதியுள்ளார். அதன் வாயிலாகவும் உபதேசங்களை அறிய வருகிறோம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சுவாமி விவேகானந்தர் உலக அரங்கில் ஆற்றிய தமது சொற்பொழிவுகளில் ஏதேனும் உண்மையும், மற்றவர்களுக்குப் பயன்படும் செய்திகளும் இருக்குமேயானால் அவையனைத்தும் தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவடியில் அமர்ந்து கற்றுக் கொண்டதே என்று முழங்கியுள்ளார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் எதனைப் போதித்தார்? உபதேசங்கள் வாயிலாகக் கற்பித்ததைவிட வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த தம் வாழ்க்கையின் மூலமாக அதிகமாகக் கற்பித்தார். பின்வரும் சுருக்கமான தொகுப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட சமயக் கோட்பாடு என்று கொள்ளலாகாது. ஏனெனில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஒரு தனிப்பட்ட சமயக் கொள்கையைப் போதிக்கவில்லை. தம்முடைய உபதேசங்களையும் விரிவாக விளக்கவும்

இல்லை. ஆனால் சமயக் கோட்பாடுகளை விரிவாகக் தற்பதற்கு வழிவகுத்தார்.

மெய்ப் பொருளே பேரறிவு. இப் பேரறிவை உலகில் உள்ள வேறுபட்ட சமயங்கள் கடவுள், அல்லா, புத்தர், சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா என்று பல பெயரிட்டு அழைக்கின்றன. இதுவே குணங்களுடன் கூடிய சகுணப் பிரம்மமாகவும் குணமற்ற நிர்குணப் பிரம்மமாகவும் உள்ளது. குணமற்ற பிரம்மம் என்னும்பொழுது குணங்களுடன் கூடிய பிரம்மத்தை விடப் பெருமை குறைந்தது என்று எண்ணலாகாது. குணமற்றது என்னும்பொழுது எல்லையற்ற குணங்களைக் கொண்டது என்று பொருள்படுகிறது.

பூரணப் பொருள் என்ற நிலையில் மெய்ப் பொருள் அனைத்தையும் கடந்ததாகவும், பிரபஞ்சம் என்ற நிலையில் உலகில் உள்ள உயிருள்ள, உயிரற்ற அனைத்திடம் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகவும், அவற்றிற்கு காரணமாக, ஆதாரமாக, அடிப்படையாக அமைகிறது. இக்கண்ணோட்டத்தில் பேரறிவு, இறைவன், இறைவி, தந்தை, அன்னை என்று பேசப்படுகிறது. உயிர்களும், உலகமும் இந்த தந்தை, அன்னை என்னும் தெய்விகத்தின் புறத் தோற்றங்களாகும்.

பக்தர்களுக்கு இறைவன் அன்பு வடிவம். பொறுப்பற்று தன்னை மறந்திருக்கிற

தன் குழந்தைகளை, தன்னுடைய திருவடிகளில் இழுத்துக் கொள்வதற்காகவே இறைவன் வாழ்க்கையில் துன்பங்களை நல்குகிறான். இறைவன் அனைத்திலும் உறைகிறான். ஆயினும் பக்தர்கள் உள்ளத்தில் சிறப்பாக அவனுடைய சான்னித்தியம் உள்ளது. உள்ளமுருகிக் கூறும் பிரார்த்தனைக்கு இறைவன் செவி சாய்க்கிறான். தன்னுடைய அளப்பரிய கருணையால் அவர்களுக்கு அருள் பாலிக்கிறான். ஞானத்தின் வாயிலாக நிர்குணப் பிரம்மத்தை அணுகலாம். அன்பின் வழியாக சகுணப் பிரம்மத்தை அடையலாம். ஆனால் பக்தி நெறியும், சரணாகதியும் எளிமையானது; இயல்பானது. பக்தி நெறியில் செல்வோருக்கும் பரமாத்மாவின்னு ஜீவாத்மா வேறு பட்டதல்ல என்ற ஞானத்தை இறைவன் நல்குகிறான். பக்தி நெறியில் தந்தை, தாய், நண்பன், குழந்தை, அன்பன் என்ற ஏதாவது ஒரு மனித உறவினை இறைவனிடம் கொள்ளலாம். பக்தனின் மனப்பான்மைக்கு ஏற்ப இறைவன் தன்னைப் பல வடிவங்களில் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறான்.

தெய்விகக் கருணையின் சிறப்பான வெளிப்பாடு அவதாரம். அவ்வப்போது இறைவன் தெய்விகத் தன்மையும் ஆன்மிக ஆற்றலும் பெற்ற மனித உருவம் எடுத்து அதன் வாயிலாக சீரிய தெய்விக வாழ்க்கை

முறையை மனித குலத்திற்குக் காட்டியருளினார். பல மதங்களை நிறுவியவர்கள் பல்வேறு காலத்திலும் தேசத்திலும் மக்களுக்குச் சமய வாழ்க்கைக்குரிய புதிய வழிகளை வகுத்துக் கொடுத்துள்ளனர். அவர்கள் இறைவனின் சிறப்பான அவதாரங்கள் அல்லது இறைவனால் இப் பணிக் காக நியமிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களை வழிபடுவதும் அவர்களின் வாழ்க்கையையும் செயல்களையும் தியானிப்பதும் ஆன்மிக உயர்விற்கு ஒரு சிறந்த வழியாகும். பிரபஞ்சம் பற்றிய அறிவு ஒரு எல்லைக்குட்பட்டதாயினும் மனித இயல்பு அதனுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. உயிர்கள் அனைத்தும், மூல நிலையில் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததே. வாழ்வின் குறிக்கோள், பொதிந்து கிடக்கும் அத் தெய்வத்தன்மையை வெளிக் கொணர்வதே. இதனை உள்ளும் புறமும் உள்ள இயற்கையைக் கட்டியாள்வதன் வாயிலாகச் செய்ய இயலும். நியாயமான செயல்கள் அனைத்தும் இயற்கையைக் கட்டியாளத் துணைபுரிகிறது. ஆனால் அதற்குச் சரியான மனோபாவம் தேவை. வாழ்க்கையின் குறியை அடைதற் பொருட்டு மனித குலம் வகுத்தளித்த வழி முறைகளுக்கு சமயம் உருக்கொடுக்கிறது. தத்துவங்கள் கோட்பாடுகள் முதனியவற்றைப் புத்தி

பூர்வமாக அறிந்திருப்பதும், கிரியைகளும், சமயமாகாது. அனுபூதி அல்லது ச்மய உண்மைகளைத் தினசரி வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தலே சமயம் எனலாம். இதனை கர்மம், ஞானம், பக்தி, மனத்தைக் கட்டியாளுதல்—இவற்றுள் ஒன்றை அல்லது அனைத்தையும் பின்பற்றி நாம் சாதித்தல் வேண்டும்.

சமய வாழ்க்கைக்குப் பலமே மிக இன்றியமையாத தேவையாகும். ஏனெனில் பலமே பண்பாகும். பலவீனமே பாவமாகும். பலவாளுக வேண்டுமானால் இறைவனிடமும் தன்னிடமும் நம்பிக்கை வேண்டும். தன்னைத்தான் தாழ்த்திக் கொள்வதோ, தன்னுடைய பாவத்தைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப்பதோ சமயமாகாது. அதனைக் கட்டாயமாகத் தவிர்த்தல் வேண்டும். பாவத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமானால் பாவத்தைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருப்பது வழியல்ல. தன்னுள் பொதிந்து கிடக்கும் தெய்விகத் தன்மையை விடாமல் தொடர்ந்து சிந்திப்பதே பாவத்திலிருந்து விடுபடும் வழியாகும். மனிதன் இறைவனின் செல்வனேயன்றி பாவியல்ல. இவ்வுணர்வே உண்மையான நம்பிக்கை. அனைத்து ஆற்றல்களுக்கும், சீரிய குணங்களுக்கும் மூல காரணம் இவ்வுணர்வே. ஒழுக்கமின்றி ஆன்மிக

வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்க முடியாது. அனைத்துப் பண்புகளுக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது சுயநலத் தியாகமே. துறவு மனப்பான்மையில் உறுதியில்லாதவனிடம் தன்னலமற்ற தன்மை இருக்க முடியாது. காமினி (பெண்ணாசை), காஞ்சனத்தை (பொன்னாசை) விடாதவனிடம் துறவு மனப்பான்மை இருக்க முடியாது. பண்பட்ட குணம், மக்களுக்குச் சேவை, இறைவனை அடைய வேண்டும் என்ற தொடர்ந்த ஊக்கம் ஆகிய இயல்புகளாக துறவு மனப்பான்மை வாழ்க்கையில் வெளிப்படுகிறது. துறவு மனப்பான்மையும் இறைவனையடைய வேண்டும் என்ற ஏக்கமும் உச்சநிலை அடையும் பொழுது இதயத்தில் இறைவனது காட்சி கிட்டுகிறது. மனிதன் ஒருவன் இந்தக் குறியை அடையவில்லை அல்லது இறையனுபூதி என்னும் குறிக் கோளை நோக்கிச் சிறிதுகூட முன்னேறவில்லை எனில் கிடைத்தற்கரிய இம்மானிடப் பிறவியை வீணாக்கிவிட்டான்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சில உபதேசங்கள்

ஆன்மிக உண்மைகள்:

1. இரவு நேரத்தில் பல நட்சத்திரங்களை வானத்தில் பார்க்கிறாய். ஆனால்

சூரிய உதயத்திற்குப் பின்பு அவை தெரிவதில்லை. அதனால் பகல் பொழுதில் வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் இல்லை என்று கூற முடியுமா? மனிதனே, அறியாமையில் உழலும் நாட்களில் நீ கடவுளை அறிய முடியாததால் கடவுள் இல்லை என்று கூறுதே.

2. பெறற்கரிய மானிடப் பிறவியைப் பெற்றும் இப் பிறவியிலேயே இறைவனை அறிய முயற்சிக்காதவன் வீணாகப் பிறந்தவனே.

3. ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்தவனாகியுய். ஒன்று என்கிற இலக்கத்தைப் போட்டு அத்துடன் சேர்க்கப்படுகின்ற பூஜ்யங்களுக்கெல்லாம் நூறு, ஆயிரம் என மதிப்பு அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. ஒன்று என்னும் இலக்கத்தை நீக்கிவிட்டால் பிறகு பூஜ்ஜியத்திற்கு மதிப்பில்லை. முதலில் இறைவன் என்ற ஒன்றை அறிந்து கொண்டால் உயிர், உலகம் இவற்றை அறிந்து கொண்டவனாகியுய்.

4. குழந்தை ஒன்று தன் விருப்பம்போல் ஒரு கவலையுமின்றிப் பொம்மைகளை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் தாய் அங்கு வந்தவுடன் பொம்மைகளை வீசி எறிந்துவிட்டு தாயிடம் ஒடிவந்து, "அம்மா, அம்மா" என்று அழுகிறது. இதேபோன்று

உலக மக்கள் பெயர், புகழ், செல்வம் என்னும் பொம்மைகளை வைத்து ஒரு கவலையுமின்றி விளையாடுகின்றார்கள். ஜகன்மாதாவைத் தரிசித்தவுடன் உலகச் செல்வங்கள் இன்பம் நல்குவதில்லை. அவற்றைத் தூர எறிந்துவிட்டு அன்னையிடம் ஒடுகிறார்கள்.

5. கடலின் அடியில் முத்துக்கள் இருக்கின்றன. பல கஷ்டங்களையும் சமாளித்தால் அதனை அடையலாம். ஒரு தடவை கடலில் மூழ்கித் தேடுவதனால் முத்து கிடைக்காமல் போகலாம். அதனால் கடலில் முத்துக்கள் இல்லை என்ற முடிவிற்கு வரலாகாது. திரும்பத் திரும்ப மூழ்கித் தேடினால் முடிவில் வெற்றி உண்டு. கடவுளைத் தேடுவதும் அது போன்றதே. இறைவனை உணர மேற் கொள்ளும் முதல் முயற்சி பலனளிக்காமல் போனாலும் மனத்தைத் தளரவிடாமல் தொடர்ந்து முயன்று கொண்டிருந்தால் இறைவனை அடைவது திண்ணம்.

6. எல்லையற்ற பரம்பொருள் கடவுள். ஆனால் ஜீவாத்மாவோ கட்டுக்கு உட்பட்டது. கட்டுக்கு உட்பட்ட ஜீவாத்மாவானால் எவ்வாறு பரமாத்மாவை அறிய இயலும்? இது, உப்புப் பொம்மை ஒன்று கடலின் ஆழத்தை அளக்கச் சென்றது போலிருக்கிறது. அப்பொம்மை கடல் நீரில் கரைந்து

கடல் மயமாக மாறி அமைகிறது. அதே போன்று உயிர் பரமாத்மாவை அறிய மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் தன் தனித் தன்மையை இழந்து பரம்பொருளுடன் ஒன்றிவிடுகிறது.

7. இறைவனே மனிதனாக விளையாடுகிறார். அவர் பெரிய ஜால வித்தைக்காரர். இப் பிரபஞ்சமும் உயிர்களும் அவனுடைய ஜால வித்தைகள். வித்தைக்காரன் மட்டுமே உண்மை. அவனுடைய வித்தைகள் மறைந்து விடுகின்றன.

8. மனித உடல் ஒரு பாணையைப் போன்றது. மனம், புத்தி, புலன்கள் முதலியன நீர், அரிசி, உருளைகிழங்கு போன்றவை. நீர், அரிசி, உருளைகிழங்கு அடங்கிய பாணையை அடுப்பில் வைத்து சூடாக்குவதாகக் கொள்வோம். உண்மையில் சூடு, பாணை, நீர், அரிசி, கிழங்கு இவற்றைச் சார்ந்ததல்ல. இருப்பினும் அதனைத் தொடுபவரின் விரல்கள் வெந்து விடுகின்றன. அதேபோன்று பிரம்மத்தின் ஆற்றலினால்தான் மனிதனின் மனம், புத்தி, புலன்கள் முதலியவை இயங்குகின்றன. அந்த ஆற்றல் செயல்படாதபோது மனம், புத்தி, புலன்கள் தங்கள் வேலையை நிறுத்திவிடுகின்றன.

9. பாம்புச் சட்டையிலிருந்து பாம்பு வேறுபட்டது. அதே போன்று ஆன்மா உடலினின்று வேறுபட்டது.

10. உப்புப் பொம்மை, துணி பொம்மை கல் பொம்மை ஆகிய மூன்று பொம்மைகளையும் நீரில் மூழ்க வைத்தால் உப்புப் பொம்மை நீரில் கரைந்து தன் வடிவத்தை இழந்துவிடும். துணிபொம்மை நிறைய தண்ணீரை உறிஞ்சிக் கொள்ளும், ஆனால் வடிவத்தை இழக்காது. கல் பொம்மையில் எவ்வித மாற்றமும் இருக்காது. உப்புப் பொம்மை போன்று சில மனிதர்கள் தங்கள் தனித்துவத்தை இழந்து பரமாத்மாவுடன் ஒன்றிவிடுகின்றனர். இவர்கள் ஜீவன் முக்தர்கள் எனப்படுகின்றனர். பக்தர்கள் துணிப் பொம்மை போன்றவர்கள் இவர்கள் ஞானம், பக்தி இவற்றைப் பூரணமாக கிரகித்துக் கொண்டு தனித் தன்மையை இழக்காதவர்கள். உலக மக்கள் கல் பொம்மை போன்றவர்கள். இவர்கள் ஒரு துளி ஞானத்தைக்கூட மனதில் வாங்கிக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

மரணமும், மறு பிறனியும்

11. இறைவனிடம் பக்தி இன்மையே மனிதனின் அளவற்ற துன்பத்திற்குக் காரணம். இறுதிக் காலத்தில் இறைவனைப் பற்றிய எண்ணம் உதிக்க வேண்டுமானால் அதற்குரிய வழிமுறைகளைச் செய்தல் வேண்டும். வாழ்நாளெல்லாம் இறைவனை எண்ணிப் பழகினால் இறக்கும் தறுவாயிலும்

நிச்சயமாக இறை எண்ணம் மனதில் தோன்றும்.

12. வேக வைக்காத மண்பாண்டங்கள் உடைந்து போனால் புதிய பாண்டங்கள் செய்வதற்கு அதே மண்ணை உபயோகிக்கலாம். ஆனால் வேகவைத்த பாளை உடைந்தால் அந்த மண்ணை மறுபடியும் உபயோகிக்க இயலாது. அறியாமையினால் இறப்பவன் மறுபிறவி எடுக்கிறான். ஆனால் ஞானம் என்னும் தீயில் பண்படுத்தப்பட்ட பின் இறப்பவன் மறுபிறவி எடுப்பதில்லை.

13. இறைவனிடம் வித்யா மாயை, அவித்யா மாயை இரண்டும் உள்ளது. வித்யா மாயை மனிதனை இறைவனிடம் அழைத்துச் செல்கிறது. அவித்யா மாயை மனிதனைத் தவறான வழியில் அழைத்துச் செல்கிறது. ஞானம், பக்தி, பற்றின்மை, கருணை முதலியன வித்யா மாயையின் அறிகுறிகள். இவற்றின் துணை கொண்டு தான் இறைவனை அடைய முடியும்.

14. மாயை என்பது என்ன? காமமே. இது ஆன்ம சாதனைக்குத் தடையாக உள்ளது.

15. இறைவனை அடைய விரும்புபவர்களும், ஆன்ம சாதனையில் முன்னேற விரும்புபவர்களும் காமத்தையும், பொருள் பற்றையும் விட்டொழிக்க வேண்டும். இல்லை எனில் இலட்சியத்தை அடைய முடியாது.

16. உலகமே செல்வப் பற்றிலும், காமத்திலும் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. அன்னை பராசக்தியின் வடிவங்கள் என்று பெண்களைக் கருதினால் காமத்திலிருந்து விடுபடலாம். காசு ஆசையும், காமமும் நீங்கும் வரை கடவுளை அடைய இயலாது.

17. எவன் ஒருவனுக்குச் செல்வம் சேவகனாக இருக்கிறதோ, அவனே உண்மையான மனிதன். செல்வத்தை முறையாகச் செலவழிக்கத் தெரியாதவர்கள் மனிதன் என்று அழைக்கத் தகுதியற்றவர்கள்.

ஆணவம்

18. சூரியன் அனைத்துலகத்திற்கும் ஒளியும், வெப்பத்தையும் தரவல்லது. ஆனால் மேகங்கள் அதன் கதிர்களை மறைக்கும் பொழுது வெப்பத்தையும், ஒளியையும் பெற இயலாது. அதே போன்று அகங்காரம் இதயத்தை மறைக்கும் பொழுது இறைவனின் சான்னித்தியத்தை அறிய இயலாது.

19. மழைநீர் மேட்டுப் பகுதியில் இருக்க முடியாது. பள்ளத்தை நோக்கி ஓடிவிடும். அதே போன்று பெருமையும் அகங்காரமும் உடையவனிடம் இறைவனின் கருணை இருப்பதில்லை. பணிவாக இருப்பவர்களிடம் தான் இறைவனின் கருணை இருக்கும்.

20. அகங்காரம் இருக்கும் வரையில் துயரத்திற்கு முடிவே இல்லை. கன்றுக்குட்டி பிறந்தவுடன் “ஹம்” என்று அதாவது ‘நான், நான்’ என்று கத்துகிறது. அது வளர்ந்தபின் அதன் கழுத்தில் நுகத்தடியை வைத்து வயலை உமும்படியும், வண்டியில் பூட்டிக் கனமான பொருட்களை இழுக்கும்படியும் செய்கின்றனர். அது ஆணவத்தால் துயருறுகிறது. சில சமயம் கொல்லப்பட்டு உணவாகிறது. இவ்வளவு தண்டனைக்குப் பின்பும் அது தன் அகங்காரத்தை விடுவதில்லை. அதன் தோலினின்று செய்த மத்தளமும் ‘ஹம்’ என்ற ஓசையே எழுப்புகிறது. அப்போதும் அது பணிவைக் கற்றுக் கொள்வதில்லை. ஆனால் மாட்டு நரம்பினின்று வில் அமைத்து பஞ்சடிக்கின்றார்கள். அப்பொழுதுதான் அது “துஹு துஹு” என்னும் ஓசையை எழுப்புகிறது. ‘நான் அல்ல; இறைவா, நீயே’ என்பது அதன் பொருள். ஆன்மிக விழிப்பு ஏற்படும் பொழுதுதான் ‘நான்’ என்றும் அகங்காரம் அகன்று ‘நீ’ என்றும் தெய்வ சாந் நித்தியம் ஏற்படுகிறது.

21. அகங்காரத்தில் இரண்டு விதம் உண்டு. ஒன்று பழுத்த அகங்காரம், மற்றொன்று பழுக்காத அகங்காரம். “எதுவும் என்னுடையது அல்ல. பார்ப்பது உணர்வது, கேட்பது, இந்த உடல் உட்

பட எதுவுமே என்னுடையது அல்ல. நான் அழியாப் பொருள். கட்டுக்குட்பட்டவன் அல்ல. அனைத்தும் அறிந்தவன்'' என்பன போன்ற எண்ணங்கள் பழுத்த அகங்காரத்தினின்று எழுகின்றன. ''இது என் வீடு, என் குழந்தை, என் மனைவி, என் உடல்'' போன்ற எண்ணங்கள் பழுக்காத அகங்காரத்தினின்று எழுகின்றன.

22. சமாதியில் பிரம்ம ஞானத்தை அடையப்பெற்ற பின்னரும் சிலர் உலக நன்மையின் பொருட்டுச் சேவகன், பக்தன் போன்ற அகங்காரத்தை வைத்திருக்கின்றனர். பிறர்க்குப் புகட்டுதற் பொருட்டு சங்கராச்சாரியார் வித்யா அகங்காரத்தை வைத்திருந்தார்.

23. அனுமன் உருவக் கடவுள், அருவக் கடவுள் இரண்டையும் தரிசித்தவர். ஆனால் அவர், ''நான் கடவுளின் தொண்டன்'' என்ற அகங்காரத்தை வைத்திருந்தார். அவரைப் போன்றே நாரதர், ஜனகர், சனக்குமாரர் போன்றவர்களும் இருந்தனர்.

கற்றல்: உண்மையும் பொய்யும்

24. சாஸ்திர அறிவைக் கொண்டு இறைவனைப் பற்றி விளக்குவது, தேசப் படத்தில் மட்டும் காசியைப் பார்த்து விட்டு அதனை விவரிப்பது போன்றது.

25. கிரந்தம் என்று கூறினால் அது எப்பொழுதும் சமய நூல்களை குறிக்காது. பெரும்பாலும் அது கிரந்தி அல்லது முடிச்சு என்றே பொருள்படுகிறது. மெய்ப்பொருளை அறியும் பொருட்டும், வீண் கர்வத்தைத் துறக்கும் பொருட்டு கிரந்தத்தைப் படித்தல் வேண்டும். புலமைக்கு மட்டும் படிப்பது கல்விச் செருக்கையும், அகங்காரத்தையும் வளர்க்கும். அது அவனுடைய மனதில் முடிச்சுகள் போன்று ஆன்ம வளர்ச்சிக்குத் தடையாக அமையும்.

26. பரவித்தை என்பது இறைவனைப் பற்றிய ஞானம். மற்ற சமய நூல்கள், தத்துவம், தர்க்க சாஸ்திரம், இலக்கணம் போன்ற அனைத்து வித்தைகளும் மனதைக் குழப்பும் சுமைகளே. கிரந்தங்கள் (நூல்கள்) சில சமயம் கிரந்திகளே (முடிச்சுகள்). இறை ஞானத்தைக் கொடுக்கும் நூல்களே சிறந்தவை.

உலகில் வாழும் விதம்

27. முதலில் கையில் எண்ணெயைத் தடவிக்கொண்டு பலாப் பழத்தை அறுத்தால் கையில் பிசின் போன்ற அதன் பால் ஓட்டாது. அதே போன்று பரம்பொருளைப் பற்றிய ஞானத்தை பெற்ற பின் உலகச் செல்வங்களிடையே வாழ்ந்தாலும் அவை மனிதனைக் கீழ்நிலைக்கு இழுக்காது.

காந்த ஊசியின் முனை எப்போதும் வடக்கு நோக்கியே இருக்கும். அதனால் கப்பல்கள் திசை தவற முடியாது. அதேபோல் மனிதனது மனம் இறைவனை நோக்கியே இருக்கும் வரை சம்சாரக் கடலில் மூழ்க முடியாது.

ஆன்மிக வாழ்க்கைக்கான கருவிகள்

28. கட்டிடம் எழுப்புவதற்கு சாரம் இன்றியமையாதது. ஆனால் கட்டிடம் பூர்த்தியானவுடன், அதன் தேவை தீர்ந்து விடுகிறது. அதே போன்று ஆரம்ப நிலையில் உருவ வழிபாடு இன்றியமையாதது.

29. பசுவின் பால் அதன் உடல் முழுவதும் இரத்த உருவத்தில் பரவியுள்ளது. காதை அல்லது கொம்பைப் பிடித்து, உருவிப் பாலைப் பெறமுடியாது. காம்பி லிருந்துதான் பாலைப் பெற முடியும். அதே போல கடவுள் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருந்தாலும் அவருடைய சான்னித்தியம் கோவிலில் அதிகமாக உள்ளது. பக்தர்கள் செய்துள்ள ஆத்ம சாதனைகளால் கோவில் புனித, தெய்விகத் தன்மையைப் பெற்றுள்ளது.

30. கொல்லன், துருத்தியை ஊதித் தன் உலைக்களத்தில் உள்ள நெருப்பைக் கனன்று கொண்டிருக்கும்படி செய்கிறான். அதே போன்று சாது `சங்கத்தின் வாயிலாக

மனதைப் பரிசுத்தமாகப் பிரகாசிக்கும்படி செய்தல் வேண்டும்.

31. ஏன் நாமத்திற்கு முக்கியத்துவம் இல்லையா? பாமாவினால் பொன்னைவைத்துத் தராசுத் தட்டைச் சமநிலையில் வைக்க முடிய வில்லை. ஆனால் ருக்மிணியோ, கிருஷ்ணனின் நாமத்தைத் துளசி இலையில் எழுதித் தராசுத் தட்டில் இட்டு இரு தட்டுகளையும் சமநிலைப்படுத்தினான்.

32. இறையனுபூதி பெற விரும்பினால் நாம ஜபத்தில் திட நம்பிக்கை வேண்டும். அநித்தியத்தினின்று, நித்தியத்தைப் பாகுபடுத்துதல் வேண்டும்.

33. பஞ்ச மலை ஒன்று சிறு நெருப்புப் பொறியினால் எரிந்து சாம்பலாக மறைந்து போவது போன்று பாவங்கள் இறை வனுடைய அருளால் மறைந்து பட்டுப் போகும்.

அனைத்து மதங்களும் ஒரே இறைவனைச் சென்றடைகின்றன

34. தாகத்தைத் தீர்ப்பது ஒரே பொருள். அதனைச் சிலர் 'வாட்டர்' என்றும் இன்னும் சிலர் 'அக்வா' என்றும், சிலர் 'பானி' என்றும் பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர். பரம்பொருளும் அத்தகையவர். சத்தித் ஆனந்தமாகிய அவரை சிலர் கடவுள் என்றும், சிலர் அல்லா என்றும்,

சிலர் ஹரி என்றும், சிலர் பிரம்மம் என்றும் அழைக்கின்றனர். பொருள் ஒன்று பெயர்கள் பல.

35. பல மதங்களும் இறைவனை அடைவதற்குரிய பல்வேறு மார்க்கங்களே. கல்கத்தாவில் காளிகாட் என்னும் இடத்தில் உள்ள அன்னை காளியின் கோவிலுக்குப் பல வழிகள் உள்ளன. அதே போன்று இறைவனை அடைய பல வழிகள் உண்டு. ஒவ்வொரு சமயமும் ஒரு வழியாகும்.

சரணாகதி

36. குரங்குக்குட்டி தன் தாயை நன்கு இறுகக் கட்டிக் கொள்கிறது. அது தன்னையே சார்ந்திருப்பதால், தாய்க் குரங்கு நகரும்பொழுது குட்டி தன் பிடியைத் தளர்த்திவிட்டால், கீழே விழுந்து காயமடையும். ஆனால் பூனைக் குட்டியோ தன் தாயை நாடிப் பரிதாபமாகக் கத்திகிறது. தாய்ப் பூனை தன் குட்டியை கவ்வித் தூக்கிக் கொண்டு செல்கிறது. பூனைக் குட்டி தன் தாயையே சார்ந்திருப்பதால் அதற்கு அபாயம் ஒன்றும் இல்லை. தன்னையே சார்ந்திருப்பதற்கும், இறையருளைப் பூரணமாக சார்ந்திருப்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுதான்.

37. பகல் பொழுது முழுவதும் கடின உழைப்பினால் சோர்வடைந்த உழைப்பாளி

அதன் பின் திண்டில் சாய்ந்து கொண்டு ஓய்வாக ஒரு கவலையுமின்றி புகைப்பிடிக்கும் பொழுது ஏற்படும் மன மகிழ்ச்சியைப் போன்றது பரிபூரண சரணாகதியின் தன்மை. இறைவனைச் சார்ந்திருக்கும் பொழுது அவனது அனைத்துக் கவலைகளும் துன்பங்களும் நீங்கிவிடுகின்றன.

மன ஒருமைப்பாடும் தியானமும்

38. கிழிந்த பையிலிருந்து நாலா பக்கமும் சிதறிய கடுகை ஒன்று திரட்டுவது எவ்வளவு கடினமோ அதே போன்று பல வழிகளிலும் உலகப் பொருள்களில் ஓடும் மனத்தை ஒன்று திரட்டி இறைவனிடம் ஒரு முகப்படுத்துவது கடினம்.

39. வனத்தில் தனிமையிலோ அல்லது யாருமில்லாத மூலையிலோ அல்லது இதயக் குகையிலோ பரம்பொருளைத் தியானம் செய்.

40. ஆழ்ந்த தியானம், தியானிக்கப்படும் பொருளின் உண்மையான தன்மையை வெளிக்கொணர்ந்து தியானிப்பவரின் ஆன்மாவுடன் கலக்கச் செய்து விடுகிறது.

41. உலகப் பொருட்களுக்காகப் பைத்தியம் பிடித்து அலையாதே. இறை அன்புக்காகப் பைத்தியம் பிடித்து அலை.

42. மகப்பேறு இல்லை என்று சிலர்

கண்ணீர் விடுகின்றனர். சிலர் பணத் திற்காக ஏங்கி வேதனைப்படுகின்றனர். ஆனால் அந்தோ! எத்தனை பேர் இறைவனைத் தரிசிக்கவில்லை என்று கண்ணீர் சிந்துகின்றனர். மிகச் சிலரே இறைவனுக்காக அவ்வாறு அழுகின்றனர். வேண்டுபவர், இறைவனை அடைகின்றனர்.

43. மன ஒருமைப்பாடும், ஏக்கமும் நிரம்பப் பெற்றவன் இறைவனை விரைவில் அடைகிறான்.

44. இக் கலியுகத்தில் சரியான அருள் தாகமெடுத்து மனிதன் மூன்று நாட்கள் கதறி அழுவானானால் இறைவனுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமாக முடியும்.

இறைவனின் கருணை

45. நூற்றுக் கணக்கான வருடங்கள் முடியுள்ள அறையில் இருக்கும் இருளை ஒரு விளக்கைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் அகற்றலாம். அதே போன்று எண்ணிறந்த பிறவிகளில் சேர்ந்துள்ள பாவங்கள் இறைவனின் கடைக்கண் பார்வையால் மறைந்து போகிறது.

46. காற்று வீசிக் கொண்டே இருக்கிறது. படகில் உள்ள பாய்மரத்தை விரித்து அந்தச் சாதகமான சூழ்நிலையைப் பயன் படுத்துவது மாலுமிகளின் கடமை. அதே போன்று இறைவனின் கருணை

இடையரூது வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. எவன் ஒருவன் தன் மனம் என்ற பாய் மரத்தை விரித்து இறைவனின் கருணை என்ற காற்றைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துகிறானே அவன் தன் குறிக்கோளை விரைவில் அடைகிறான்.

47. ஒருவன் ஆயிரம் தடவை முயலலாம். இறைவனுடைய அருளின்றி எதனையும் அடைய முடியாது. இறைவனின் கருணை இன்றி அவன் கடவுளை உணர முடியாது.

அவதாரம்

48. இராமரும் சீதையும் கிருஷ்ணரும் ராதையும் வெறும் உருவகம்; சரித்திர பூர்வமானவர்கள் அல்ல, என்று எண்ணுவது தவறு. சமய நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளபடி இவர்கள் மானிட வடிவெடுத்து வாழ்ந்தது உண்மையே. அவர்கள் அவதார புருஷர்கள் என்பதனால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை உருவகமாகவும் சரித்திர பூர்வமாகவும் அமைகிறது. கிருஷ்ணர், இராமர் போன்றவர்கள் சச்சிதானந்தக் கடலில் தோன்றும் அலைகள்.

49. பரம்பொருள் ஒன்றே. அவதாரங்கள் பல. வாழ்க்கைக் கடலில் கடவுள் ஓரிடத்தில் இராமராக அவதரிக்கிறார். அந்த அவதாரத்திற்குப் பின்பு மற்றொரு இடத்தில் கிருஷ்ணராக அவதரிக்கிறார்.

50. கடவுள் எல்லைக்குட்பட்டவர் அல்ல. அவர் சர்வ வல்லமை உடையவர். அவருடைய கருணையே மனித உருவெடுத்து வருகிறது. அத்தகைய அவதார புருஷரிடமிருந்து நமக்கு அருள் கிடைக்கிறது.

பக்தியும் ஞானமும்

51. உண்மையான பக்தியும் ஞானமும் ஒன்றே.

51. அத்வைத ஞானம் மிகச் சிறந்தது. ஆனால் கடினமானது. அதனால் முதலில் பக்தி நெறியில் செல்லுவதே உத்தமம். பின்பு ஞானத்தை சுலபமாகப் பெறலாம்.

52. வேதாந்தம் கூறும் பிரம்மம் என்பது ஜகன்மாதாவே. இதனை அவளே எனக்கு அறிவித்துள்ளாள். பிரம்ம ஞானத்தை நல்குவது அவள் கையில் உள்ளது. உயிரின் தனித்துவத்தை அகற்றி பிரம்ம ஞானத்தை நல்குகிறாள். அன்னை விரும்பினால், சரியான ஆராய்ச்சியின் மூலமாக நாம் பிரம்ம ஞானத்தை அடையலாம். பக்தியின் மூலமாகவும் பிரம்ம ஞானத்தைப் பெறலாம். பூரண சரணாகதியும் பக்தி, ஞானத்திற்காக இடையறாத பிரார்த்தனையுமே பக்தி நெறியின் சாரமாகும். இதன் மூலமாக முதலில் அன்னையை அடைய வேண்டும். கசிந்துருகிப் பிரார்த்தனை செய்தால் ஜகன்மாதா செவி சாய்க்கிறாள்.

அவளுடைய நிர்குணத்தை அறிய வேண்டும் என்று தொடர்ந்து முறையிட்டால் அவள் அதனை சமாதியில் உணர அருள் புரிகிறாள்.

கர்ம யோகம்

54. செயலின் மூலம் இறைவனுடன் தொடர்பு கொள்வதே கர்ம யோகம் எனப்படுகிறது. பற்றின்றி இராஜ யோகத்தைப் பயின்றால் அது கர்மயோகம் ஆகிறது. மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதன் வாயிலாகவும் தியானத்தின் மூலமாகவும் இறைவனுடன் தொடர்பு கொள்வதே இராஜயோகம் எனப்படுகிறது. இல்லறத் தார்கள் தங்கள் கடமைகளைப் பற்றின்றி இறைவனுக்காகச் செய்தால் அது கர்மயோகமாகிறது. நாமம் சொல்லுதல், பூஜை செய்தல் போன்றவற்றையும் பற்றின்றி இறைவனுக்காகச் செய்தால் அவைகளும் கர்ம யோகமே. மற்ற யோகங்களைப் போன்றே கர்மயோகத்தின் குறிக்கோளும் இறைவனை அடைதலே.

பிரம்மம்

55. வேதம், புராணம் மற்று உலகத்திலுள்ள சமய நூல்களும் எச்சில் பட்டவையே. மானிடர்களால் அவைகள் ஒதப்படுவதால் அவை எச்சில் பட்டவை

ஆகி விடுகின்றன. ஆனால் பிரம்மம் ஒன்றே எச்சில் படாதது. ஏனெனில் யாராலும் பிரம்மத்தைச் சொல்லால் விளக்க முடியாது.

56. மனத்திற்கும் சொல்லிற்கும், தாரணைக்கும் தியானத்திற்கும், அறிபவனுக்கும் அறியப்படும் பொருளுக்கும், மெய்ப் பொருள் எது என்று அறிந்தவனுக்கும் பொய்க்கும் அப்பாற்பட்டது பிரம்மம். எதிலும் சம்பந்தப்படாமல் அனைத்தையும் கடந்த பிரம்மம்.

57. “சகுணப் பிரம்மத்தை நம்புபவர்கள் தவறு செய்கின்றனர். என்னுடைய கொள்கையே சரி; விவேகத்துடனும் கூடியது” என்று அத்வைத வாதிகள் கூறலாகாது. குணம், குறிகளோடு கூடிய கடவுளும் உண்மை. உடல், மனம் அல்லது பிரபஞ்சம் இவற்றையெல்லாம் விட நாம், ரூபங்களுடன் கூடிய கடவுள் எல்லையற்ற மடங்கு உண்மை.

58. அத்வைதத்தைப் பேச ஆரம்பித்தவுடன் துவைதம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய நிபந்தனை ஆகிவிடுகிறது. நிர்குணப் பிரம்மத்தைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தவுடன் சகுணப் பிரம்மத்தை நாம் ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் ஆகிவிடுகிறோம். சமாதியில் நிர்குணப் பிரம்ம அனுபூதி பெறும் வரை உன்னுடைய நிர்குணப்

பிரம்மம் சகுணப் பிரம்மத்துடன் தொடர் புடையது. இல்லையெனில் அது பொருளற்ற வெறும் வார்த்தையே. நிர்குணப் பிரம்மம் இப்படிப்பட்டது என்று உன்னால் கூற இயலாது. அவ்வாறு கூற முற்படும் பொழுதே அதற்கு வேறுபட்ட பொருளை அதாவது உன்னுடைய தனித்துவத்தை நுழைக்கும் படி ஆகிவிடுகிறது.

59. 'நான் உயிர்' என்னும் எண்ணம் இருக்கும் வரை சகுணப் பிரம்மமும் இருக்கிறது. சகுணப் பிரம்மம் தன்னைப் பல வடிவத்தில் உலகமாகவும் உயிர்களாகவும் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது.

60. செயலற்று இருக்கும் பொழுது அதாவது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழில்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாக பரம்பொருள் இருக்கும் பொழுது அதனை நான் பரப்பிரம்மம் அல்லது புருஷன் என்று அழைக்கிறேன். செயலுடன் கூடியதாக இருக்கும் பொழுது அதாவது முத்தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கும்பொழுது பரம்பொருளை சக்தி அல்லது மாயை அல்லது பிரகிருதி என்று நான் அழைக்கிறேன்.

61. பிரம்மத்திற்கும் சக்திக்கும் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை. பிரம்மமும் சக்தியும் ஒன்றே. தீயும் அதன் சுடுகின்ற தன்மையும் போன்றதே பிரம்மமும் சக்தியும். பாலும் அதன் வெண்மையும் ஒன்றே. அதே

போன்று பிரம்மமும் சக்தியும் ஒன்றே. வைரமும் அதன் ஒளியும் போன்றது பிரம்மமும் சக்தியும். ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றை எண்ண முடியாது. இந்த இரண்டிற்கிடையே எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை.

62. என் அன்னை பராசக்தியே அனைத்துமாகத் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டுள்ளாள். அளப்பரிய ஆற்றல் படைத்த அன்னை உயிர்களாகவும் உலகமாகவும் இத்தனை வடிவங்களில் தன்னைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டுள்ளாள். என் அன்னை வேதாந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பிரம்மமே அன்றி வேறில்லை. நிர்குணப் பிரம்மத்தில் சகுணப் பகுதியாவாள் அன்னை.

63. சச்சிதானந்தப் பொருள் கடல் போன்றது. கடலில் குளிர் காற்றடிக்கும்பொழுது ஒரு பகுதி உறைந்து பல வடிவங்களோடு கூடிய பனிக் கட்டிகளாக மிதந்துகொண்டிருக்கிறது. அதே போன்று நாமரூபங்களுடன் கூடிய சகுணப் பிரம்மம் எங்கும் நிறைந்துள்ள நிர்குணப் பிரம்மத்தின் வெளிப்பாடே. கடலின் ஒரு பகுதியே பனிக்கட்டி. அது கடலிலேயே இருக்கிறது, பின் கடலிலேயே கரைந்து விடுகிறது. அதே போன்று சகுணப் பிரம்மம் நிர்குணப் பிரம்மத்தின் ஒரு பகுதியே. நிர்குணத்திலிருந்து தோன்றி அங்கேயே உறைந்து

இறுதியில் அதனுள் ஐக்கியமாகி மறைந்து விடுகிறது.

விஞ்ஞானம்

64. ஞானி ஒருவன் 'நேதி, நேதி' (இது வல்ல) என்று ஆராய்ச்சியால் தனது அகங்காரத்தையும் உலகையும் ஒதுக்கித் தள்ளி சமாதியில் ஆன்மானுபூதியைப் பெறுகிறான். முழுமையாக அறிவது விஞ்ஞானம் எனப்படுகிறது. சிலர் பாலைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கின்றனர். சிலர் பார்த்திருக்கின்றனர். சிலர் பருகியிருக்கின்றனர். கேட்டுமட்டும் தெரிந்து கொண்டிருப்பவன் அஞ்ஞானி; பார்த்திருப்பவன் ஞானி. ஆனால் எவன் பாலைச் சுவைத்திருக்கிறானோ அவனே விஞ்ஞானி, அவனே பரிபூரணமாக அறிந்தவன். இறைவனைத் தரிசித்து இறைவனிடம் நெருங்கிய சொந்தம் கொண்டாடுபவனே விஞ்ஞானி.

முதலில் 'நேதி, நேதி' என்ற முறையில், தான், பஞ்ச பூதங்கள் அல்ல, பொறிகள் அல்ல, மனமல்ல, புத்தியல்ல, அகங்காரம் அல்ல, இவை அனைத்தையும் கடந்தவன் என்பதை அறிதல் வேண்டும். படிக்கட்டில் ஒவ்வொரு படியையும் புறக்கணித்துவிட்டு மாடிக்கு மேலே ஏறுவதற்கு நிகரானது இத்தகைய ஆராய்ச்சி. ஆனால் பிரம்மத்தை அறிந்த பிறகு அவன் மற்றுமொன்றைத்

தெரிந்து கொள்கிறான். மாடியும் படிக்கட்டும் எல்லாம் ஒரே பொருளில் ஆக்கப்பட்டவை என அவன் உணர்கிறான். அதே போல பிரம்மமே உயிர்களாகவும் உலகமாகவும் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களாகவும் ஆகியிருப்பதை அறிகிறான்.

விரிவாகப் படிப்பதற்கு:

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்
(வாழ்க்கை வரலாறு)

பக்கங்கள்: 544

டெமி சைஸ்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுதமொழிகள்
(முன்று பகுதிகள்)

பக்கங்கள்: 2066

டெமி சைஸ்

